TUDOR ARGHEZI · SCRIERI

Supracoperta şi coperta de *Vetre Vulcănescu*

Desene din manuscrise

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

VERSURI



EDITURA PENTRU LITERATURĂ

FABULE

FABULA

Roitul neputînd, pe vremuri, să crîcnească,
frînt în jug,
Fără ca să fie<n tîrguri spînzurat ori pus pe rug,
Totuş, findcă trebuinţa de<a cîrti e omenească,
Cuteza, ascuns în pilde, ticluit să se rostească.
Strecuratămtre durere, lege şi fărădelege,
Pilda fiecare după mintea lui o înţelege,
încît, mai întortochiată în urzeala ei oleacă,
Nu mai aţîţa stăpînul şi<ncepea şi lui să»i placă.
De altfel, şi chiar mustrarea ce *uo* face înţeleptul
Vine mai frumos cîrmită decît otova,
de*a dreptul.
Şi se cade şi blestemul, pentru cît mai mult folos,
A fi spus şi scris frumos.
Pildă, fabulă, zicală, snoavă, haz şi ghicitoare
Au slujit să«l mai mîngîie omului de tot ce<l
doare,
însă fabula<i o pildăm care omul, cum o face,
Pune a vorbi pe faţăm locul lui pe dobitoace.
Şi cu toate că nu schimbă lesne răul arătat,
Povestind, de o cam dată cugetul îi e«mpăcat.
Prefăcîndu*se pe sincn^fiară, oaie sau maimuţă,
Nu<şi mai iartă nici stapînul, nici pe sine
nu se cruţă.
Lupul, mielul, leul, mînzul, cîine, şoarece, pisoi
Stau în fabulă, de sfadă, ca la teatru, cîte doi.

Cel mai tare<l gîtuieşte pe mai slabul, cel mai
des;
Cel puţin aşa, pe timpuri, era tîlcul înţeles.

Puricînd letopiseţii slovelor, din fir în păr,
Fabula e născocirea unui rob, întrodevăr.
Grec neştiutor de carte, zdrenţuros, urît
şi şchiop,
Se chema cu o poreclă şi i se zicea Esop.
Bănuiala, în greceşte, caremcearcă să te prindă<i
Că te vezi, după poreclă, în Esop ca în oglindă.
Dar pe cît era de slut,
Pe atît deşteptăciunea îl făcuse mai temut.
Vezi că mintea şi gîndirea, fie veacul cît de prost,
Au avut întotdeauna,m lume, cît de cît un rost,
Căci ca pila, amîndouă rod şi lanţurile grele,
Care se desfac pemcetul, slabe ca nişte curele.
Cu o vorbă scăpărată, ca din bici, într«o scînteie,
Plăsmuirile lui repezi aveau toate cîte«o cheie.
El ajunse<o marfă vie şi, din bîlci în bîlci,
vîndut
Ca un cal şi ca o vită, o lua iar de lamceput.
Cocoşat, pipernicitul era ieftin la cîntar.
Un cumpărător, o dată, îl pusese bucătar,
Că ştiind în slutul casei cîtă minte se ascunde,
A crezut oaşa mai lesne, încurcîndud,
să4 înfunde.
Deci, îi porunci s»aducă ce<i mai bun şi dulcem
lume,
Pregătind ospăţ de prieteni într<o zi din an
anume.
El aduse limbi, din piaţă, numai limbi,
în coşuri pline.
Şi mîncînd tot limbi mesenii, erau gata să leşine.



Ce<i mai dulce decît limba? zise robul.
Ea mîngîie,
Farmec dă şi mulţumire, proslăveşte şi tămîie.
La alt praznic, nu ştiu care, ba chemat stăpînul
iar.
Să»mi aduci acum, îi spuse, ce<i mai rău
şi mai amar.
Şi Esop tot limbi aduse, răspunzînd că, şi suavă,
Nu se pomeneştem lume mai a dracului otravă.

BĂŞICA DE SĂPUN

— « O să*ţi povestesc din cer»,
Zise umbrela din cuier.
— « E u aş vrea ceva să spun
Din azur», zise băşica de săpun.
— « A m şi eu un cuvînt, —
Zise răzătoarea de ciubote, — despre pămînt».
— «Despre lumină ruam isprăvit»,
Zise dintr*o cutie un chibrit.
—« Cînd o să vorbesc şi eu, —
Zise tigrul de cîrpă, — tremură cerul
cu Dumnezeu».

— « N u mă siliţi, încă nu m<am vărsat»,
Zise paharul de apă, gol şi crăpat.
—« Glasul mi<l voi ridica
Profetic», zise trîmbiţa de tinichea.
— «Sînt cu zăvor şi cu cheie»,
Zise nasturele care se descheie.
— «Vîrful meu fulgeră şi străpunge, —
Zise lancea de mucava, — unde«ajunge».

Toate aceste obiecte minunate
Uitaseră că sînt imitate.

ŞOIM ŞI FATĂ

Vulturul prigonit de vînt
Căta scăpare la pămînt,
Si fulgerul îl răsturnăm fereastră.

Acolo înşira pe aţă/albastră
Mărgele, o domniţă, cam poveşti.
— «Intră! îi zise. Şoimule, tu eşti?
Te<am cunoscut de mult şi te aştept,
Dar te lovişi de turnul meu în piept.
Nu erai tu, pe sus, peste palate,
Rotindu»te>n singurătate,
Cînd te*am chemat din frumuseţile pustii,
Şi tu te afundai mai tarem sihăstrii,
Viteaz în zbor, învierşunat în luptă
Cu negura neîntreruptă?
Semeţ de slavă, slava te*ncovoaie.
Ţ u a frînt avîntul, te*a zvîrlit în ploaie.

Binevenit fit, şoimule, în casă.
O să te<mbrac în zale de mătasă
Şi o să/ţi pui brăţări în ghiare,
Inele cu mărgăritare
Şi pene mart de aur între pene.
Să te înnalţi între stihii viclene,
Să tragi din nou hotar punctat cu stele,
Pajura mea, împărăţiei mele.

Decît sărnii toarcă mîţele«mprejur
Mi«ar fi plăcut, fireşte, un vultur.
Ascultă, e mai cald aci cam pisc şi ceaţă,
Vreau să se joace şoimul cu ghemul meu de aţă.
Şi<ţi voi mai facemn dar domnesc.
Cu lanţ uşure ghiara*ţi împletesc.
O să te pui pe steaguri, pe bani şi pe peceţi
Şi ai sămveţi ce n<ai visat sămveţi.
Veto parte împăratul, pe cealaltă hultanul.
Al doilea pe ţară. Ce vreau, vrea şi sultanul.

Ia vin' să vezi cum se trăieşte
Adevărat şi bine păsăreşte.
Pietruşii, mierle, granguri, ciocîrlii
Se simt la larg în colivii.
în curte, fericitelooră tenii,
Le poţi vedea, sînt sumedenii.
Privighetoarea cîntă mai frumos,
Ochii de cînd oun vîrf de ac i*am scos.
Nu mai putea
Cînta, aripa de<şi vedea.
Cu ce mă laud însă sînt coconii
Mei scumpi, cuminţi şi blînzi, claponii.
Găină şi cocoş, cam pe din două,
Ei sînt aproapem stare să şi ouă.
Nu turbură, nu strigă, nu cer nimic. în pace
Şim ascultare, fraged, şi sufletul le tace.
Vultur ursuz, ia pildă şi»ţi înmoaie
Pana de fier, ca lîna de âgniţă şi oaie.

Ai dat ceva? Un zbor pierdut agale
între Tării şi stele, în spirale.
Şi ca să te putem avea,
Noi te»am făcut de bronz şi tinichea.

Nu ţi<a plăcut nici zahărul, nici cuşca,
Şi<abia de te*am ajuns cu puşca.
Nici preaslăvitul împărat
Nu te»a putut avea neîmpăiat.
De*acum al nostru eşti de viu.
Şi<o să<ţi aleg şi<un nume. Nu vrei să<ţi zic scatiu ? »

La pipăitul fetei, între dalii,
Şoimu*şi lăsa, deschise evantalii,
Aripile în mîinile gingaşe,
Rămas ca un copil fără cămaşe.
îşi desftcu de voie bună
Ghiara rănită de furtună,
încovoiata unghie de fiară
I semdulci, muiatăm mir şi ceară,
Şi s«a simţit intrînd întnaltă fire,
Blajină, de tămăduire.

— « Dar ce văd? zise fata de*mpărat,
Care4 văzuse numai în zbor şi legănat.—
Stăpîn pe uragan şi peste vii şi morţi,
Mă mir de ghebă, cum o porţi.
Numai în zbor eşti învăţat
Să nu fii strîmb şi cocoşat?
Cum poţi să fii de zbor în stare
Cu cîtămai movila în spinare?
Nu m*aşteptam, spun drept, să fii atît
Demipiedicat şi de urît.
Ţi»aş face şi*o mărturisire,
Eu te»am văzut mai sprinten, mai subţire,
Şi urmărind în slavă drumul tău
Te*aş fi crezut mai falnic, mai flăcău.
Mă uit mai bine. Gîndul mi semcurcă,
Erai vultur şi ai rămas o curcă.

Te/aş punem curte, dacă nemîncate
Ar mai rămîne curci adevărate».

Dar adormind, domniţa ha uitat.
A doua zi nu l«a mai căutat,
Şi nici a treia, nici a zecea zi
Gîndul domniţei nu se mai trezi.

Vulturul vede vînt şi vrînd să zboare
Dă de tavan şi cade pe covoare.

Cine te<a pus, domniţă, *s>o* răsfeţi,
Să»i dai făgăduiala altei vieţi
Sălbatecei şi negrei zburătoare,
Dacă o uiţi în turn, la închisoare?
Ea nu mai e, domniţă, fierti milă,
Nici pasăre de curte, nici acvilă.

FLAUTUL DESCÎNTAT

Argatul, auzind că4 cheamă,
S<a turburat, de bună seamă,
Şi ce mira mai mult oierul
E căd £hema la curte chiar boierul.
Stăpînul, trîndăvind în slava Iui,
Nicicînd nu se>arătase şi nicicui,
Şi simbriaş la staule de*o viaţă,
El nu ştia măcar cum e la faţă.

•Gospodăria lui de prin Amiazamare
Se cîrmuia de sus, din depărtare,
Cu mori, cu turme, cu bucate.
Doar pe la cîştiuri, din cetate.
Trăgeau în sate, intr»acoace,
încăpătoarele cerdace,
Carelemnalte (putini, boloboace,
Coşuri şi papuri) încărcînd cu plin
Caş, miere, grîu, porumb şi vin.

Sămînţa brazdei grase, muncită strîns şi crunt,
Din spicul cu mustaţă, zbîrlit, cu miez de unt,
Şi sacii grei cu aur de mălai —
Plecau în coviltirile cu cai.

Portocalii, ştiuleţii>mpletiţi cu boaba mare
Ca nişte faguri de mărgăritare,
Culeşi cu patru fote curate, de pănuşi,
Ieşeau din subsuoara cocenilor, păpuşi.
Şi toate, vii, ogoare şi prisacă,
Urneau din bătătura uscată şi săracă,
Şi se ducea puhoiul plăvanilor, agale,
Ca satele, devale.

Ba oamenii puteau să creadă
Că sînt purtaţi ca o cireada,
Nu<mi mai aduc aminte şi am uitat cu cîte
Gîrbace şi ce feluri de joarde şi de bîte.
Căci între oameni şt stăpîni
Era un gol zidit, ca la fîntîni,
în care apa suiem gol de*a gata,
Tîrîte sus cu lanţul şi găleata.
Izvorul nu se poate nici uita
în ochii celuia ce bea,
Nerăbdător ţîşnirea să i<o soarbă
Cu gura lacomă şi oarbă.

Din pricină de ziduri şi de gol
Şi pasărea lua calea de ocol.
Poruncile peste moşie
Veneau pe la isprăvnicie.
Ispravnicii, pe lîngă ei,
Aveau alţi mulţi isprăvnicei,
Şwaceştia calfe, ucenici
Mai mari, mai mijlocii, mai mici;
Dar fiecare se*mputernicise
Cu un crîmpei din pravilele scrise,
Şi fiecarcşi ascundea la sîn
Fărîma lui de petec de stăpîn.
Trimise, spuse şi umblate,
Poruncile»ajungeau schimbate,

Şi tot mergînd din ins în ins
Soseau pe dos, parcă<ntr<adins.

Stăpînul, fi<aveai voie, ca pe moaşte,
Nici de<ad zări, necum de<a<l mai cunoaşte.
în dreptul buzelor şisal feţii
Făceau de strajă logofeţii,
Şi dintre ei spătari, scutari,
Păzeau fruntaşii cărturari.
Stăpînul de ogoare şi de ape
Era un bun al slugilor de*aproape,
Şi cînd voiai să<ţi vezi cîrmacii
Ţi»eşeau nainte psalţii şi tîlmacii.
bai fi privit:
bai fi mînjit.
bai fi rugat:
bai fi spurcat.
Cînd lacrima nu ştie de zăbavă,
Oftatul nu e de ispravă,
Necazul însă nu tihneşte
Şi nu<i pe boiereşte.
Te<apucă, taci! şi taci dacă te doare,
Că se deoache pofta de mîncare.
Şi nu ştiiai, ca vai de capul tău,
De nu<ţi era mai bine cînd îţi era mai rău,
Nedumerit, ca vai de tine,
De nu era mai rău cînd îţi era mai bine.

Porni cam pe la toacă. . .
Mai mult decît săd bată, ce putea săd facă?
O săd omoare? o să moară.
Nu moare doar un rob întîia oară. . -
Ajunse, după ornic, pe la şase, < ^"
Cînd soarele se uită printre case V, £L
Şi cată înnapoi.
Cu chivăre, la uşe, şi suliţi, erau doi.

Porunca e poruncă. L<au lăsat,
Ciobanul a intrat,
Murdar de năduşeală şi de praf.
L<a dus din spate un vătaf,
Trăgîndu*şi prin belşuguri de odoare,
Ca vai de lume, bietele picioare.
Şi nu putea să<şi viem fire.
Era ca o biserică şi ca o mînăstire,
Clădită parcă de Satana.
Parcăd simţeai duhoarea şi pulpana
Foşnite prin unghere.
0 altfel demtocmire şi putere
Decît la stînă şi la plug,
Altfel de meşteşug
1 se vădeau argatului la curte.
L<au mirosit cîini lungi cu labe scurte,
L»au miorlăit pisicile, cu blană
Molatică şi nazuri de cucoană,
Trîntitem perini cît sofaua
De*o lene tremurată ca damblaua.
Umblînd în colivii să se atîrne
L»au rîs şi papagalii cu pliscurile cîrne.
Un maimuţoi dădeam căruţă
Un alt soi de maimuţă,
Iar un vultur cît omul, subt zăvor,
Smucea de o cătuşe bătută pe picior.
Săli mari în care timpul tînjea şi adormise,
Şi cimitiremchise.
In lustrul pardoselii de lespezi reci, de ceaţă,
Zăcea o licărire de cremene şi ghiaţă.
Păreţii, de la podină la grinzi,
Unii dădeau într<alţii cu oglinzi,
Şi împătrit de zece ori, în coadă,
Veneai, în loc de unul, o grămadă.
Şi te sfiiai de sinerti ca de nişte
Străini iviţi în privelişte,
Din ape sure, lungi ca nişte strane.
Avea şi glasul umbrămtre icoane,

Dînd zvonuri pe şoptite din tăcere,
Din încăperem încăpere.
Ion, văzîndwse o sută,
A dat să strige:— « Doamne*ajută! »
Şi glasul*lui, ca*ntr*o pustie
Stîrnită, s*a făcut o mie.
Se răzgîndea şi şovăia să calce
Pe scoarţe şi covoare cît o falce:
Nu mai văzuse de cînd e, Ion,
Odăi cît o păşune şi preş de un pogon.
în străni, cu papuri la spinare şi şezut,
I se părea că vede ce nu s*a mai văzut.
Şi ca o capră şchioapă, pe trei căi,
Se*mpiedica de praguri şi odăi.
« Bine<o trăi boierul, îşi zise, şi nud chip să
Nud jinduiască omul. Dar mai bine lipsă.»
—«Doamne! ofta ciobanul abătut,
Mai rău tu nu m*ai fi bătut. »
Şi se sucea tiptil prin casă,
înfricoşat că spaima îl apasă.
Şi îi venea să»mpungăm zid, să mugă,
Cătînd cu ochii uşe, ca să fugă.
Că»şi aducea mîhnit aminte
De tihna lui de mai nainte
Şi încerca dintre comori să scape
Ca din răspărul unei ape.
—«Nici n»ai venit şi vrei să pleci? » îi zise
Stăpînul, cared auzise.

— « Ce faci la curte? » bamtrebat.
— « Cioban sînt, sărut mîna, şi argat. »
— « Şi cum eşti poreclit? »
— « Ion », răspunse prea smerit.
— « Şi ce simbrie ai? »
— « Iţari, obiele şi o chilă de mălai,
Şi*un miel de Paşte, cînd îs mulţi, cucoane. »

— « Şezi colea, lîngă mine, jos, Ioane, —
Zise boierul, hotărît şi tare. —
Mai am o întrebare:
De unde<ai învăţat să cînţi din flaut?
Că de«aia te<am chemat, ca să te laud.
Ba, te«am chemat şi pentru altceva. . .
Vezi casa asta? E a ta.
Nu poţi rămîne fără parte,
Argat şi slugă pîn' la moarte.
Te<am auzit cum cînţi şi<mi place.
Apropiere, vino mai încoace.
Şi şezi aci, pe jilţul meu.
Esal tău, ţi*am spus, fă ce zic eu.
Stăi bine, ce te ghemuieşti?
Tu nici nu ştii ce meşter eşti
Şi ce cinstire ţi se mai cuvine
Faţă de unul nensemnat, ca mine.
Nu am o fată, că ţi<aş da*o ţie,
Cam basme, o domniţă cu împărăţie.
De*aci nainte, vreme nouă,
Vom face viaţa pe din două,
Deşi prea bine înţeleg
Că ţi se cade totul pe de<amtreg.
Oar trebui, cu<adevărat,
Tu să fii domn, şi eu argat.
Flautul tău e flaut descîntat.
Văzuşi de ce te<am fost chemat?
Ghiersul ţi<e dulce, graiul ţi«e ales
Şi are tîlcuri bune, cumţeles.
Tu trebuie, de«aci nainte,
Să faci numai atîta: ghiersuri şi cuvinte.
De o cam datări dau din toate
O legiuită, sfîntă jumătate.
întinde mîna, iade:
Nu<s ale mele, 's<ale tale.
Ţixajunge? Nu măsor cu cotul
Şi, dacă vrei, zisei că<ţi dau şi totul. »

Ion îşi zise: « Doamne, cel din cer,
De spaimămii vine iar să zbier.
Nu e aievea, ăsta*i vis
Şi numai Duhul rău mi ba trimis. »
Cămtnadevăr, Ion argatul
îl desluşeam boier pe Necuratul.
— « Stăpîne, zise, nu mai ştiu:
Sînt sănătos, sînt mort, sînt viu?
Un lucru ştiu, că sînt năuc.
Cînt şi eu ca o cioară, ca un cuc,
Şi niciodată nu m*aş fi gîndit
Că fac ceva deosebit.
Eu am crezut, să fie zicala mea iertată,
Că flautul numii face o ceapă degerată.
îl cerc şi eu, aşa,mtr*o doară,
Şi suflum el şbacum camtîia oară.
Berbecilor tăi, poate, le plăcuse
Şi babelor cu caiere pe fuse,
Şi asculta la flaut şi un ied.
Demii spui şi dumneata încep să cred.
Ia seama însă, doamne, voia bună
Să nu ne dea de gol şi de minciună.
Am auzit odată că maimiarii
Se sărutau la chef cu lăutarii
Şi că treziţi, a doua zi, de greaţă,
îi trimiteau la ştreanguri cu dis«de*dimineaţă.
Ori, poate, neavînd boier în loc,
Umbli cumva să«ţi baţi de mine joc?
Că n*are rost să pui pe mine preţ
Şi să mă faci din slugă cîntăreţ.
Lasămiă slugă, nu mă vreau stăpîn,
Ca să mă ţiu de domni şi săd îngîn,
Sărnii fie frică de le<oi zice ba,
De voi tăcea cînd ei m;or întreba.
Că mă cam sperii demtrebare
Şi nu prea intrum voia lui cu fiecare
Şi n<am la toată vorba nici răspuns.
Am un stăpîn: numii este de ajuns?

Cu ceialalţi, mai mici ca dumneata,
îmi e mai lesne a mă descurca.
Scăparea bacilor desculţi
E că nu vor stăpîni prea mulţi.
Dacă mă fac boier poate că»i bine;
Nu te mai ţin de rău, în gînd, pe tine.
Ca să<ţi fereşti, Ioane, tu, gîtiţa, de ştreang,
Dator eşti tuturora metanie şi hang,
Şi poate că, dintrmna întmlta, niciodată,
Aşa e boieria, nu scapi faţă curată.
Şi facem, mi se pare, şi tîrla de ocară,
Stînd pe la uşe, ploconit la scară.
Rînjit în silă, pînă la urechi,
La musafirii tăi, şi noi şi vechi.
Să casc de cască ei şi, la sudalme,
Să mă ridic şi să le bat în palme
Şi să mă strîmb şi să mămchin,
Să zic la toate: „bine" şi: „amin".
E greu să mă mai ţugui, să nwascut,
Că niciodată nu imam prefăcut.
Orice*aş mai fi, o să rămîi ce*am fost,
Ion, ciobanul de la oi, cel prost. »

— «A damdărăt nu se mai poate,
Ţuarn aşezat şi drepturile toate.
Uite şi cheile de la palat.
Lom pregătit şi<aşteaptă încuiat.
Are odăi cu arme şi podoabe,
Fecioare dintre roabe,
Uleiuri, mirodenii, te mîngîie
Cu bun miros de rodii şi tămîie.
Desprinse pletele, mai jos de şale,
Aşteaptă pipăitul degetelor tale.
Leapădă straiele frumos,
Dă chica şi căciula jos,
Şi lasă#te în voia lor, la fete,
Alt chip sărti facă, palid, măi băiete.

E un palat, cum ai săd vezi,
Pe dinlăuntru cu grădini şi cu livezi,
Poteci de sticlă, ca atlazul,
Leagă amurgul brazilor cu iazul,
Şi apa de mătase
A mir şi trandafir şi ea miroase.
Ioane, nu eşti om de rînd,
Şi vreau dcacolo să te*aud cîntînd. »

— « Bine, jupîne, zise, mă voi duce. »
Şi din opinci la creştet el şba făcut o cruce.
« Vezi, Doamne, — s>amchinat, — încalţe,
Nu m«ai ferit de treptele înnalte. »
Şi zisem sine: « A i s»ajungi ciocoi.
Cum ne mai înţelegem amîndoi?
între boieri şimtre vădane,
Mai pot sărti zic, eu, ţie, mă, Ioane?
Cînd temdrăgesc mai»marii nu« semn bun,
Mai bine*mi da o pungă cu tutun
Şi un amnar ori un chibrit,
Şi»aş fi şi eu mai mulţumit.
Că domnii ăştia sau te duc în poală,
Sau te alungăm pielea goală. »

Cînd a intrat, aidoma sa şbntîmplat.
Era o ţară, nu era palat.
« Prinţul» Ion era de mult dorit,
Dar straiele nu şi le<a primenit.
Femeilor ce bau cuprins cu grabă
Le<a spus: — « Duceţi*vă, vedeţi<vă de treabă».
Pe robiimcovoiaţi în temenele
ba slobozit de munci şi cazne grele,
Iar bucătarilor, caremcepeau să frigă,
Le zise: — «Mie daţbmi mămăligă.
Voi să mîncaţi bucatele, vînatul
Şi tot ce are mai gustos palatul.

Eu cu atît mă mulţumesc,
De felul meu sînt pustnic şi postesc.
Deschideţi mare poarta mea,
Să intre si să iasă cine vrea.
Toti oamenibn cămase albă
Au dreptul la dreptate şi la jalbă. »
El nu se«atinse nici de pat
Şi s*a culcat încins şi îmbrăcat,
Zgîrcit pe bîtă, frînt,
Lipit, ca rădăcina, de pămînt,
Şi<şi zise: « Spune gîndul, săd ascult,
Că asta n*o să ţie mult»,
Şi mai străin de cînd trecu hotarul,
Şbaduse într<o seară şi măgarul,
Şi cîinii, în palatul mohorît,
Şi oile, săd ţie de urît.

A stat ce«a stat acolo, cu hrisov,
între răchiţi şi trestii, în ostrov.
Un timp de vreme, soarele
A luminat şimtunecat izvoarele,
Şi luna*şi lua lin drumul prin zăvoaie
Culcată pe un nor, ca pe o oaie.
Chiar întno noapte de furtună mare
Veni vătaful domnului călare.
— « Ai să te muţi, Ioane, din conac,
Că flautele nu*i mai plac.
Are auzuri şi urechi mai multe,
Şi alte scule vrea s<asculte.
Dar lasă<ţi flautul în cui,
Cu suflum el, că suflul e al lui. »

JUDECATA

Domnul a chemat odată
Arborii la judecată,
Ca să vadă ce rod are
De cu vară fiecare,
Că de cînd nu mai gustase
Roadele, semstrăinase.

— « îţi e de<a mai mare dragul,
De frumos şimnalt ced fagul.
Uriaşule ce eşti,
Spune nouă ce doreşti. »

Cît e de fălos şi tare,
Fu jignit de întrebare
Şi, uimit căd cercetat,
S*a gîndit, s*a căutat. . .
Scoase dintr»o hîrtioară
Un crîmpei de cuişoară.
—• « Ce nimic la ce zăplan!. . .
O să mai aştept un an.
Şi de<o fi iar de pomană
Te voi face buruiană. »

— « Dar stejarul? Să<şi arate
Vîrfurilemcununate.

Ţine cerurilem braţe,
Vrea de stele să se caţe
Lumeamtreagă s<o cuprindă.
Rodul tău? »
— «Un sfîrc de ghindă. »

— « Mi se pare că gorunii
Sînt cam neamuri cu păunii.
Numai umbrăm codrii mei
Şi nici ea nu dă din ei.
Umbra n<are rădăcină
Şbi ţărînă de lumină.
Se muncesc de<o veşnicie
Şi<au rodit o gămălie. »

— « Unded bradul, că nu vine? »
— « Auzi şid e ruşine. »
Bradul iese înnainte
Drept, în sfinteled veştminte.
— « Atît faci, sfinţia<ta,
Mînătărci de mucava? »

— « Plopii>astupă zorile
Şi adună ciorile.
Nu ştiu salcîmii ce vor
A păzi cu ghimpii lor.
Salcea, păcatele mele,
Face moţuri şi nuiele.
Barem dudul face dude,
Ia, nişte burice ude,
Dar dă schitului un pic
De miere şi borangic. »

Folosind atunci prilejul,
Iatăd că sosi şi vrejul,
Nechemat, cum a putut,
Şi, tîrîş, a străbătut
Spinii, pirul, praful moale,
Cu dovleci de opt ocale.
— « Am adus nişte urcioare.
Luaţbmide din spinare.

De cînd mi le*am aninat
De grumaz, m*au deşelat.
Nu sînt, Doamne, prea puţine
Şi, cum vezi, îs toate pline.
Le<aduc, hăt! din Suceviţa
Şi n«am rupt nici cobiliţa. »

MÎHNIRI DE TÎNĂR CĂRTURAR

Cum să o las? Nici ea nu m<a lăsat
Pîn' la bacalaureat.
Şi nici să mă gîndesc nu<mi vine.
Că toate clasele le«a preparat cu mine,
Teme greceşti şi versiuni latine.
Nu mba făcut, sărmana domnişoară,
Cosmografia mai uşoară?
Nu mba sucit urechile tot ea
Cînd nu<mi intra deloc în cao cîte ceva?

Dar, Doamne, bai dat voie să se nască,
Şi ai făcut să o cunosc, să mă cunoască.
Tu i*ai permis să facă două doctorate,
Tu ai ţinut*o*n universitate,
Sămveţe reguli şi cuvinte.
De ce mbai scos*o tocmai mie înnainte
Şi cum,
Să mă frămînt aşa de mult acum?

E galeşă, fără*ndoială, simţitoare,
Sufletul ei mai dulced ca o floare,
E bună, şi gingaşe, şi blajină,
Dar, Doamne, e cît o maşină.

O voce de portar, demgrijitor,
Un pas, o claviculă, un picior,
Fără pereche, Doamne! Şi ce gură!
Ce pipăit! Ce zîmbet! Ce căutătură!

Cînd mba mărturisit, pe scară, tinereşte,
Că suferă şi mă iubeşte
Şi că m*a aşteptat
Să cresc,
M>am înfricoşat,
Tată ceresc!
Am simţit întîia oară
Cum bate<o inimă de profesoară.

Are treizeci de ani mai mult ca mine,
Opt coţi înnălţime,
Dar în făptura ei ceva virginal.
Ştie pe dinafară Iliada, în original,
Sonetele lui Petrarca,
Pe Goethe, pe Calderon de la Barca.

Mba spus cu glas de pitulice:
— « Să«mi zici Beatrice »
Şi, ca un strănepot,
Am văzut că nu pot.
Eu îi zic domnişoară,
Şi mă<nfioară
Să nud vorbesc cu sfiială
La persoana a doua plurală.

Dacă mă mîngîie, mă doare.
Mîna îi e ca o râzătoare.
Nu/i o fiinţă, Doamne.d un dulgher,
Deprins cu sculele de fier,

Cu buşteni, cu grinzi, cu răngi şi rindele,
Vai de păcatele mele!

Mă contemplă languroasă
Şi mă răsfaţă delicat cu şoapta cea mai groasă.
Doamne, cel ce faci firul de iarbă,
Numai mustăţi nu are şi barbă.
Ce să mă fac, Doamne, acuş?
Nu e fată de măritat, e un lăcătuş
Cu ochelarii, mari, pe nasul mic,
Călcăm pantofi cu călcîie de gumă
Şi merge rigidă, solemnă, ca un dric
împiedicat în brumă.

Ce său spui Dascălului sentimental?
Că e un cal,
Ca un cal de cioclu,
Cu valtrap şi binoclu?
Că miroase a pipă
Nor fi nimic, Doamne, dar ţipă!
Săd spui că ar fi mai bine
Să*şi depărteze niţeluş inima de mine?
Nu vreau să fiu bărbat de doică!
Să mă legene o troică,
Un camion, un car!
De<ar fi de două ori mai tînără, măcar!

S*a răstit la mine să o sărut
Şi, Doamne, mam putut.
Nici nu m<am priceput.
Şi m>a bătut!

Cînd nemtîlnim, e ca o şiră de paie
Lîngă o copaie.

Mbe frică, Doamne, şovăi în contraste,
între fericire şi năpaste,
Că domnişoara nu vrea să moară
Nici profesoară, nici domnişoară.

Fă ceva. Dă o muscă, dă o boală!
Sau fărniă iar de şcoală.
Năpîrleştemiă, Doamne, de tuleie,
Fămiă femeie
Sau fămiă iar băiat.

Să mai dau un bacalaureat.

NATURĂ MOARTĂ

Sufrageria nu ştiu să fi vorbit vreodată
In stihuri ori în proză—şi cred căm orice gen
Să le surprindă graiul, ar fi rămas mirată
însăş urechea Domnului Jean de la Fontaine.

Tacîmurilor, linguri, furculiţe şi cuţite,
Le<am auzit revolta pe şoptite
în spălătorul din bucătărie.
—« Noi nu slujim decît cu farfurie
Şi stăm numai atît la masă
Cît se dumică felul de mîncare grasă,
Şi repetăm o singură figură:
Din gurăm blid şi de la blid la gură.

în farfuriamtinsă ori adîncă
Ajuţi boierii timpul cît mănîncă.
Tot rostul nostru e să stăm aproape
De mîna celor ce<au să se îndoape.

Din strălucita mea tovărăşie
Trec în lighean, de<a dreptul în leşie.
Icre, stacoji, sos franţuzesc
Totuna mbs, că tot mă murdăresc,
Şi, tot trecînd prin pipăiri şi guri,
Nu mai cunosc mîncarea de lături.

N«aş vrea să»mi fac păreri, dar cînd ne<au luat,
Spuneau: „Sînt de argint curat".»

Dar adevărud numai pe cutie
Şbn galantar, unde stă scris: «Argintărie:
Nu te»ai întors în cîrpă niciodată,
Să*ţi vezi şi coada că ţua fost gravată?

CONSOLĂRI

S<au prins tovarăşi buni cu rînduiala,
Hîrdăul, fedeleşul şi găleata,
Vroind sămfrunte laolaltă nicovala,
Ciocanul, jarul, spada şi săgeata.

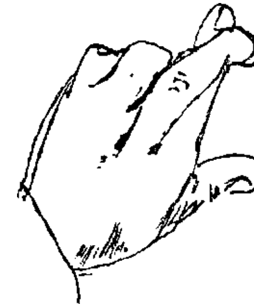
La drept vorbind, nud nici o trebuinţă.
Noi vom sili uneltele să stea.
Auzi tu, ce nesocotinţă,
Să faci oţel în loc de tinichea.

Materialele de cinste, eu temvăţ,
Să ştii şi tu, ca om, că la bătaie
Nu sînt acelea ce stau băţ,
Dar celelalte, care scncovoaie.

Şi sculele nevoilor dcacum
Nu sînt acelea care<mpung şbnţeapă.
Capacitate trebui' şi volum,
Ca să primeascăm ele şi sămcapă.

Iată putinţele ce ţi se cer.
împacă<te cu dreapta chibzuială.
Cugetul tău să fie cu coadă şi mîner,
Şi visul tău să fie ca o oală.

Nud bine, oare, să te simţi
Cu fundul lîngă gură, scumpă troacă?
La ce folos o za cu nişte zimţi
Şi scînteierea lor de promoroacă?



DIDACTICĂ

TocindiMi plumbul pe hîrtie,
încerci cuvîntul cum se scrie,
Şi cumpăneşti silabă cu silabă.
Unad prea tare, alta e prea slabă.
Un cîntăreţ, de pildă, dintno ţară,
înspăimîntat odinioară
De pana lui, ştiută drept măiastră,
S<a aruncat în haos pe fereastră.

Eşti cărturar de stihuri şi poveşti
Şi tot le dregi şi nu le nimereşti.
Aş vrea să am un fel de ştire
Cu ce fel te alegi de mulţumire.
O mulţumire<ascunsă, gîndesc, ca un păcat
De care te simţi parcă vinovat,
Nu îngîmfarea stearpă că mbai mai dat o dată
O copie de sute de alţii repetată.
Te<au lăudat, fireşte, cu tine ce<i de*o seamă
Sau cei mai slabi de înger sau chibzuiţi, de teamă.
Cînd fapta nu întrece o laudă, nu«ţi pare
Că lăudam Unsoare aduce<a defăimare,
După cum şi necazul, urzit într*o insultă,
Vădeşte adunatăm pizmaş otravă multă?
Vreai să faci aur dintrmn ban de plumb
Şi un luceafăr dintrmn bumb.
Eu te citesc, amice, ş*aş vrea un plod mai nou
Să se străvadăm zare prin felul tău de ou.

L<au mai ouat şi alţii, tot moale şi clocit,
îl iei şi fără coajă, cum e, şi te<ai mînjit.
Cătînd fărîmele de poleială
Temtreb: nu te încearcă, spui drept,
nici omdoială?
Nu ţi se pare, ţie, că prins în rotogol
Temnalţi în jos şi temiplineşti în gol?
Că eşti jucat de»o undă ce temneacă
Şi de năluca apei, ca o nucă seacă?
Bogată chică, mintem ea săracă.
Eşti ca un nor, agale topit îndelungat,
Şovăitor cu sine mereu şi destrămat.
Secunda hotărăşte, înnalţă şi afundă.
Poţi bizui tu preţul pe clipă şi secundă?
Cuvinte! Ce temeiuri ai pus şi pe cuvinte,
Cînd unul te sughiţe şi celălalt te minte?
Aspectul şi silaba! cununa ta firavă
S*a adunat din cioburi şi hîrburi, cu zăbavă.
Eşti mîngîiat căm miezuri şim chipul dinafară
Cuvintele cu alte cuvinte se măsoară?
Că ceaţad judecată de ceaţă? că şbacum
Şi mîine ţii în palmă fuior un fir de fum?
Ce să aleg din tine, să fie bun păstrat?
Nimic nu stă de sine în sus, nerăzimat:
Se sprijină cuvîntul tîrîş, pe alt cuvînt,
Şi ai şi tu un petec de umbră pe pămînt,
Şi nici măcar un petec întreg, căci nula»şi lasă
Şi umbra găunoasă.
Cearcănul vînăt pune un stigmat
Ochilor tăi de biet halucinat.
Eşti obosit de«o vană osteneală
Cătînd alt soi de pană şi cerneală,
Ca sămveleşti cu licăriri de paie
Un ban de o lăscaie
Şi să faci galben dintrmn firfiric,
latărtbo viaţa: n»ai putut nimic.

Tărîţe, rumeguşuri şi pulbere şi zoană,
Vre un zuluf din coadă cu copcă de zorzoană.
Şi din otravă în otravă,
Ai adunat comoara ta de pleavă,
Şi cînepă tocată, silind să te ridici
Cu două ajutoare, cu foarfec şi lipici.
în zorii zilei noaptea te deşeală.
Eşti istovit şi mort de oboseală.
îţi amorţi şi panam mînă,
Pe care ai tîrît«o prin ghimpi o săptămână.
în tine ţine noaptea, dar vezi căm răsărit
Catapeteasma zilei de aur s»a trezit,
Şi împrejurul tău, voioasă, munca.
Sună cetatea şi răsună lunca.
Şesul arat se ţese în covoare,
Şim straie albe omul calcă pe ogoare,
Şi suie brazda pînăm cer,
Unde veghează plopii mari de fier.
Eşti ostenit de silă, cărturare,
Te chinuie o slovă, omtrebare,
Şim loc să<ţi dea odihnă, ţba tulburat/o, dragă,
Şbai mai pierdut o vreme şi alt crîmpei de vlagă.
Ridică<ţi nasul din hîrţoage
Şi puneţid Pegasul la ieslemtre mîrţoage.
Nemistuitul jar de soare
Dă foc la vetre şi cuptoare
Şi fulgeră pe pluguri şim zăbale,
Pe apa frămîntată de roţi, ca nişte zale,
A morilor, pornite să macine lumina
Amestecată cu mălaiul şi făina.
Ascultă valea, satele, cocoşii.
S<au deşteptat pe lanuri parcă şi strămoşii
Brăzdînd>om lung, fîşie cu fîşie;
Atîta lume albăd pe moşie.

Faurul face pentru cai şi boi
în săptămîna maremcălţăminte noi,
Potcoava ciocănită s«a învîrtit ovală.
N«auzi gemînd ciocanul, bătut pe nicovală?
Se zbate fierul smuls din vîlvătaie,
Se/mpotriveşte, rabdă silit, dar semcovoaie.
Pe mii de nicovăi, în trîntă
Fierul cu fier şi focul se descîntă.
Clocotul urcăm slăvi a jertfă sfîntă,
Şi sculele, cărbunii şi tropotele cîntă,
Pe cînd, în viaţa vastă, pe timpul tău decliv,
Tumgheţi pe cîte«o rimă şbaştepţi un adjectiv.

BALADA MAEŞTRILOR

în dăsagi, pe umăr, vărumieu Păcală
Aduceam tîrg ouă şi smîntînăm oală.
Numărînd la mină cît e săptămîna,
Cumpănea cu ouă brînza şi smîntîna,
Şi pornea de joia şi cu bulzi de caş,
Săd ajungă vineri marfa în oraş,
Cînd, din casăm casă, pentru fiecare
Domn, avea vreo turtă şi prin buzunare.
Advocaţi şi doftori şi adeseori
Cîntăreţi şi pictori, dascăli şi actori.
Dintrmn timp aude un cuvînt ciudat,
Care fuse<aproape greu de învăţat.
Cînd vorbeau pe scarăm uşi ori pe ferestre,
Domnii, muşteriii, îşi ziceau «maestre».
Cîte cinci şi zece de«astfel de pedeştri,
Adunaţi la poartă, toţi erau maeştri.
« Ce*o mai fi şi asta? semtreba Păcală,
Că n<am auzit»om piaţă, nici la şcoală.
Poatem Capitală este şi rămîne,
Cam Găieşti, cum fuse „neică" sau „jupîne". »
Dar văzu că vorba « maestre » stîrneşte
O înviorare, parcăd franţuzeşte,
Şi la bătrîneţe şi la tinereţe.
El, un an de zile puse să omveţe.
Cei chemaţi cu vorba care i se spune
înfloresc în sinemdată. Ce minune?
Cum le zici « maestre » în ce«aveai de spus,
Gîtul li semnalţă de trei ori mai sus,

Omul e mai ager, mai vioi, mai sprinten,
Ca un roib agale, îndemnat de pinten.
Şi Păcală/şi zise: « Vorba asta scurtă
E ca mîngîierea porcului pe burtă.
E cu farmec dulce şi, din strîmb ori ciung,
Simţi că te lăţeşte şi te face lung.
Insul se mîndreşte, limbad se deznoadă
Şi ia vînt şi, vesel, dăm nădragi din coadă.
Măi ce binemii prinde!
Am aflat şi harul
Sămii pui în picioare bine şi măgarul.
Cum ajung acasă, văd eu cît îi este
De fudul auzul, şbo săd strig: Maestre!»

CUIUL

într/o vreme, lamceput
Şbntrmn leat nemaiştiut,
Care, nu pot să însemn,
Casele erau de lemn
Şi ulucile de scînduri,
Ca şi azi, întinse rînduri,
Puse strîmb şi cap în cap
Şi proptite cu proţap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri şi pătule;
Şi în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le«adunai împrăştiate
Şbncepea din nou şi iar
Truda muncii în zadar,
Ca să scoli din clătinare
Iarăş doagelem picioare
Şi din nou să le anini
Cu te miri ce rădăcini.

Năzdrăvan, cum altul nud,
Un băiat al nimănui
Născoci, atunci, un cui.
Şi ba scos şi arătat.
Cuiul nou o săptămînă
A umblat din mînăm mînă.

A fost strîns şi pipăit,
Pus pe limbă, mirosit,
Nici un om nu înţelege
Cuiul ţeapăn cum să lege,
Fără funii şi curele,
Scîndurile între ele.
Năzdrăvanul şi golanul
îl înfipse cu ciocanul.

Zice unul: — « Dragul meu,
Aşa cui făceam şi eu,
Poate chiar mai dichisit,
însă, vezi, nu miam gîndit».

COMOARA

Un croitor zăcea bolnav
Şbaiurînd în pat, gîngâv,
Parcă da să semţeleagă
Că<mpungînd o viaţămtreagă
Ar fi adunat comoară.
Şi pe cînd trăgea să moară,
Avînd şi patru feciori,
Meşteri toţi şi buni croitori,
ba chemat şi au sosit
Să ia parte la sfîrşit.
Dar trecînd întnalte zodii
Le vorbea croitorum dodii,
Şi cuvîntul « despărţire »
Ei bau luat drept « împărţire »
Şbaşteptau să se/mpărţească
Avuţia părintească.

întristaţi, binenţeles.
Nerăbdarea le da ghies.
Tatăl, cînd o fbadunat,
Pe furiş, ded om bogat?
Semtrebau, puşi pe cîrtit,
Unul şbaltul ispitit,
îl ştiau sărac lipit.
N*avea barem prăvălie
Şi lucra pe datorie.

Locuise*ntr*o chilie
Toată viaţa cu ei toţi,
Ba avea şi trei nepoţi.
Din ce s»o fi procopsit
Fără pic de alt venit?
Şterpelind de la croială,
Din postav, din căptuşeală
Retezînd un cot mai lung
Peste coţii cîţi ajung?
Sau da bani pe amanet,
Adunînd, încetdncet?
Va să zică, aşadar,
Mai era şi cămătar,
Şi ei nici n/aveau habar.
Cinstea lui în meserie
Era, deci, făţărnicie.

Zeci sau sutele de mii,
împărţitemtre copii,
Se ivea, tulburătoare,
Şi o altă întrebare:
Ce<o să aibă cel mai mare?
Ce«o să aibă cel mai mic,
Cam firav şi cam pitic?
Ce*or să aibă, din copii,
Şi ceilalţi doi mijlocii?
Unul şbaltul, scunzi, înnalţi,
Rîvnind partea celorlalţi,
Findcă banii adunaţi
Bagă vrajba între fraţi
Şi, vorba săracului:
« Banud ochiul dracului»,
Pe averea adunată
Erau gata să se bată.

Ei visau moşii şi case
Şi vroiau să se şi lase
De croit şi de cusut,
Să dea bani cu împrumut,
Să trăiască din dobîndă,
Şi să cumpere şi vîndă,
Fiecare buzunar
Ajungînd milionar.

Tinerii moştenitori
Au şi plîns de vreo trei ori,
Bucuroşi în sinea lor
Ca orice moştenitor.
Strînşi grămadă lîngă pat:
— «Iată de ce vom chemat,
Zise tatăl, mai trezit,
Slăbănog şi chinuit, —
Mie ceasul mio venit.
Mom gîndit întîia oară
Să vă las şi o comoară,
Soră bună cu belşugul,
Cum vom dat şi meşteşugul.
Moşteniread o povaţă:
Nu uitaţi nicicînd în viaţă
Nodul săd faceţi la aţă. »

VOLUMUL ŞI CRÎMPEIUL

O carte proastă, dar legatăm piele,
Cu aur pe cotoare şi cu stele,
Luxoasă, lustruită şi bogată,
Stăm raft ca o cucoană bosumflată
La teatru — care se preface
Că piesa lăudată îi displace.
E singurămtno lojă şid e cald.
Poartăm urechi cerceii de smarald,
Brăţări pe braţe şi, la gît,
Mărgăritare — şi i so urît.
O plictisesc ansamblul şi detaliul
Şbşi face vînt la piept cu evantaliul.
E decoltată pînăm toate celea
Şi, ca şi cartea groasă, şiorată toată pielea.
Din raftul de alături, subţirea cărţulie
Semtreabă cu sfiială, din palidad hîrtie,
Dacămţelesul cărţii şi scrisul se măsoară
Cu luxul şi grosimeam cotor de dinafară.
Ead descusută, foile îi ies,
Deobia se descifrează de jerpelite ce?s.
Se vede cît de colo co fost şid o ispită
Prin cîte mîini trecuse, citită, răscitită,
Pe cînd vecinul mîndru, de drept aristocrat,
Stăm raft, camtr/o vitrină pantoful nencălţat.

I

Broşura se smereşte şi întreabă:
— « Cucoană, eşti o carte a unui om detreabă,.
Dar cum se face, voi
Să ştiu, de ce atîtea foi,
Atîtea pagini, poate că o mie?
De ce cîtămai teancul de hîrtie?
Mior fi, mărturisesc, ruşine
Să am atîta hoit pe mine.

Te<ai revărsat şi curgi ca un potop.
Cerneala dumitale nu are fund şi dop?
Condeiul, cînd e ager şi nu minte,
Un gînd îl spunem cîteva cuvinte.
Ţbe mătură condeiul şi mîna cît copita,
De te lăţeşti atîta şi cu nemiluita?
Probabil, autorul se bucură, nu glumă,
Că a frecat fărîma să dea atîta spumă
Şi că şba scris/o, cartea, cu săpun.
Nud vorbă, pămătuful pare bun
Şi pe bărbie«alunecă mai bine.
în scris, nefericiread clăbucul că nu tine.»

ACUL ŞI AŢA

Nenea Acul, ţaţa Aţa
îşi pierdură dimineaţa
Pe un cot
De postav sau şeviot.
Nu prea ştiu porecla lor,
Pentru că nu sînt croitor.

Acul zise: — « Ce ai azi
De temcurci mereu şi cazi?
Cînd te rupi şi cînd temnozi
La un fir cu două cozi. »

Aţa zise: — « Tu mbo spui,
Cînd mă duci aşa, haihui?
Ia mai bine ţine»ţi gura
Şi fă drept împunsătura.
Văd că lucrul nu ţbe drag,
Coşi de<o zi la un nădrag
Şi nu te<am văzut în stare
Să pui nişte buzunare.
Te»ai întors de/atîtea ori
De la bumbi la cheotori,
Şi cu toate că ţbam spus
Căd pui strîmb, mai jos, mai sus,
Ca un încăpăţînat
Tu nici nu m*ai ascultat.

Şi clientul şi patronul
Au văzut că pantalonul
încercat a treia oară
Tot îl roade
Şi nud vine cumsecade.
Ia nu te mai îngîmfa,
Luarteor naiba să te ia.
Cine treaba nu şbo ştie
Ia o altă meserie. »

Zise Acul: — «Stai niţel.
Cîrpa<nfruntă pe oţel?
Teom simţit de<o vreme, Aţă,
Că ajungi cam îndrăzneaţă.
Altă treabă nu mai ai,
De te ţii de mine scai?
Nu mai pot să fac un pas,
Că»mi dai una peste nas.
Numai să muţi pară rău.
Fii, mă rog, de capul tău.
Nud destulă o ruşine,
Ca un maţ cotîrni de mine?
Mult o să te mai rabd şi car?
Parcă ţioş fi fost măgar.
Nu vezi coi îmbătrînit?
Cicăleala te»a băbit
Şi, din neagră, ai albit.
Tu eşti ce fuseseşi: Aţa?
îţi dă, uite, şi mustaţa.
Cînd msam însurat cu tine
Nu te saturai de bine.
Ai uitat, de cînd teom luat
De pe ghem, că ţbs bărbat? »

— « Uite cine mă învaţă!
îi răspunse ţaţa Aţă.

Un sfrijit, un găunos,
încrezut bărbat frumos.
Uită şi el că, la zor,
Lom primit, de milă, chior.
De moş lua după sudalme,
Ioş cîrpi şi două palme. »

La această sindrofie
A sărit dintr<o cutie
Acul bont cu gămălie,
Care nu se prea pricepe
Cît şi celălalt sămţepe.
Unded pui acolo sade,
Că e tare cumsecade.
Şi so mai vîrît să fie
Şi o copcă mărturie.
Şi un nasture, tiptil,
De cămaşe de copil.
Mai pîndea şbun crocodil
Cu gingiile căscate
Pînă pe la jumătate,
Gros în fălci şi ascuţit:
Foarfecele de croit.

Dar cînd fuse — de o dată —
Cearta mai întărîtată,
A intrat, cum so făcut,
O maşină de cusut.

SCÎNDURA

Un om umbla să bagem casă
O scîndură de brad, cam noduroasă.
Nud vorba că»avea noduri, dar tocmai
ca s»ajungă,
£1 scîndură aleasă şbo alesese lungă.
De şase coţi ori şapte, de printre hodoroage,
Se pregătea pe uşa odăii lui s»o bage,
Şi chibzuind cum face de isprăvit căratul,
S»a repezit pe uşă cu«o scîndură de»a latul.
Dar se lovim părete, parcăd împinse dracul,
De se ştirbi la gură, căzînd de<a berbeleacul.
întîi nu preamţelese şi n*avea ce să spuie
Şi pipăindu<şi fruntea dădu şi de cucuie.
Sculîndu>se, mai stete, se mai gîndi şi, iată,
S»a luminat la minte dintr/odată:
— «Nu vrei sămcapi pe uşă? O să te bag
pe geam,
Cum ne fusese vorba dintîi, cînd mă gîndeam.
Şi ca să fiu mai sigur că poţi intra, aşteaptă,
O să te mut din stînga, acum, în partea
dreaptă.»
întnadevăr, schimbată, cu capetelemtoarse,
Se repezi mai tare şi capul şid şi sparse.
A doua izbitură de zid ba schilodit
Şi a ieşit din lupta cu scînduira, borşit.
— « Ptiu! — înjura săracul, — mba scos din şold
piciorul!
Stai, că mă pun pe tine cu toporul. »

Dar îşi aduse<aminte că n»avea duşumele
Şi că avea nevoie de blăni, nu de surcele.

Cu scîndură în braţe, întîi nu te gîndişi
Că trebuia să intre pe dungă şi pieziş;
Al doilea, crezuseşi cămtoarsă, bunăoară,
O scîndură se face, Păcală, mai uşoară.



PUTINA CU CLEI

Cum se făcuse, cum nu,
Din putina cu cocă el arăta cu pumnu',
Amenințînd, ca prostul şbanapoda pe cei
Ce se uitau cum iese şi intră iar în clei.
Căzusem coca moale
Şi nu putea din mîzga adîncă să se scoale.
Cum îşi scotea un cap,
Aluneca pe doagă la fund, îndată,m pap.
Venea la suprafață
Şi dispărea degrabă. Munceşte, se agață,
Şi se sileştem van,
Mînjit de lipiciosul săpun şi suliman.
De milă, nişte prieteni, din zmîrcurile grase,
L*au scos de păr afară, cînd tocmai semnecase.
în putina cu clei,
El amintea, căzutul, pe unii dintnacei
Docți oratori semeți,
Prinşi între substantive şi verbe, cam scaieți,
Dativul, imperfectul,
Care nu pot să scoată dintrmn discurs subiectul,
Apare o secundă
Şimdată cu discursul obiectul se scufundă.
Căscări de ochi, mişcări din subsuori,
Şi pauze n*ajută prea mult pe oratori
S»ajungă la sfîrşit,
întrmn auditoriu tăcut şimcremenit.
Limbutului îi vine
Să fugă, să seoscundă, să leşine.

în proză.m poezie,
Un dascăl dădea lecții de chipul cum se scrie.
însă savantul, dacă
Se pricepea la multe, n«aflase ce să facă,
Vorbind, cu *că* şi *ca*,
Pe care toată vremea şwalături le ciocnea
De<a dreptul şi de»amdoase:
încît, în aşteptarea concluziei frumoase,
Din lecțiamvățată
Se alegeau studenții la nas cu o găleată,
Şi multe generații din ea au mirosit.
Şi cînd scria o carte, din capăt la sfîrşit,
Ideea, aşa«zisă,
îi lua un teanc de coaie şi rămînea nescrisă.
Şi cinci să fi avut,
Le isprăvea pe toate nainte demceput.

Doasemenea spurcate, stilistice belele,
Nud vine nimănuia curajul să se spele.

DIHANIA

Era un porc, ţi<o spui şi dumitale,
De patru sute cincizeci de ocale,
Greu cît un bivol, mare cît o vacă,
Scos la vederemtruo baracă,
Săd ştie lumea, să se mire.
Mult mai presus de oricemchipuire,
Nu mai putea nici să se mişte.
O nemaipomenită privelişte.
Avea şbun nume, scris pe<o tablă, care
îi arăta şi titlurile rare.
Nu le ţin minte, dar înfricoşat,
Intrînd în încăperea lui, bam salutat.
Oricum, intram la un aristocrat.
— «Pe ced cunoşti?» m*a întrebat sfiios,
Un om de rînd.
— « Pe ce? Păi, pe miros.
Boierii ăştia şi<n ce dau afară
Au un parfum de miere şi de ceară.
Dar uită<te mai bine, ce păcat
Că nu e prinţ în scaun sau barem deputat!
Ştii ce măreaţă«ar fi o adunare
Cu ăsta la tribună, în picioare,
Cînd şi aci, pe resturi bălegate,
E plin de«aşa solemnă majestate? »

Zi de obor, oriunde te întorci,
Un tîrg întreg de porci, cu mii de porci;

Unii grămezi şi alţii, unul, doi,
Purtaţi cu ştreang de laba dinapoi.
Vîrîndu«şi unul capul prin ostreţe
Şi speriat de guşile măreţe
Ce spînzurau ca nişte geamantane,
— « Ce»o fi cu ăsta, frate»meu Ioane, —
întreabă porcul, cu<o grăire blîndă,
Pe cel ce îl tîra prin tîrg săd vîndă,
Căm zilele de marţi şi vineri
Se pomeneau grăind şi porcii tineri. —
Dihanie ca asta n<am văzut,
Cît un morman, din cap pînăm şezut,
Şbo burtă, Doamne! nu ştii ce să zici.
Ce namilă, cumetre, de stîrv şi de şorici! »

Pe un părete al odăii lui,
Erau bătutem cui
Medalii, decoraţii şi certificate.
Porcul fusese o celebritate.

Răspunse omul ced purta de sfoară:
— « E cel mai mare porc din ţară,
Dar tot un porc; atîta doară
Că a mîncat de mii de ori mai gras
Decît purceaua de Ispas,
Mîncarea ta, mîncarea mea şba tuturor
Ca să semgraşe domnul Rîmător,
Că legea lui e să se umfle el
Şi din răbdarea omului mişel.
Dac/ai băgat de seamă, încinsă peste burtă,
Are şbun soi de spadă scurtă
în teacă de sidef bătut în piele
Şi presăratăm lung cu peruzele,
El are g6geamite rînză,
Ca să prefacă totul în osînză.

Pe cînd tu morfoleşti coceni şi noi ce face,
El a băgat în el copai şi troace,
Căldări, cazane şi hîrdaie.
Tu, mulţumeşte<te cu paie.
Tu, rîmăm zmîrc şi scurmă,
Că el semdoapă cît o turmă.
Fii fericit şi nu mai tot ofta
Cînd creşte el din mămăliga mea şba ta. »

BIBLIOTECA

Un samsar, odinioară,
De prin Ţara Romînească,
învăţat voind să pară,
Nu ştia nici să citească.
Dar era samsar avut
Şi da bani cu împrumut.

Să seopuce să înveţe,
Cum ar face orişicine,
Chiar tîrziu la bătrîneţe,
îi părea căd de ruşine.
Faima trebuia păstrată,
Şi s«ar pierde dintnodată.

Avuţiad duse vestea
Peste ţară şi departe,
Şi prinsese şi povestea
Că era burduf de carte.
Mai putea juca un rol
Dacă sor fi dat de gol?

Ca ţăranul din zicale,
Luase şi el ochelari,
Socotind că pe parale
Ies şi proştii cărturari.

Dar degeaba şi ba pus
Cînd mai jos şi cînd mai sus.

El credea că banii lui
Pot orice şi dau şi minte,
Că şi slavă orişicui
Pune banul înnainte.
Şi se bucura, fudul,
Că strînsese dindestul.

Vorbă dulce, voce blîndă,
Surîzînd cînd împrumută,
El da banii cu dobîndă,
Mulţumit cu şutam sută.
Nu pe an, că nu e bună,
Suta lui era pe lună.

Numai de iscălitură
Se ferea ca de deochi,
Răspunzînd lamcurcătură
Că era beteag de ochi.
Unad să numeri hîrtii,
Şbalta este să le scrii.

în oraş, văzînd prin case
Două, trei biblioteci,
Lustruite şi frumoase,
Cu sculpturi şi bronzuri, deci
Se căia întotdeauna
Că nu are şi el una.

Supărat, s«a chibzuit
Cum s«o aibă, aşadar,
Şi se hotărîm sfîrşit
Să«şi aducă un tîmplar,
Şi a dat de lamceput
Peste unul priceput.

îl tocmi săd scoatămdată
Din rîndea şi dălţi, frumos,
O bibliotecă lată
De mahon cu abanos
Şi sidef, cum alta nu e,
Şi cu chei, să se şbncuie.

— « Să mi»o faci cît un părete, —
Zise, răzimat în cot,—
Şi, ascultămiă, băiete,
Mămţelegi, cu cărţi cu tot,
Pe tipicul cunoscut,
După cum am mai văzut,

Cu cotoare poleite
Şi cu titluri mari, pe piele,
Cu chenare, ţine minte,
Jos cu literele mele —
Ţbam mai spus cum mă numesc
Şi cu semnumii boieresc.

Vreau o mobilă de lux,
Cu sertare şi vitrine.
Du<te la geamgiul Fuchs
Şi săd spui căd pentru mine.
Temţelegi din trei cuvinte:
Sînt în firmă preşedinte. »

Cărturarul dintr<odată,
Mîndru, fericit şi demn,
Le avu dintoo bucată,
Poliţe şi cărţi de lemn.
Toată spiţad boierească
Va avea ce să citească.



GÎSCA INSPIRATĂ

Erai o gîscă şi tu, ca gîştele, mă rog,
Şi te vedeam voioasă, la prînz şi pe la toacă,
Cu gîtul lung, din guşe, cu pasul pintenog,
Scăldîndiutemtre raţe cu gîştelemtr«o troacă.

Ca să<ţi grăbesc ouatul, ţbam şi ales gîscanul,
Din toţi cel mai destoinic, în cîrd,
dintre bărbaţi,
Dar tu, în loc de ouă, o vară şi tot anul,
Mbai pardosit ograda, cîntînd, cu găinaţi.

Cînd s*a ivit un vultur, pe cer te<ai vrut
hultană.
Să zbori şi tu în slavă ca el, fudulă ţaţă.
Din âripilemtinse îi lunecase<o pană
Şbo încercai, căzută, la ţinem cotineaţă.

CLOCITOAREA

Omul zici c<a născocit,
El, maşina de clocit.
Dar, pe cît mbaduc aminte,
ba luat cucul înnainte;
Căci în tagma păsărească
Pune pe>alţii să clocească,
Hoţul, ouăle cu pui,
Ca săd scoată cucii lui.
El pîndeşte, pe furiş,
Cuiburile din frunziş,
Un minut fără dădacă,
Şimtr<o lipsă de oleacă
Ouăm cuib strein şi pleacă.
Un ou ici, un ou colea,
Mai frumos nu se putea.
Cuiburile, cu chirie,
El le ia pe datorie
Şi, la şase, şapte posti,
Face pasările cloşti.
Cît priveşte plata dreaptă,
E soroc la Moş<Aşteaptă.
Cînd prin pomi, cînd în urzici,
Ouăm cuib la pitulici,
Care nici nu au habar
întorcîndu<sem cuibar.
Ouăle lor, cam la fel,
Se şi potrivesc niţel,
Şbapoi gazda nu prea ştie
Nici să numere, să scrie
Pe o frunză, pe<o hîrtie,
Cîte ouă a lăsat
în cuibar, bob numărat.
Pitulicile, cinstite,
Rămîn dară păcălite.

Eu aş vrea să ştiu: ce zice
Amăgită pitulice
Cînd bobocii ei năuci
Dau, în cuib, de pui de cuci?

GURA LUMII

Măgarul, călărit de un unchiaş,
îl duce fiul de dîrlog,
Şi nici nu au intrat încăm oraş,
Că trei muieri, cam slobode, mă rog,
îi dau cu tifla: — «Cum? Nu ţbe ruşine
Să<ţi laşi copilul desculţat pe jos
Şi să te care el pe tine?
Şi mai şi rîzi, bătrîne puturos? »

Bătrînul n*are ce să spuie
Şi, ocărit cum fuse în zadar,
Opreştem loc, descăleca şi suie
Numaidecît băiatul pe măgar,
Şi ia dîrlogul, ca săd ţie el.
Gîndindu»se la cele întîmplate,
Unchiaşul, cam slăbuţ şi mititel,
O ia scîlciu prin tîrg cu greutate.

Dar doi moşnegi înjură pe băiat:
—« îţi şade, nesimţitule, frumos
Să stai acolo cocoţat
Şi laşi pe taicărtu pe jos?»
Băiatul sare iute de pe şa.

Şi tatăl şi copilul semtrebară:
—«Ce facem de ne>o merge tot aşa?
Cu o găină/n traistă,
La tîrg nud mare treabă.
Dacă ştiam, ai dracului să hie
Şi ochii să le iasă,
Nu mai plecam cu noapteam cap, Ilie.
Mai bine ne>am întoarce, băiatule, acasă.
Se chibzuiesc, mai stau, se mai frămîntă,
Se uită înnainte şimnapoi,
i cu nădejdea tîrgului înfrîntă,
ncalecă măgarul amîndoi.
Dar o nevastă şi un gospodar
îi întîlnesc pe drum, la o răscruce.
Şid plîng: —«Nenorocitul de măgar
S*a*ncovoiat şi nu mai poate duce ».

Mai rămînea să facă omcercare,
Să ia de/acuma dînşii măgarul la spinare.

BALADA ÎNGHIŢITORULUI

— « Vezi cum îţi dă cu tifla omul din colţ,
vecine,
Şi te batjocoreşte de*o vreme şi mai bine?»
Vecinul, stînd pe*o rînă, cu spatele, tăcut,
întru tîrziu răspunde cu: — « Nu ştiu,
n<atn văzut».
—«Ţi<a scos şi limba, taică, şbacum
te<a şi scuipat.»
— « Vai, dragă, ce greşeală!
E cel mai bun băiat! »
— « Dar ţba lipit şbo palmă, pe falcă,
şi mai multe. »
— « Cine şbar pierde timpul şi firea
să te>asculte ? »
— « Păi, ţi<a cîrpit vreo sută. . . Te»ai cam
, învineţit. »
—«Aştept să mai dea una, că nici nu le<am
simţit. »
— « Trezeşte<te, că iacă, ţba tras*o şi pe aia. »

Să ştii că»ncepe»acuma,<mi zisei, mă, şi bătaia.
Care pe care, zicu»mi, aci era*ntrebarea.
Dar pălmuitul, rece, baprinde şi ţigarea.
Şi ce să vezi? înghite şi un picior, şi iară.
Şi zice: —«Lovitura e nereglementară».
Au curs şi celelalte vreo sută de picioare.

Răspunsul: — « Nu mai crede ce vezi,
că nici nu doare,
Dar dacă ţbe dorinţa, cum am băgat de seama,
întreabăd cine este, te rog, şi cum îl cheamă.
Atîta eleganţă în orişice mişcare
Atrage după sine răsplată şi onoare. »

— «Te*admir cît rabzi, vecine. Te spurcă
şi te bate,
Şi tu primeşti cu zîmbet şi cu seninătate. »

Din snoavă, cititorul de stihuri o sămveţe
Că frica se numeşte, la uniim tîrg, nobleţe.

UN VIS URÎT

întîi, cînd s<a culcat,
S<a mai uitat o dată pe subt pat,
Subt draperii şi chiar pe subt covoare,
Cu sfeşnicul şbun muc de lumînare.
Că e firesc, mai mult decît firesc,
Să nu se prea încreadă în cei ced slugăresc
Şi nu ar vrea să aibă vreo uimire,
După ce va intra în aţipire.
Pe la boieri e naturală,
între stăpîni şi slugi, o bănuială.
Asigurat, senin în dormitor,
S*amtins frumos şi cască. Somn uşor!

Şi totuş, vezi, uimirea s*a ivit.
Un zgomot, lamceput nedesluşit,
în toiul nopţii şbn palat,
Ca un murmur, încet s<a adunat,
Şi zgomotul s>amtins de dinafară
Şi a intrat şi s»a suit pe scară.
Cum a răzbit pe uşilemcuiate,
Cu broaşte mari şi cu lăcate,
Că scările şi cu pridvorul
Le bate cu pingeaua tot poporul?
Şi strigă, dar ce strigă numţelegi,
Că n>auzi graiuri şi cuvintemtregi,
Ci să»ţi ascuţi auzul, să te ţii!
Sute de graiuri şi de seminţii.

Şi, în sfîrşit, şim dormitor năvală.
Portarul porunceşte: —«Tovarăşe, ia scoală!
Avem cu dumneata o socoteală. »
Buimac, holbează ochii, apoi şid cască iarăş.
Bărbat de stat cu un portar tovarăş?
îl ocărăsc şid scuipă mic şi mare
Şid zgîlţîie mereu mai tare,
îi pun cătuşe grele de mîini şi de picioare.
Aude şi nud vine
Să creadă: —«Jos!. . . Ruşine!
La temniţă cu tine!
La moarte! » strigă unii şi:
— « La spînzurătoare! »
L<apucă o sfîrşeală, gîndindu*se că moare.
Ce temniţă adîncă!
Stăm beci de ani de zile, nu bea şi nu mănîncă.
S<au înmulţit, cu anii,
Gîndacii lungi, păduchii, şobolanii.
Putea. Ar fi fumat.
Ce bun era trabucul cu rom, de la palat!
Şi bau crescut o barbă, de mult nebărbierit,
Şi unghiilemtoarse, de schivnic, dintrmn schit.
Legat de o verigă şi de un lanţ zidit,
S*a cocoşat şi tare/amibătrînit.
îşi aducea aminte, pe paie, în ungher,
Oar fi purtat porecla, în stat,
de « om de fier ».
I se suia un nod în gît.

N*a fost, din fericire, decît un vis urît.
Energicul bărbat
S<a liniştit de cum s<a deşteptat.
Căzuse,m somn, din pat.

PĂIANJENUL NEGRU

îl simţi cum te pîndeşte din pînza lui de aur
Păianjenul cel negru, cu genele de taur.
Corect în redingotă, joben, mînuşi, monoclu,
îşi face meşteşugul, discret, de mare cioclu.
Pe un gherghef cît ţara, ascuns întrmn fotoliu,
Nebănuit îi ţese zăbranicul de doliu.
El nu tocmeşte mortul, bucată cu bucată,
Ca firmele din piaţă, ci ţara dintr/odată.
Şi fără suferinţe şi lacrimi, ci la rece,
Tocmeala se urzeşte între mai mari, vreo zece.
Ca bănuiala dreaptă din zvon să nu se nască,
El împlineşte slujba stăpînilor, de mască
împarte miliardul cu ei în părţi egale:
Atît la sută mie, şi restul dumitale.
Contractele cu ţara sînt sacre şi legale.
Şi astfel veneticul, samsar şi cot la cot
Cu demnitarii zilei, mai e şi patriot.

El are fabrici multe, întinsem sus şim jos,
Afacerea e bună, cîştigul e frumos,
La una face gaze de ofticä şi tuse,
Demnec sau de orbire, precum i se ceruse;
La altele, obuze, cartuşe, mitraliere.
Slăbeşte talpa ţării, el creşte în putere.
Dar cînd semgroaşă gluma şi se aprinde casa,
Se<adună ceatamtreagă şbo ia la sănătoasa.

La mii de posti departe şi peste zeci de grăniţi,
El ne«a cărat avutul în doniţe şi băniţi.
Departe, peste ape mai multe, şbun ocean,
Că ţara pute>a oaie, a vacă şba cocean.

Păianjenul gîndeşte. . . în noua lui uzină,
A născocit o altă, mai crîncenă maşină,
bau izbutit maşina şi ritmul ideal,
baruncăm guri văpaie, cărbune şi metal,
Şi scoate pe grătare, în serii lungi şim şir,
La fiece secundă, din ea, un cimitir.

Eu îţi urez, paharul în mînă cînd băi strînge,
Sămii sorbi în vin otravă, şim fund să dai
de sînge.

Dihania»mbrăcată în platoşă şi zale,
Flămîndă să ucidă, dă lumii iar tîrcoale,
Şi iar i se năzare,
Oaude zvon şi tropot şi huiet dintr*o zare.
Am învăţat în vreme ccascunde grija asta:
Se pregătesc în taină durerea şi năpasta.
Cînd va voi norodul minţit să o doboare
Dihania flămîndă, cu bîte şi topoare?

Lbi rîndul să vorbească şi oamenii de rînd
Ieşiţi în răzvrătire, mulţimi, ca din pămînt,
Şi, hotărîţi la faptă, să lepede din lege
Pe cei ce<aduc războiul, săd prindă şi săd lege,
Şi, puşi în cuşti pe roate, tîlhari nebuni şi fiare,
Săd poartem huiduială prin ţări şi prin popoare.

TRIŞCA

Un biet plugar, odată, să<l sufli, să»l dai jos,
Işi înjghebasem trişcă şi fluiera frumos.
Sta>ntr>un bordei, departe, la marginea de sat,
Dar se*auzea cum cîntă din fluier, suspinat.
Din cobză şi din flaut, din frunză şi din drîng,
Cîntau de mult şi alţii cînd horele se strîng,
Dar nu ieşea din scula nici unui nătărău —
Atît alean de suflet şi leac de ceasul rău.
Treceau pe la bordeiul, ascuns acolom bozii,
Şi teferii şi răii, fireşte, şi nerozii,
Şi rămîneau s*asculte, tăcuţi şi duşi cu gîndul,
Cum îşi purta el ghiersul, din fluier
desfăcîndu>l.
Cînd graurul, cînd mierla, cînd cucul,
cînd prigorul
Şi zvonul ciocîrliei îşi luau din fluier zborul,
Şi parcă o pădure întreagă, la răspînte,
Din ulmi, din fagi şi paltini se ridica să cînte.
Veneau şi lăutarii oraşului, trimişi
Să prindă tîlcuirea cîntării, pe furiş.
Căci fluierul trecuse de sine şi, amară,
Avea în el şi voce de om şi de vioară,
Şi glas de vînt şi vaiet de holde şi de ape,
Şi geamătul furtunii cînd fulgeră pe*aproape,
Şi grindină şi trăznet; tăceri şi presimţiri
Urzeau păinjinişul rostirilor subţiri,
încît ascultătorii, din cîmp şi de la stînă,
Scăpau şi ţîţa oii şi secera din mînă,

Cînd bauzeau din muncă, năuci şi luaţi
din lume.
La nunţi şi la botezuri, la zilele de nume,
Cîntau, să se«mpletească, tot soiul de unelte,
Adînci, molîi şi zvelte;
Ele cîntau pe plată şi luate cu chirie,
Iar el, în dorul lelei, golan fără simbrie
Şi n*avea nici cămaşă, opinci întregi şi cioareci,
Şi prăpădit, în zdrenţe, părea mîncat de şoareci.
N<avea nimic pe vatră, de»abia un fir de soare,
Dar n«avea nici suspine şi doine de vînzare,
Că harul nu se vinde
Pe bani şi pe merinde.
Te temi să pipăi banul cînd crezi că nu»i a bine,
Şi harul, ai credinţa, că e străin de tine.

îi ajunsese faima trişcarului departe,
La ştiutorii scripcii şi meşterii de carte,
Şi au venit să>l vadă cu ochii, la bordei,
Boierii meseriei de cîntec şi condei.
îi ziseră, găsindu4: —«Prea bine, dar se cere
Să nu ne pierdem firea şi punctul de vedere.
Sînt pravile şi dogme şi, fără demdoială,
Nu ţi*e iertat să fluieri din buze, fără şcoală.
Orice privighetoare şi mierlă recunoască4,
Cum bam primi să cînte pe insul fără dascăl.
Fără hîrtii semnate, cu număr, an şi zile
De priceputii noştri la rubrici şi ştampile?
Ai îndrăznit cînd hora şi lanţul ei se mişcă
Să amăgeşti flăcăii şi fetele cu<o trişcă.
Tu nu ştii ce<s acelea şi nici nu ai idee,
O gamă, un solfegiu, un portativ, o cheie.
Nici cînd te dai de gol
La un diez, la un becar, la un bemol.
Ştii tu ce<i un andante, de pildă? Vezi? Nu ştii.
Faci ca nerozii doine, stihiri şi melodii,

Că muzică şi artă şi contrapunct semvaţă
în şcolile înnalte şim zece ani de viaţă.
Doar diploma pe care o dă academia
Temdreptăţeşte meşter şi face măestria. »
—« Te*aud vorbind, cucoane, şi după cum ţi«e
placul.
Eu cînt, să am iertare, cum cîntă pitpalacul,
îmi vine cum îi vine să dea din cioc şi lui.
Şi n<avem nici o vină naintea nimănui.
Să mă păzească Sfîntul să pui la îndoială
Puterea căpătată a minţilor la şcoală.
E vorba noastră veche: „Ai carte, ai şi parte".
Că slovamvaţă graiul şi gîndul să se poarte,
Dar carteamfumurată de gol şi fudulie
Poate că e mai proastă ca neaoşa prostie.
Pe vremea noastră singuri ştiau cititul popii.
Noi ne trudeam cu plugul, cu secera, cu snopii,
Şi popii, vai de lume, că preoţii de ţară
Spuneau din molitvelnic mai mult pe dinafară.
De lemtorceai bucoavna, citita, răscitită
Molitvă/amgropăciunii, ei îşi pierdeau sărita.
Din neam în neam cu boii pe brazdă şi ciobani,
Noi sîntem proşti, bădie, de două mii de ani.
Şi totuş, luaţi de vînturi şi îndurînd arşiţa,
Noi, proştii, pe o trişcă, făcurăm *Mioriţa.*
Te»ai luat cu minem vorbe, boierule, la trîntă,
Mai bine pune gura, ia trişca mea şi cîntă,
Să ascultăm nu vorba, ci ghiersul cît îţi face,
Că nici ţăranii noştri nu*s nişte dobitoace. »

—«îl auziţi ce spune? Un mut, la început,
Din vorbăm vorbă/ajunge obraznic şi limbut,
I se dezleagă limba anapoda, şim loc
Să tacă, te mai face că eşti şi dobitoc.
Să o curmăm, băiete, căci, cum se vede treaba,
Ai cap de buturugă şi trăncănim degeaba.
Mai bagă'ţi trişcam bete.mcrezutule zevzec.
N<am nici un chef cu tine la fluier să mămtrec.
N*aş vrea să<ţi sug scuipatul şi să mămfrupt
cu bale
Din trişca ta mînjită cu muci şi cu zăbale.
Vrea s«o pupăm, s«o lingem în vîrf, auzi, colega?
Noi maeştri cu faimă, noi Alfa şi Omega.
Din fluier ce să iasă, oricît de bine cîntă,
Mai mult ca o bătută în praf şbo sîrbă frîntă! »

Deşi măreţi şi meşteri, ei nu ştiu că totuna
Sînt harfa cu vioara şi flautul cu struna,
Şi că puterea tainei lăuntricemiprumută
Şi scîndurii crestate oftat de alăută.
Ţăranul scoase trişca din sîn: —«Păi, e de soc
Şi mică, zise, altam cămaşă n*are loc.
Cu mîna mea am rupt*o din pom, şi cu
briceagul.
Omvîrt pe subt mustaţă, de mbe mai
mare dragul.
Ea s>amvăţat să cînte de cînd eram copac
Şbmi cîntăm sîn, la piele, şi singură, de»o tac.
Şi nu mă simt destoinic. Cînd fluierul tăcut
Începe să zvîcnească, eu numai îl ajut.
De ce vă mai răstirăţi la mine? Sînt netot,
Nu ştiu nimic, aşa e, dar fac şi eu ce pot. »
—« Nici n/are şapte găuri, cum trebuie să fie,
Ca să semfiripeze din ele o chindie »,
Mai ziserămvăţaţii, uitîndu<se la sculă.
— «O gaură, răspunde trişcaru.d prea destulă.
Cînd povesteşte, cîntă şi dă învăţătură,
Nici omul n«are, nici el, mai mult decît
o gură. »

(

CERBUL ŞI ŢÎNŢARII

E vorba de pădurea, din fabule, Cutare,
închisămtre hotare cu broaşte şi zăvoare.
Pornită dintre şesuri şi văile mărunte
Trecea şim altă ţară, vecină, peste munte,
De nu putea nici zborul de şoim să o cuprindă,
Cu valuri aşternute de jir, adînci, şi ghindă.

în clocotul pădurii, unde roiau şi fierb,
îl mîniau ţînţarii şi muştele pe Cerb.
El îşi zmuncea grumazul şi coarnelem zadar:
Te aperi greu cu capul de muscă şi ţînţar.
Cum de/i zăreşti, şi fug.
Au pentru treaba asta talent şi meşteşug.
Talentul ăsta<i harnic la cele două tepe,
Dar au şi alte daruri, pe lîngă cel sămţepe:
Semnalţăm rotogoale, se învîrtesc şi zboară,
Contrafăcînd arcuşul pe strune de vioară.
Numai căm ridicarea spre spaţii, cu elan,
S<au repezit de»a surda şi»ajung de»abiam tavan.
în ce priveşte musca, un har i *s<a* trimis
Ca o chemare nouă, de sus, şi pentru scris.
în faţa coalei albe, mai proaspete, veline,
O ia cu ameţeală, aproape să leşine.
îşi pune icra neagră, grăbindufse, cu sete,
S<o facă tot rotundă, un punct, şi s«o repete.
De cum îi iese<n cale un petec de hîrtie,
Arzînd de nerăbdare seopucă săd şi *scrie.*

Cu ce fel de cerneală şi vîrf de care sculă,
Te miră, dar ea zburdă vioaie şi fudulă.
Ţînţarii se*mprumută la gîze mai de seamă
Cu feluri de spoială streine, fără teamă,
Şi naiba*i mai cunoaşte ce*au fost
şi cum îi cheamă.
Cu semnele schimbate şi măşti dintralte schime,
Te pomeneşti cu alte gîngănii, anonime.
De mii de ori pier droaie, le pierzi, ca nişte ace,
Şi se aratămdată, din nou în stol. Le place
Să<şi facă drum din spate, furiş, cîte<o grămadă,
Cu*o patimă ciudată şi rîvnă pentru coadă.
O deghizare nouă, la om, e mai uşoară,
Să muşi mai poarte capul ştiut, de»odinioară,
Cînd şi atunci putuse să«l ducă şi sămveţe
A fi cu cîte două şi cu mai multe feţe.
Unii, trecînd de<a valma prin crezuri şi prin
schisme,
Cunosc pe dinafară mai multe catehisme.
Schimbările la faţă, subit, le»au învăţat
La şcoala de principii a balului mascat,
Iar saltul acrobatic, la circ, privind din stal
Cum sare dansatorul şi cade iar pe cal.
Ţintarul n*are faţă, spinare şi făptură,
De pildă, ca un taur, cu cerbul pe măsură;
Să ştii cu ce te lupţi
Şi ce se/alege, cornul frînt sau grumajii rupţi;
Sămfrunţi o fiarămtreagă, de*a dreptul,
faţă<n faţă,
Pe moarte şi pe viaţă —
(Te vezi intrînd în luptă cmn păr
sau cu o aţă) —
Din doi să cadă unul, muşcînd învins pămîntul.
Te baţi cu fulgi de umbră, pe care<i duce
vîntul.
Alunecarea mută, piezişe,<i mai uşoară
Decît să ieşi la trîntă făţişe, bunăoară.

Cui a iscat ţînţarii şi muştele în pripă,
Ced vine să<i lipească şi viermelui aripă?
Mai înţelegi omida şi plodul din gogoşi,
Că dau, cu borangicul, şi fluturii frumoşi.

« Cum semvoiau mabmarii cu musca şi ţînţarii?
Se pare, ca iscoade, cînd socoteau mabmarii»,
Se întrebase Cerbul, neştiutor de cele
Ce se petrec pe lume, subt pătura de stele.
Dar trebuia săd facă şi Cerbului dreptate
Cel careu hotărîse în codrbntîietate.
Cînd a gemut şi Cerbul, de furie şi ură,
Simţea că pădurarul îl ceartă şid înjură.
Şi vaietul şi glasul, chiar şoaptele«s oprite,
Că turburi Elefantul stăpîn, din aţipite.
Puternic e stăpînul, dar doarme de*am picioare,
Şi slugiled fac treaba de Domn temut şi mare,
Dar slugile şi Curtea, pe Cerb, sînt supărate
Că umblămnalt cu fruntea, şi ele cocoşate.

« Poate că trece Vodă vreodată pe la mine, —
Se tot gîndise Cerbul o vreme şi mai bine. —
Plimbîndu'se prin codru, proptit în cîte«o stîncă,
îşi scărpina şoriciul de stei, căd cam mănîncă.»
Dar aşteptînd să treacă drăguţul demipărat,
De aşteptare lungă şim gol, s*a săturat.
« Pesemne,<şi zise Cerbul, pe vremea asta rece
Stăm baie şi se lasă valeţii lui săd frece.
Notembriem pădure nud blînd ca luna mai,
Şi,mtr<adevăr, se poate să ia şbun guturai.
Ce trebuie să fie cînd nasul îi strănută,
Cu nouăzeci de goarne şi trîmbiţe o sută! »
Se mai gîndi şi Cerbul din codrii lui să iasă
Şi săd ajungămcaltea pe împărat acasă. . .
O casă cu clopotniţi şi stîlpi cu feţe drepte,
Avea cîteva sute de lespezi şi de trepte.

Frumos cum îi din fire şi uns, din voievozi,
La cap şi altam spate, el are două cozi.
Cea dindărăt şbascunde să nud vezi începutul.
Crezi că vorbeai cu capul şbţi răspundea şezutul.
Un cap, săd iei în braţe cu drag, o buturugă,
Cu ochii ca măslina, şburechea clăpăugă.

Dar pînă să ajungă la Elefant, cinci rînduri
De elefanţi puiandrid cam puseră pe gînduri,
Mai mici întîi, şi apoi din ce în ce mai mari,
Şi mai bătrîni în ranguri, erau şi cărturari,
Purtînd ghiozdan de piele, tichii şi ochelari.
De la portar, răspunsul era: —« Mai treci pe joi ».
Cerbul venea, şi seara o lua iar înnapoi,
Şi iar veneamtr«o joie, tot joia următoare,
Nevrednic de cinstirea să capete intrare.
Cinci Paşti trecură astfel, şi de cinci ori Crăciunul,
în aşteptarea joii, vorbind cu cîte unul.
Stăpînu<o alesese ca zi de judecată,
Dar joia nu mai fuse o joie niciodată.
— «Mai bine vino vineri, ba miercuri.»
Ce folos!
Stăpînul lor ieşise pe uşa de din dos,
Chemat la omtîlnire de cei mai mari savanţi,
în cîte toate doctori, aleşi din elefanţi.
Sleindu<se la poarta dintîi cinci călindare,
Se pregătea şi Cerbul de ultima plecare.

Dar, în sfîrşit, norocul
Făcu, din întîmplare, să cadă şi sorocul,
Şi, însoţit de*o turmă
De elefanţi, din urmă,
Răzbi pînă la tronul şbal marelui Mamut.
Era şi el cornut,
Dar coarnele, întoarse şi puse ca din glumă,
îi atîrnau din gură cu un calîp de gumă.

Nainte de intrare şi luîndud cu domolul,
îl învăţasoo doamnă cu trompă protocolul:
— « Să nu zici „Doamne", „Vodă", de lamceput,
nici „Sfinte",
Te pleci niţel din spate, de trei ori, înnainte.. .
Vorbeşte<i, că îi place, tot la persoana treia,
Ca şi cum nu<i de faţă şi, mai ales, de<aceea,
Poţi da cu „Slavă Ţie", apoi, şi dă*i cu geniul,
Repetări că<l contemplă vecia sau mileniul,
Zi«i, dacă vrei, şi „Papă", în vorbe ticluite,
S»alunece uşoare, plăcute, că lemghite.
0 să se cam arate stîngaci, dar vinomcoace
Să»ţi spui la o ureche că mult şi tarea place.
Pe urmă, că*ţi faci treaba, îţi baţi, de vrei, şi joc,
Şi drept recunoştinţă îl faci şi dobitoc.
Să ştii mai*marii ăştia«ntr«ascuns cum se înjură,
Atunci de*abia*ţi dai seama de ce»i omjurătură.
1 s<a deprins auzul la bune şi la rele,
Că uneori primeşte cuvinte şi mai grele,
Şi le înghite lesne, şi tace, şi pe ele;
Că nu»i stăpîn pe lume, cu barbă, ras ori spîn,
Să n«aibă, ca noi ăştia, şi el un alt stăpîn.
De nu te stăpîneşte un sfînt din ceata asta,
Ibovnica te ţine în hăţuri, sau nevasta.
Dar cînd se văd cumetrii, surîsul, fiecare
Şi»l face pe măsura cumătrului mai mare.
Admirator pe viaţă, supus şi prefăcut,
Ia bîrfa şimneltirea din nou, de lamceput.
Dar ia aminte bine şi ţine<o depărtare
între mata şi Şeful, şi nu vorbi prea tare,
Că Şeful e şi nu e, şi ce se vede vezi.
Ce nu vezi, datoria»i sămchipui şi să crezi.
Puţinul ce se vedea dogoare şi lumină,
Obîrşie domnească şi de<mpăraţi, divină.
L»ai auzit? Adesea el face dogme noi
Şi e mai mulţi, că zice întotdeauna „Noi".
„Noi" este „El", de toate, de tot şi înzecit,
E ţară, lege, rege, prinţ şi mitropolit.

N<ai mai aflat că unu<i egal cu trei, şi treiul
Egal cu unumtocmai, cum nu prea<i obiceiul?
Greşealam socoteală unde era, mă rog?
Că nu citeau şcolarii, întîi, un teolog.
Cînd zicem noi „Mamutul", pricepem
„Unanimul",
Şi pretutindeni unde nud căutăm găsimud.
Ai înţeles ce<i vorba? Apleacă/te din coarne,
Că pragul de deasupra<ar putea să te răstoarne.
Noi, ceştialalţi, mai<micii şi cu cerbicea scurtă
Şi fără coarnem frunte, intrăm mai mult
pe burtă. »

Dar cînd să intre Cerbul de*a binelea, nitanw
Nisam, îi taie drumul un domn Hipopotam,
Urmat de alţi vreo zece, de»o hipopotănime,
Cu boturile late, şi ceafa de»o grosime,
Şi îndrumaţi de unul mai gros, un Rinocer.
« Trebui' să fie, după tipic, înnaltul cler, —
îşi zisem sine Cerbul. — Bitongii lui şi corcii,
Mă ierte Suveranul, cam seamănă cu porcii.
Numai că sînt mai negri, umflaţi, şim loc de rît,
Au g6geamite botul cu bărbi, şi mai urît,
Nepoţi, cumnaţi şi cuscri şi gineri sumedenii.
Cum poate să mai rabde atîtea rubedenii?
Parcă zăresc prin colţuri, zbanghii şi mititei,
Şi<o ceată nevăzută prin codru, de căţei.
Iviţi prin făcătură, această samulatră
Te mîrîie din umbră, şi uneori te latră.
De obicei, în taină, lingînd le umblă gura.
S«or împăca, mai bine, cei mari cu stîrpitura?
Ciudat e că gigantul,
Stăpînul, Elefantul,
Trăieştem bună voie cu musca şi ţînţarul,
O pulbere, o pleavă, curatul cu murdarul. »

— « Ce<o mai fi vrînd şi ăsta?
întreabă împăratul. —
Nore destule coarne atotîncornoratul?
De ce venişi la mine? Ce plîngeri ai, ce jalbă?
Noi iarbă, noi izvoare şi stînci de sare albă?
Nu eşti destul de sprinten, de ager şi de iute?
Noi un harem de ciute?
Nu eşti frumos şi falnic? Noi glezne lungi şi
iuţi?
Bieţii de noi, greoii, novem decît virtuţi.
Sau ţi se pare, poate, că ţi<e prea scurt
grumazul,
Cînd noi dăm de ţărînă cu trupul şi cu nasul?
Ştiu, ramurile tale prin crengi nu prea încap,
Dar ce sînt eu de vină cărti cresc în sus,
din cap?
Ca să<mi aduci tămîie, nu cred coi fi venit.
Nu teom zărit o dată, şi sor fi cuvenit
De două ori pe lună, cînd sînt sărbătorit.
Vin vulpile, vin şerpii, vin viperile toate,
Şi tu visezi în piscuri şi vrei singurătate.
Am întrebat de tine pe dascăli şi pe meşteri
Şi miou răspuns că Cerbul stăm văgăuni
şi peşteri. »

Copilăros răspunse: —«M<aş plînge de ţînţari,
De muscă, şi de viespe, şi de muscoi mai mari.
Unii mior cere stîrvul, şi ceialalti mă stiu
Că pot să le dau sînge sălbatec şi de viu.
Nom ce lovi prin norul cu care mă încaer,
De muşiţă zburată, văzduh şi numai aer.
Tu porunceşte, Doamne, să stea la ei acasă,
Să caute o piele de felul ei mai groasă. . .
încolo, ce pot spune? moş zice mulţumit
Cărnii oglindeşte umbra un iaz, în asfinţit. »

— «Nom ce să<ţi fac, răspunse Măreţul.
Temţeleg.
Credeai că sînt ca alţii, nesimţitor şi bleg.
Schimbîndurti judecata, mîngîierte măcar
Că fug, dacă temţeapă, o muscă şbun ţînţar.
Nu ţi se vîrăm carne şim cap, ca nişte ţinte,
Neîntrerupt să sugă din suflet şi din minte.
So înserat, şi pleacă, şi scapi de chinul tău.
Un singur lucru însă, de caremii pare rău:
Că nu ţiou pus la vreme adaosul, pe şale,
Cu care să«ţi mai aperi necazurile tale.
Credeai că noi, aceştia, mai mari, stăpînii, nu
Răbdăm necazul ăsta, pe cared rabzi şi tu?
Ia caută<mă c6lea, la subsuori şi coadă,
Şi ai să vezi păduchii ascunşi că stau grămadă.
Ai noştri nu au aripi, să ciupe şi să fugă.
Ci se înfig temeinic şi tare, să te sugă.
Pesemneoşa e viaţa, odată cu muncitul
Să se iveascăolături de el şi parazitul.
De cum se naşte plodul, ieşit din ou, de pui,
Se scarpină, că vine şi cu păduchii lui.
Crezi, şoimul alb, pe piscul de cremene
cu muchi,
Că nud pişcat în creastă şim aripi de păduchi?
Ei, îngrăşaţi cu viaţă, împiedică şi gîndul,
Şi duşmănesc şi zborul pe culmi, îngreuindud.
Tu nu>ţi lăsa.m privinţa mea, gîndul să te fure:
Sînt mare pe un petec, şiotîta, de pădure.
Ai auzit, băiete? E tot ceoveam de zis
Şi noi să mă mai plzmui că stau în Paradis.»

Plecînd acasă Cerbul cu cele ceomţeles,
Intramtre fagi şi paltini prin frunzărişul des.
Un iepure de ţară, din cîmpul de alături,
Se arătăm potecă dintrmn pogon de mături.
— « Mă furişai pe scară şiom auzit ceo spus
Stăpînă«tu din casele de sus.

E înţelept, cu toate că«i mare şi temut,
Şiîi om întreg, săracul, ced porecliţi „Mamut"?
Păduchii încă omul, fricos, nu i<a răpus,
Şi»s mulţi, şi de tot neamul, trăsnm*ar Cebde*sus.
N«ăi vrea să ţi<i mai număr pe nume;
mă asculţi?
Tăunul, viespea, şvabul cu lustru şualţii mulţi.
Cu puricele negru sînt cel puţin vreo sase.
Unde mai pui atîtea jivini şi mai scîrboase!
Pe lîngă colcăirea de ploşniţe cu guşi,
La noi sînt cuibărite şi neamuri de căpuşi.
Şi<au împărţit poporul şi ţarinamtre ele
Şi sug de o potrivă din brazdă şi din piele.
Pîn*o strivi/o neaoş, cu talpa, Făt<Frumos,
Gîngania spurcată a şi ajuns la os. »

Nemaiştiind nici Cerbul, cred, cinen mai de jale,
El însuş sau stăpînii mîndreţii dumisale,
Cu musca şi ţintarul sompacă şi,*n sfîrşit,
Şi*a zis, la urma urmei, că tot e fericit.

El e «Mamut», cum şi tu eşti, să nu te superi,
«Cerb».
Trăim omchipuire, o pildă şimn proverb.

FABULĂ INVERSĂ

Jupînul dascăl, pe catedră stînd,
Jupînul ucenic ieşi din rînd
Şui măguli cu feluri de cuvinte
Pline de miez si de învăţăminte.

—« Citittam cărţile sublimului învăţător.
îl văd scriind, gîndind şi mămfior.
L*aud vorbind şi măsngrozesc
De focul Dumisale tineresc. . .
Nu mai vorbesc de ştinţa ce o ştii:
Eşti cel mai mare dintre morţi şi vii.
Şi, mai întîi,
Cine ţi;ajunge barem la călcîi?
De*ai fi şi>n muzică şi în pictură
Cum te vădişi a fim literatură,
Ca/ntr/un cuptor prea strîmt mai multe tăvi,
N«ar încăpea în lume două slăvi.
Chiar Dumnezeu ar face feţe*feţe
Şi s<ar înscri la curs, cîte ceva sămveţe. »

—« Tot ce vorbişi perfect adevărat e
Şi nici nu ai aflat pe jumătate.
Ce pot şi ce ştiu eu e lucru mare.
Duc unsprezece glorii în spinare
Şi mai e loc de douăzeci:
Te pui cu piscul şi>ai vroi săd treci?

Sufăr, dar sînt fără păreche
Şim lumea de<azi şim ceealaltă veche.
De<orice statură şi lungime,
într/adevăr, nu mă ajunge nime.
Am fost şi sînt şim veac voi fi
Cum noaptead noapte şi cum ziuad zi.
însă pe mine nu mă păcăleşti
Cumtorsături de vorbe franţuzeşti,
Maimuţărite după La Fontaine,
Căci sînt în toate celea fenomen.
Poţi să te frîngi, îţi zic, şi să te rupi:
Din caşcavalul meu nici un crîmpei
nu pupi.»

CĂŢEII ŞI PĂDUCHII

Nişte javre de căţei,
învoindu<semtre ei,
Au făcut prietenie
Scrisă negru pe hîrtie,
Că ştiau vreo două buchi,
Cu o droaie de păduchi.
Nimeni n«are să se mirt
Că făcui asemuire,
Căci, la cuget, cum credeam,
Sînt cam toţi de<acelaş neam.

Se ivise nalt, spătos,
La lumină, Făt»Frumos.
Cu o pavăză, la soare,
Limpede scăpărătoare.
Şi cu spadăm cingătoare.
Ucisese prin coclauri,
Pîntecoşi, cîţiva balauri
Şi o leaotă de şerpi
Tăbărîţi pe cîţiva cerbi,
Gata*gata să omoare
Şi vreo două căprioare.

Feţbfrumoşii imitaţi
Au fost taremtărîtaţi,

Cămviasemtîmplător,
Din nimic, modelul lor.
FătîFrumos de pe Gilort
Bănuiseră că<i mort,
Dar mai viu ca niciodată,
Iatăd iarăş că separată.
Trebuia neapărat
Cel puţin înlăturat.

Săd înfrunte semenii
Pe cărarea cremenii,
Se temeau că, la bătaie,
îi sluţeşte şid mai taie.
Dacă ies la luptă dreaptă,
Nu se ştie ce m*aşteaptă
Şid mai bine să mă lupt
într<ascuns, pe dedesubt.

Asmuţiră cu palavre,
După el, un cîrd de javre,
Şi poteca lui, pe muchi,
O/mpănară cu păduchi.
Cînd păduchiid vor mînca,
Făt/Frumos s*o scărpina,
Cînd căţeii vor lătra,
Făt<Frumos s*o speria.
Tot aşa şi zi cu zi,
Se va deznădăjdui.
Nu va fi de*a surda cazna
Şi va lua«o*n lume razna.

Nici de seamă n<a băgat
Cînd păduchii bau pişcat.
Iar potăile>au lătrat
Fără tăd fi supărat,

Deşirau fost căţeii mulţi,
Şimţoliţi şi mai desculţi.
Scurţi de cap şi scurţi de coadă,
Asmuţiţi pe el grămadă.

Făt*Frumos, prea liniştit,
Parcă nici nu i<a simţit.



COPILĂREȘTI

CREION

Fă<te, suflete, copil
Şi strecoară<te tiptil
Prin porumb cu moţ şi ducu-i,
Ca să poţi să te mai bucuri.

Strînge slove, cărţi şi pană.
Dade toate de pomană
Unui nou învăţăcel,
Să se chinuie şi el.

Gîndul n*o să te mai fure
Prin zăvoaie şi pădure,
Cu ecoul de cuvinte
Caremgînă şi te minte.

Cînd tristeţile te dor,
Uită tot şi tîlcul lor.

FACERE A LUMII

Balet pe şapte silabe

Cînd a fost, la început,
Nu era nimic făcut.
Lumea toată era goală,
Ca o tidvă, ca o oală.
Era noapte peste tot,
Cam cutia cu compot.
Era ceaţă,
Cam borcanul cu dulceaţă.
Şi tăcere,
Ca întrmn hîrdău cu miere.

Pe atuncea, Dumnezeu,
Singur, o ducea cam greu.
Ar fi vrut să vadă soare
Că apune şi răsare
Şi să stea întotdeauna
Măcar de vorbă cu luna.
Ar fi vrut şi el, săracul,
Să asculte pitpalacul,
Ciocîrlia, piţigoiul
Şi cîmpia cu cimpoiul.
Dar în noaptea asta chioară
Nu era o cioară!

N»avea nici pe cin' să certe
Şi n<avea nici cui să ierte.

Pentru că, vedeţi,
Nu erau băieţi;
Nici mici
Ca nişte pici;
Nici mari
Ca nişte ştrengari.
Şi nu erau nici rochiţe.
Adică fetiţe,
Cu zulufi şi cosiţe.
Seara, mgenunchiat în pat,
Nu era nici un băiat
Şi nici o fată
Cu rugăciunea neînvăţată.

Pentru ce? Pentru că zic:
Nu era încă nimic!
Şi, de bună seamă,
Cum ar fi fost ceva fără mamă?
Fără mamă şi fără tătuc
Nu se poate face nici un papuc.
Şi nici bomboane şi jucării
Nu erau. Fincă nu erau copii.
Dar Dumnezeu s<a pus
Să lucreze colo, sus.
A luat o foarfecă odată
Şi hîrtie neliniată.
A luat un ghem de sfoară
Şi ba dat drumul afară,
Din cer în mare,
Şi scoase soarele cît o căldare.
A luat clei şi pap
Şi a făcut un crap.
Şi pe lîngă clei
A luat o pungă cu scîntei.
Şi făcu şi luna
Şi stelele, una şi una.

Căci, uitasem, pasămite,
Nişte foarfeci ruginite
Şi nişte materiale,
Nişte mucavale,
Nişte coca, nişte glomotoace,
Nişte prafuri, cu care Sfinţia Sa
n<avusese ce face.
Şi cam fără ca să vrea
Făcu omul după stea,
Făcu struguri pentru om,
Şi aşa, pom lîngă pom,
Flori cu flori şi ape*n ape,
Totul gata fu aproape.
Dumnezeu făcu, Vasile,
Lumea toată*n şase zile.
Şi după trei săptămîni
Se treca pe mini,
Mulţumit
Că a isprăvit.

Nitammisam,
Omul s<a numit Adam.
Adam era cîm
Şi scurt cît o coadă de tîrn.
Eva, cam peltică,
Nu putea să zică
Nici Petrică, nici Costică.
Zicea sticlăm loc de strică,
Zicea flicăm loc de frică,
Zicea chiem loc de scrie,
Zicea cate<n loc de carte,
Şi etie, nu hîrtie,
Şt ace cu mangalie,
Şi chion, şi nu creion.
Şi nu putea să zică nici Ion.
Şi Adam sta supărat
Că vorbea cam scîlciat.

Cînd vorbim şi povestim,
Ca să lămurim,
Băiatul şi fata
Erau de 3 zile gata.
Erau mici,
însă voinici,
Rumeni, iuţi şi dolofani
Ca la j şi 6 ani.
Ţinîndu/sem livadă
De mînă, ca să nu cadă,
Numărau mereu pe deşte
Ce au şi ce mai lipseşte.
Căci fiecare simţea
Că îi lipseşte ceva,
Şi ce lipsea nu ştia.
Ştiţi că tot eu am ghicit
Şi vă spui ce le<a lipsit.
N<aveau cu ce să se joace:
Fincă n*aveau dobitoace.

Dumnezeu şi el uitase
Să le facăm zile şase,
Dobitoacele.
Dar păstra cojoacele,
Copcile, tiparele.
Puse degetarele,
Puse aţă<n ace
Şbncepu să facă dobitoace. .

Ca să se afle în treabă
Regizorul mă întreabă:
— « Povestirea se pricepe *1* »
Eu răspund că se pricepe.
— « Bine! piesa poate/ncepe

(Bătaie de gong)

Bătu gongul de trei ori,
Micilor ascultători!
Şi stingeţi acum lumina,
Că so ridicat cortina.

— « Bine! zise Dumnezeu,
Să semceapă lucrul meu.
Am făcut cu voi contract
Ca piesa să fie întrmn act. »
— « Să vie salaorii:
Bărbierul, croitorul,
Vopsitorul
Şi toţi actorii. »

Luaţi<oocum cumcetisorul
Ca să auzim ce spune croitorul.
Amice,
Uite croitorul ce zice:
— « Sînt croitor de ştofe moi
Şi stric costumele noi.
Cine
Nu vine
Săd dreg, la mine?
Cui doreşte o păreche,
îi fac numai o ureche.
Ceri o coadă şbţi fac trei
Ca să le porţi cum vrei.
La patru labe, un client
Are>o labă supliment. »

Amice, amice,
Souzim bărbierul ce zice:
— «Sînt bărbierul! Am onoare!
Muşteriu mei au toţi patru picioare.
Eu fac mustăţile la lupi,
Cînd vrei săd pupi.
Tund cu maşina girafa
Şid potrivesc toată ceafa.
Toată pădurea se rade la mine:
Rad ieftin şi bine.
Eu sînt ăla care
Perii veveriţele pe spinare —
Şi încovoi cu cleşte calde şi reci
Zulufii coarnelor de la berbeci. »

Acum, amice,
S/auzim vopsitorul ce zice:
— « Eu lucrez cu bidinea,
Cu pensulă şi vopsea.
Am înmuiat în mare
Şi am spoit, din zare
Pînăm zare,
Toată ţara bolţilor cuprinzătoare.
Luceafărul de poleială
Lom lipit cu o scrobială
Şi bam pus în cuiburi de beteală.
La pisici
Leom făcut ochi de aur mici.
Pe raci
bam pus în piele de draci.
Lăcustele
Şbau strîns fustele
Şi au trecut prin verdeaţă,
încondeiate cu vopsea de izmă»creaţă.

Cei trei lucrători
Au muncit din noapte pînăm zori,
Şi din zori în noapte
Alte zile, şapte.

Şi s>au înţeles să nu stea
Decît atunci cînd *sio* putea.
Unul şi/a scrîntit piciorul,
însă a venit croitorul,
L*a cusut şi bamdreptat.
Iar bărbierul s<a tăiat:
Bun băiat, dar prost băiat!
E stîngaci, ştm sus şim jos,
Şi duce briciul pe dos.
Vopsitorul are daruri din belşug,
Dar suferă şi el de beteşug:
Se uită pieziş, cruciş,
Un ochi la făină,
Alt ochi la slănină;
De unde i s<a tras
Că s<a mînjit pînă la nas.
Dar nu<i nimic:
Cu un pic
De benzină
O săd iasă nasul la lumină.
Căci, deşi au terminat,
Meşterii încă nu s*au spălat.

Bun!. . . Bun de tot!. . .
Uited că vine şi Dumnezeu înnot
Prin norii albi de trandafiri,
Dimprejurul Sfintei Sale mînăstiri.
—« Eu am făcut
Tot ce<am putut, —
Zise Dumnezeu.
A fost destul de greu,
Mi<aduc aminte mereu,
Dar ce făcurăţi voi
în şapte zile noi,
Vreau să ştiu.
Am venit să vă scriu. »

Meşterii«au răspuns:
— « Am cusut, am vopsit şi am tuns,
împărate.
Fiarele sînt adunate
De trei nopţi şi jumătate,
însă stau nebotezate.
Am făcut copite, coarne,
Am făcut lînă şi carne,
Cozi şi blănuri şi cojoace.
Dar copiii vor cu ele să se joace.
Şi nu mai au răbdare
De aşteptare.
Adam se strîmbă la noi
Şi dă cu cîte un pietroi.
Eva dă cu tifla şi nemjură
Prin bătătură.
Ce sîntem noi de vină
Că s*a făcut lumină
La tine în vitrină?
Dacă le dăm jucăriile toate
Nebotezate,
Le<amestecă şi le încurcă.
Viţelul o să semene a curcă,
Şi curca o să capete copite,
Şi din talmeş<balmeşul de vite
Cine ştie ce<o să iasă
Pe lîngă casă.
Te*ai gîndit. Măria Ta,
Ce nume le putem da? »
—« Mă gîndesc,
Mă răzgîndesc
Şi cred că să nimeresc, —
Zise împăratul Ceresc.
Am adus dicţionare,
Lexicoane şi vocabulare.

Să vedem cum se schimbă
Dinttvo limbămtr<altă limbă.
Cined ăla din urzici?
De lîngă chirpici?
Şapte sute nouă ace,
Veniţi încoace!
Cînd îl întorc
Seamănă a porc. . .
Tu ai să mănînci furnici
Şi te»am botezat arici!
Ai ceva de zis? »
Nu zice nici pis.
—«Domnul care zugrăveşte:
Numele se potriveşte? »
—« Nici nu se putea
Să îl cheme altcumva.
Prea uşor se sperie
Şi parcăd o perie. »
—« Unged cu răşină
Şi dă(i drumul în grădină. »

—« Văd în florile de mac
Un capac pe alt capac, —
Zise Sfîntul împărat. —
Dobitocul pare cam ciudat.
Are cap ca puii de găină. .
Ced cu tine, jivină?
Ce să fie această drăcie?
Ramă de fotografie?
Are o croială
Ovală
Şi la coadăd cu cîrlig. »
—« Bîzdîganie — strig —
De cauciuc sau de pingea,
Dorim a te vedea. »
Prin buruienişte
Ea începu să mişte.

Atunci, cu vocea lui cea groasă,
Zise Sfîntul: — « Tu să fii broasca ţestoasă.
Vom îngriji al'dată
Şi de broasca ceealaltă,
Dezbrăcată.
Ia*o şi trînteşte*o*n baltă
Unde»o fi apa mai caldă. »
—« Melci, melci,
Codobelci,
Scoateţi coarne boiereşti.
Melcule, pe unde eşti? »
—« Cinemtreabă ? »
Are treabă.
S<a suit pe*un fir de iarbă:
Vrea s*ajungă mai degrabă.
Are nouă săptămîni
Să sosească la salcîmi.
Dumnezeu printre stufişuri
Zări nişte luminişuri.
—« Du<te tîrîş, grăpiş,
Pînă la luminiş, —
Zise rîmei răsucite. —
Şi vezi de trimite
Ştiri nemeşteşugite:
Ce fel de foc
Stă acolo pe loc
Şi nu arde? Le vezi?
Sînt cînd albastre, cînd verzi,
Sînt parcă vreo cincizeci
De flăcări încremenite şi reci,
Ca nişte smaralde, ca nişte safire
Cu raza subţire. . . »
—« Doamne, — ziseră ucenicii, —
Eştia sînt licuricii. . .
Cu care se joacă noaptea piticii. . .

r

(Semudc cobza: zdrang! zJring!)

Nu pune mîna, Doamne, că se sting. . .»
—« Au mai rămas, împărate,
Florile astea nebotezate,
Care zboară tot prin flori. . .
Cîte două surori,
Cîte doi frăţiori,
De catifea pestriţă. ..
Uited, s»au lăsat pe<o crăiţă,
Uited, s<au mutat pe<o muşcată,
Şi moţăie pe*o garoafă bălţată;
Cum să botezăm aceste începuturi?. . . »
—« Haide, să le zicem fluturi. . . »
Şi aşa, rînd pe rînd,
Toate s<au numit din gînd. . .
Şi cum ne<am îndatorat,
Actumtîi s»a terminat. —
E tîrziu şi nid cam lene:
Vine lene pe la gene. . .

Şi un glas veni din lună,
Şi vă zise: — «Noapte bună».

CÎNTEC DE SOMN

Cine te<a făcut să suferi,
Să temcrunţi şi să te superi?
Ca săd caut prin odaie
Şi săd prind, săd dau bătaie.
Mingea ţi»a fugit din pat,
Leul s<a cam deşirat,
Tigrul, cînd îl tragi de sfoară,
Limba n»o mai scoate<afară.

Ori venişi tu, crocodile,
Şchiopătînd pe trei rotile?
Ori vreo perie, pe»aici,
Şi«a pus labe de arici?

Ori un urs
Cu nasul scurs,
Vreo girafă
Lungă<n ceafă?

S«au pitit şi dau din cap,
Şi din gît, după dulap?

Lighioane scîlciate,
Descusute, deslînate,

f

Viezuri, lupi, păuni şi fiare
Cu cimpoi hunghiţitoare.
Cu măsele şi cu ghiare
De amici si de bumbac!

V<aş da miez de cozonac,
Dar să vă jucaţi cu fata,
Cum v«a spus odată tata.
Unde nu, luaţi seama bine,
Că daţi iarăş ochi cu mine!
Pentru maimuţoiul cîrn
Am şi*adus un băt de tîrn.

Ia veniţi în pat, încoace,
Şbadormind să facem pace.

ABECE

A vrut Dumnezeu să scrie
Şi nici nu era hîrtie.
N>avea nici un fel de scule
Şi nici litere destule.
Oun crîmpei de alfabet
Mergea scrisul foartemcet.

N*aş vrea nici atît săd supăr
Cît piperul de ienupăr,
Dar o să vă spui ceva:
Nici carte nu prea ştia.
Orişice învăţăcel
Ştia mult mai mult ca el.
El, care făcuse toate,
Nu avea certificate.
Cîtud Dumnezeu de mare
N*avea trei clase primare.
La citit sompiedică,
Nu stie/aritmetică.

Şticatît: numai să facă.
Ia o leacă, pune<o leacă.
Face oameni şi lumină
Din puţin scuipat cu tină,
Şi dintrmn aluat mai lung
Scoate luna ca din strung.

Papagalul şi păuna
Şi<au smuls pana, cîte una,
Ca săd facă pinsulă
Domnului din insulă,
Coliba de pe pămînt
A Celui înnalt şi Sfînt
Find clădită de peşti meşteri
între tâlaze şi peşteri.

El a luat mai bine*o pană
De la ţarcă năzdrăvană
Şi*ascuţindu'şbo*ntre deşte,
Despicînd'O şcolăreşte,
Şi<a făcut condei, în stare
A seri şi pe piatră tare.

Amtins cerul ca o coală
în toată Tăria goală,
însă pana nu scria.
A luat atunci o nuia
Şi a însemnat cu ea,
Cu argint, stea lîngă stea.
Şi ca să vadă pe schele,
A făcut şi cruci de stele.

Ce*a scris noaptea s*a zvîntat,
Apoi, pîn' la scăpătat,
Cu sugătoare de soare —
Şi ziua şi pemserare —
A citit şi tot a şters,
Cîte<o vorbă, cîtemn vers,
Şi cîte o dată, fată,
Toată foaia, cartea toată,

Fincă Dumnezeu ce<a vrut
P*ormă nu i<a mai plăcut.
Că din scrisele prea drese
Nici lucru prea bun nu iese.

Cît a scris el cerul tot,
Să spui drept, a şti nu pot.
învăţaţi cu cărţulie
Cred oaproape o vecie.
Pe cît mintea îl ajută
Melcul crede că o sută
De vecii întregi şi pline.
Melcul ştie, cred, mai bine.
însă cerul, în sfîrşit,
E de*atuncea tipărit.

T

ALFABETUL

Cine vine mîndru şi călare
Şi nici cal măcar nu are?

(M)

Urechile au crescut
Pe măgarul nevăzut.

<V)

Ce borţos şi ce fudul
Şi niciodată sătul!

(B)

O să»ţi fac o întrebare:
Cined gol, rotund şi mare?

(O)

Ca săd rămîie peltică
ba rămas limba mai mică.

(F)

Mba venit de la părinţi
Un pieptene cu trei dinţi.

(E)

Are la buză un glonţ
Sau un păr cu scîrlionţ.

<G>

Fuge după coadă
Şi n<o poate prinde.

Cine seamănă din voi
Gun căţel de usturoi?

Deşelat, răscăcărat,
Spune, cum te«am botezat?

(Fb

îi atîrnă, de căldură,
Pînăm praf limba din gură.

(R)

Rîma o literă ştie
Şi numai pe ea o scrie.

<S)

Aţi văzut cumva să stea
Băţul drept, fără proptea?

Cobiliţa din spinare
îi stăm cap şi nici nud doare.

Vine şchiop, dar umblă bine:
Aşa şchiop nud orişicine.

cN)

3 s<a*ntors de»a<ndoasele
Să*şi numere oasele.

Ca să nud rămîie goală
Inima, i*am pus pedală.

(Q)

Cined chior şi cine are
Ochiul lui între picioare?

(A)

PE O PIATRĂ

Pe o piatră, subt un pom,
îmbuca pîine un om,
Şi din pom un titirez
Cerea fărîme de miez.
Acum, dupămvăţătură,
Vine şi le ia din gură.

Titirez ori vrabie
Zboară către albie,
Unde maica spală rufe.
Ar avea şi el o scufe
Şi*o batistă de clătit,
Care s<au cam murdărit.

Vrăbioiule vecine,
Rogurte treci pe la mine.
Stai demn an la noi în casă
Şi de chirie nu«ţi pasă.
Mă tot ţii într*o minciună
Si n*ai dat măcar arvună.

Vrabia cum să plătească
La casă gospodărească?
Ea n<are în buzunar
Două parale măcar.

Toată lumea doar o ştie
Că nu plăteşte chirie
Şi stăm pod pe datorie.



UNUI PRIETEN MIC

Cuţul negru peste tot
Trece vama gînditor,
Cu urechile pe bot.
Cuţul este călător.

Să cutez ceva săd spun?
Nu ştiu ce are să creadă,
Trebuie să fie bun:
A dat niţeluş din coadă.

însă fincă e pe jos,
S«a uitat, nu *s>a.* oprit.
E frumos, dar ce folos
Dacăd aşa de grăbit?

Cine«o fi găsit cu cale,
Pemserate, de ba scris,
Pe adresa dumisale,
Să poftească la Paris?

i p o ***6,*** *V e rsailles*

HOŢIT

A orbit de boală grea
Hoţu' tatii, şbaş fi vrut
Săd găsesc un leac, ceva.
Nici un vraci nu ba avut.
N*am aflat nici un spiţer,
Nici la tîrg, şi nici în cer.

De vreo şase ani sau şapte
Ochiid zac, peceţi de noapte,
Şimgropat în gol cu totul
Cată cu nasul şi botul.
Uited, dibuie şi parcă
A zări niţel încearcă.

A trecut şi s<a lovit,
A lătrat. O fi simţit.
Amţeles că pe aici
Umblăm tufe un arici.
Altă dată, lîngă casă,
A dat de broasca ţestoasă.
într<o zi, s<a pomenit
Ciufulit, dar mulţumit,
Că visase că bătea
Cinci dulăi şi o căţea.
El se ceartă printre stele
Şi cu nişte cucuvele.

Hoţu' e căţel detreabă.
Puii cloştii îl întreabă
Cum e noapteam noaptea lui
Şid mîngîie ca pe pui,
Povestind mai lămurit
Ce<au visat şi»au mai gîndit.

îl iubesc şi derbedeii
Din văzduhuri, porumbieii.
Prieten bun, un porumbiel
Doarme în coteţ cu el.

ZMEU'

Zmeu', dog de vînătoare,
E frumos la arătare,
Falnic, sprinten şi semeţ.
Nu e cîine de coteţ.
E uşor, cînd sarem vie,
Ca un fulg de păpădie.
Trece zidurilem zbor,
Elegant ca un cocor,
Iute ca un glonţ de puşcă.
Dar e cîine care muşcă.
El pe nimenea nu lasă
Nici să intre, nici să iasă,
Nici în curte, nici din casă
Orice mişcă, muscă, mîţă,
îl jigneşte şid aţîţă.
Cînd îi este vocea trează,
Sperie şbnfricoşează.
De un timp îndelungat,
Aşa glas n«a răsunat,
De pe cînd cu Apa»mare,
Pe cînd cîinii, mi se pare,
întreceau în trup măgarii,
Şi găinile — ţînţarii.
Că a fost, cu»adevărat,
Cum din carte am aflat,
Un răstimp cînd toate cele
Creşteau dincolo de piele.

Fără frîu şi alandala.
Ca, de pildă, portocala,
Mai umflată ca dovleacul,
De cădea de«a berbeleacul,
Cu felia cît o doagă,
îngrozea o lumemtreagă.
Pe atunci un cetăţean,
Moldovean sau bănăţean,
Din călcîie pînăm ceafă
Era lung cît o girafă,
Şi erau stăpîni, aleşi,
Cei care mîncau cireşi,
Stînd pe pîntec, drept din pom;
Elefanţi cu trup de om.
Astea toate peste hopul
Care s»a chemat Potopul.

Cînd vorbesc cu dînsul, Zmeu'
Face, ca de bronz, pe leu'
Dintrmn loc din ţara lui,
Nud nevoie săd mai spui:
Leul mare şi cumplit
Care s*a cam rebegit.
Rogud:—«Domnule, pofteşte».
Ştie numai englezeşte
Şid deprind treptat cumvăţul
Neaoş, mai mişcînd cu băţul.
Cu«aşa lord nu e frumos
Să fii nepoliticos.
Limba băţului numşală,
Căd din veac universală.
Şbi ciudat că, de»orice soi,
Cîinii latră ca la noi.
Deşi Blak, şi neam de zmei,
Se miroase cu Ursei.

îngîmfat şi încrezut,
Zmeud cneaz recunoscut
Pe grădină şi ţinut.
El nu suferă şi nici
Nu le iartă pe pisici.
Numai o ciorovăială
Nud prea intră/n socoteală:
Cu motanul Bob, roşcatul,
Care, tolănit de*a latul,
Şi cu mutra somnoroasă,
Scoală capul sau şid lasă.
îl iam glumă şi pe el,
Ca pe*o javră de căţel.
Zeci de urme de duel,
De război şi vitejii,
De prin pod şi magazii,
Şi de box, pe fălci şi nas,
Au făcut din Bob un as,
Cum s*a spus în grai de sport,
Cînd cîştigi aproape mort.
Şi e lucru de mirat:
Bob nud încă publicat.
El dă lupta, ba cu doi,
Ba cu trei şi cinci cotoi,
în scandal cu tărăboi.
Zmeud cată şid pîndeşte
Săd apuce tîlhăreşte.
Dar Bob şademtins şi doarme,
Ca voinicul, fără arme,
Şi pe cît de iscusit,
Zmeura şi chelălăit,
Că*ntr»o doară, vezi, băiete,
ba şi pus Bob o pecete
Şi *$<a* iscălit pe bot,
Doar mişcînd niţel din cot.

Din cîte<o dezamăgire
Zmeu' nu*şi mai vinem fire.
Astfel, ieri, prinzînd din vînt
Un scatiu, lîngă pămînt,
A fugit cu el în gură
Dincolo de bătătură.
L<am strigat: —« Nu ţbe ruşine,
Dacă nu de el, de mine,
Măgădăule, să*ţi pui
Mintea cmn crîmpei de pui?
Du*te, să nu te mai văz. »
Se pitise prin ovăz
Şi, trufaş că e mustrat,
M<a certat şi m<a lătrat —
Şi scatiul i*a scăpat
Dintre dinţi, şi a zburat. . .

Bravo! Pasăre isteaţă
Care<mi cînţi de dimineaţă
Dintrmn vişin cu beteală.
Să te mînce vru Păcală,
Şi*a mîncat o păcăleală.

(O sămtreb, cînd o să»mi pice
Un lingvist, cum i se zice,
Că<s uituc, Doamne fereşte,
Lui Păcalăm englezeşte.)

Nemaipricepînd ce*a fost,
Zmeu' cam rămase prost
Şi cu buzele umflate
Despre cele întîmplate.
Se tot uităm sus, în gol.
Porumbieii albi, în stol,

Rindunici, sticleţi şi vrăbii,
Ca nişte luciri de săbii,
Le vedea că se perindă
în văzduh ca*ntr<o oglindă.

Bosumflat şi umilit,
încă nu s<a lămurit.
A văzut întîia oară
Că ce se mănîncă zboară.

CASA CU VRĂBII

Vrăbii casnice, ştiute,
Am în streaşini, două sute,
Şi mai am, de nu mă»nşeală
Lista scrisă cu cerneală,

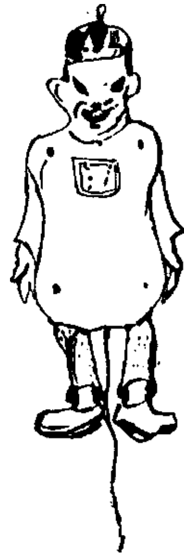
Socotite, numărate,
Două sute zece, toate,
Şi cu pui, cu tot, cu ouă,
Ar mai fi o sută, două.

Le<am trecut în catalog,
După litere, mă rog:
Vrăbioii cu băieţii,
Şi scatiii cu sticleţii.

Ca la piersici şi la sfecle,
Le<am dat nume şi porecle,
Şi poreclele urmează
După numem parentează...

Vrăbioii au, mai toţi,
Nume de tîlhari şi hoţi,

Căci, de bine să ne fie,
Noi stăm lîngă puşcărie,
Şi, pe vrute, pe nevrut,
Luăm şi dăm cam cu<mprumut.



GREIERELE

Amceput un greiere
Casa s*o cutreiere.
Şuieră
Şi fluieră
Şi să dormi nu te mai lasă;
Paroar fi la el acasă.
Ducă*se în altă aia,
Că mba luat*o el odaia
Şi mă bate la ureche
Struna lui de sîrmă veche.
De<o mai fi cum amceput,
îmi iau traista şi mă mut.
Ai văzut neruşinare?
Sîmbătă, amiaza mare,
Fără nici omştiinţare,
A venit, s*a instalat
Şi sa pus şi pe cîntat.
Eu, ca omul aşezat,
Nu pun mîna pe pian
Decît rar, din an în an,
Pe oboi sau clavecin:
Să nu supăr pe vecin —
Dar şi«atuncea cu măsură
Şi cu degetul la gură,
Cînt vreo polcă sau vreo horă,
Pîn' la anumită oră.
Nepoftitului din casă
Prea puţin de noi îi pasă.

îl tot caut în zadar
Şi nu dau de lăutar.
Dintrmn drîng cu limba frîntă,
El s«a pus pe chef şi cîntă,
Undeva, printrmn ungher,
La umbrelă, la cuier;
îl aud de peste tot,
Şi din podini şi din pod
Şi nu mă pricep cum face
Căd aud şbatunci cînd tace.
De cinci ori am aţipit
Şi de cinci ori m«a trezit
Oaspele afurisit.
Mă frămînt, ascult, aştept
Cu duşmanul să dau piept,
Dar el, molcom şi huihai,
Dă din cobză şi din nai:
Ori că zgîrie pe scripcă,
Ori că rîcîie o şipcă,
Cîteodată pare, parcă,
Pe sticlete căd încearcă
Sau cămgînă pe departe
Pilam ciob de sticle sparte,
Oare multe şi destule
Şi gîtleje, dar şi scule.
Şi... atunci? Am luat în gură 1
Apă, şi cu<o stropitură
L»am scos dintno crăpătură.
Nimerisem subt perdea,
întrmn colţ de duşumea.
îl văzui, se scutura,
Şi nu mai putea cînta.
Udă, leoarcă, răguşită,
Vocead moale e scîncită,
Şi caricatura bearcă
A uitat să mai şi meargă.
Mi se face, însă, milă
De făptura lui umilă.

Suferinţele mă dor.
Eram gata săd omor.
Săd omor că de ce cîntă?
Gîndul ăsta mămspăimîntă.
Ştie, oare, oarecine,
Viaţa lui de unde vine?
Tot ce poate, orişiunde,
E să cînte ghiersuri ciunte,
Şi cîtud de mititel
Numai gura e de el,
Ca o trîmbiţă — şi nu zici
Garem guşe zece muzici?
Ştioatîta, vai, săracul,
A cînta, — ca pitpalacul,
Şbare dreptul ticălos
Să nu cînte nici frumos.
Graiul lui e de»aşa fel
Căd pricep ai lui şi el.
bam prins trupul de un dram
Şi bam dat drumul pe geam,
Şbauzindud iar, de jos,
bam urat: — «Mergi sănătos! »



ZDREANŢĂ

L*aţi văzut cumva pe Zdreanţă,
Cel cu ochii de faianţă? '
E un cîine zdrenţuros
De flocos, dar e frumos.
Parcăd strîns din petice,
Ca săd tot împiedice,
Ferfeniţeled atîrnă
Şi pe ochi, pe nara cîrnă,
Şi se«ncurcă şi descurcă,
Parcă<i scos din cîlţi pe furcă.
Are însă o ureche
De pungaş, fără păreche.
Dă tîrcoale la coteţ,
Ciufulit şi*aşa lăieţ,
Aşteptînd un ceas şi două
O găină să se ouă,
Care cîntă cotcodace,
Proaspăt oul cînd şid face.
De cînd e«n gospodărie
Multe amvăţat şi ştie,
Şi, pe brînci, tîrîş, grăpiş,
Se strecoară pe furiş.
Pune laba, ia cu botul
Şimghite oul cu totul.
— « Unded oul? » amtrebat
Gospodina. — « L>a mîncat! »
— « Stăi niţel, că te dezvăţ,
Fără mătură si băt.

Te învaţă mama minte. »
Şi i«a dat un ou fierbinte.
Dar de cum ba îmbucat,
Zdreanţă ba şi lepădat
Şi*amjurat cu un lătrat.

Cînd se uită la găină,
Cu culcuşul lui, vecină,
Zice Zdreanţăm gîndul lui:
« S*a făcut a dracului! »

JOC DE CREION

Brotăcelul, la fîntînă,
L«ai avea la îndemînă,
Ca săd prinzi (pe brotăceb
Să te joci niţel cu el.

însă nici nu poţi săd vezi,
Verde, dintre frunze verzi,
Căci cu ele seamănă
Ca o frunză geamănă.

A! căd mic şi e frumos
Şi n»ar prea umbla pe jos,
Că»şi mînjeşte — şi nu vrea
Pielea lui de catifea.

Stă în pom pitit, pe cînd
Ţie ţba venit un gînd:
Printre mugurii crescuţi,
Săd mîngîi şi săd săruţi.

Dar ai vrea să ştii, acum,
Ce se fac, pe frig şim drum,
Cînd se scutură copacii,
Brotăcelul şi brotacii.

Căci, pe viscol, fără foc,
Nici căciulă, nici cojoc,
Pot să degere, săracii,
Brotăcelul şi brotacii.

N*avea grijă. Nu le pasă.
Şbau gătit la cald o casă,
In pămînt, pe sub tulpini,
în adînc şim rădăcini.
Şi<acol6, pe vreme rea,
Dorm întinşi pe<o canapea.

CUIBUL

Rîndunicile, pǎreche,
Şi<au prins cuib de casa veche.
Cît priveşte fulgii, lîna,
Are grija lor bǎtrîna.

Trage, dis*de*dimineaţǎ,
Din saltea tigaie creaţǎ,
Şi din perina de puf
Scoate cîte un zuluf.

în pridvor, în pǎlimar,
Le destramǎ, aşadar,
Şi, furiş, dupǎ perdea,
Vede care i le ia.

BǍNUŢUL

Auzise şi Dǎnuţ
Cǎ un ou e cu « bǎnuţ »
Şi credea cǎ oul moalea
Puşculiţǎ cu parale.
Avea ca vreo şase ani
Şi visa sǎ strîngǎ bani,
Socotind pe uşi, cu cretǎ,
Cît costa o bicicletǎ.
Scormonind pe la gǎini,
Pe subt cloşti şi prin vecini,
A stricat, pe neştiute,
Ouǎ cam vreo douǎ sute.
Dar s*a pus plîngînd sǎ zbiere,
De necaz şi de durere,
Ce«a pierdut şi ce*a gǎsit.
Cǎ s*a mai şi mîzgǎlit
Cu albuş, cu gǎlbenuş,
De atunci şi pînǎ*acuş
N<a ajuns sǎ se mai spele,
Cǎ intrase mîzga*n piele.
A rǎcnit şba mai ţipat
Cǎ mǎcar nu le*a mîncat,
Fierte, ochiuri sau rǎscoapte,
La cafelele cu lapte.
El crezuse, bǎietanul,
Cǎ bǎnuţud gologanul
Sau un leu frumos şi nou
Pus cumva în orice ou.

Nu ştia căd stă pe fund,
Oului, un gol rotund
Pentru plod şi pentru pui,
Cînd ia trup făptura lui.
Că subt coaja strînsă caier
Stă păstrat un pic de aer,
Ca, trezit din nesimţire,
Puiul mamii să respire.



GHICITOARE

Ghicitoarea ştiu că»ţi place.
Ced ca un burduf de ace?
Ca un pepene cu ţepi?
Ia gîndeşte*te. Pricepi?
Şi răspundem doi, trei timpi,
Cine are mii de ghimpi?
Cui îi ustură şoriciul?

N»ai ghicit că e ariciul?

Ghem de spini şi ţepi uscate,
Stămtărit ca>ntr«o cetate.
Poate trece un vecin
Peste el cu carul plin,
Că nu simte nici atît
Cît bai gîdîla pe gît.
Ca săd scoată, ca să iasă,
Cîiniid latră. Lui nud pasă.
Unul, încercînd un pas,
S*a ciocnit în ghimpi la nas,
Findcă tontul şi netotul
Şi<a vîrît în ace botul.
Dacă<ar fi citit aici
El afla ced un arici,
însă cîinii n»au habar
De tipar şbabecedar.
Nesupus la gînd pizmaş,
Bogorici e drăgălaş
Cui îl ia cu prietenie.
Cîntăd numai din tipsie
Şbţi şi joacă o chindie.

PERECHI

Totdeauna cîte două,
Pe subt streaşină, de plouă,
Şi pe ţiglă, pe ţugui,
Sus, în dreptul soarelui,

Vrăbiile din cuibar
Au ieşit la călindar.
Ghiersul spune ce se<aude,
Vrăbiilor maici şi rude,

Ce se mai găseştem piaţă,
în grădină, prin verdeaţă,
Gîze noi cu păr şi goale,
Şi*alte*asemeni trufandale.

Capul, cît alunele,
Se pleacă la unele
Şi gîndeşte chibzuit
Cîte vesti n*au mai venit.

Şi, la rînd, din loc în loc,
Au rămas cioc lîngă cioc.

NEPĂSARE

Dimineaţa, cînd mă scoală,
Stolul e o ciripeală.
Le strig tare, ca la şcoală.
Porţia e cîte trei»
Zeci de boabe»n cioc, de mei.
Le învăţ să numere,
Ele dau din umere.
De le<aş da şi carne crudă,
Nici nu vor de scris s<audă.
Vrăbioii mei sînt proşti:
Cum ded vezi îi şi cunoşti.

INIMĂ DE CÎINE

La coteţul lui Dulău,
Paznic bun şi cîine rău,
Vrăbiile se adună
Să prînzească împreună.

Zgribulitem pod şbn pom,
Au văzut ducînd, pe om,
Troaca mare cu păsat,
Şi Dulău a şi lătrat.

Uriaşul negru ştie
Că a pus tovărăşie
Şi cu vrăbioii hoţi
Mămăliga pentru toţi.

Şi, gingaş cum nu se poate,
Le»a lăsat<o jumătate.

MEIUL

Cînd venea vreo vijelie,
Le»am dat mei pe farfurie,
Ca să nu se risipească
Hranam viscol, păsărească.

Vrăbiile, mai şirete,
Făceau semne către fete:
Să nu fie vreo capcană.

Vrăbioiul de<astă<toamnă,
Priceput, ca mai bătrîn,
Rîsem el, cu ciocum sîn,
Şi din pleoape, ca de gumă,
Şi din ochi clipi a glumă.

« Las' că ştiu eu, vru să spuie,
Şi ce este şi ce nu e.
Omul ăsta, din fereastră,
Este bun, căd mama noastră. »

MÎŢA

Cînd se scoală iesem tindă.
De«abiamcepe să semtindă,
Şbobosită de căscat
Se întoarce iar în pat.

Ca să doarmă şi mai bine,
Laba căpătîi şbo ţine,
Şi din vis, cum s»a adus,
Că s*a pus cu burtam sus.

Dar scurteicad, ca de vată,
Cu opt nasturi emcheiată:
Şi dormind şi dolofani
Sug din ea cinci cotoşmani.

Creştetul, bălţat pieziş,
Pare strîns camtoun bariş
Înnodat cu două funte:
La urechile din frunte.

Ea visează poate, parcă,
O plimbare într<o barcă,
Pe un luciu argintiu,
Poate chiar în Cişmigiu.

Că/i dă coada/n ritm tîrcoale,
Ca/ntr/un lac de apă moale,
Coada ei de păr de pîslă,
Bătînd perna ca o vîslă.



GÎRbGÎRI

Între oi şi/ntre măgari,
Laolaltă cu catîrii,
Calcă/n pas, cu paşii rari,
Gîsca/n vîrstă, GîrbGîri.

Chiar berbecii o cinstesc
Pentru tact şi cumpătare,
Şi cu felu/i bătrînesc
Îi dau rang de inspectoare.

Are cinsprezece ani,
Şi în gloata curţii deasă
Trece mîndră prin gîscani,
Ca prin bîlci o preoteasă.

O saluţi, o chemi, şi vine.
Din ce/i spui şi ce/i vorbişi,
Ea se uită lung la tine
Dintr/o parte şi pieziş.

N/a avut noroc să/nveţe
Şcoala cel puţin primară,
Că acum, la bătrîneţe.
Ajungea şi profesoară.

PUI DE GREIER

Sare parcă pe jăratic
Şid şi lung şi e şi lat.
Capud pare retezat
Şi, al naibii, e simpatic.

Tînăra caricatură
Emibrăcată cam nădragi,
Şi toţi fraţii lui mi*s dragi,
Numai dacă tac din gură.

Pe sub toate uşile
A trecut nesupărat,
Decît lung mai mult pătrat
Şi umblînd de<a buşile.

Cînd începe, să te ţii!
Cîntă otova din drîng.
Că şi mîţele se plîng
De atîtea melodii.

IADA

între iezii din cireada
S<a născut de<o săptămînă,
Dintr*o capră mai bătrînă,
Dar zburdalnică, o iadă.

E bălţatăm fel de pete,
Zugrăvite ca pe var
Cînd, prin vişini şi arţar,
Bate luna în părete.

Dar pestriţă şi bălţată,
Albă, neagră, stacojie,
S<amtrecut în fudulie —
Şid stă bine, că e fată.

Iar în frunte, iada mea
Poartă, brează, semn: o stea.

COLINDĂ DE CRĂCIUN

Doi unchieşi pitici,
Pitici dar voinici,
Au venit în sat
Pe la scăpătat,
Unul Moş Ajun,
Altul Moş Crăciun.
Ce s<au cugetat
Că au adăstat.
Nu cunoşteau locul,
Bătud*ar norocul,
Şi din depărtare
Lătrau cîinii tare,
Nefiind datori
A fi ştiutori,
Şi sfinţiţii moşi,
Find, de fel, fricoşi.
După cum se ştie,
La ei în stihie
Cîinii sînt cuminţi
Şi n<au colţi şi dinţi,
Că sus nici o gură
Nud de muşcătură,
Nici de lătrătură.
Fincă şimtrucît
Buzele surîd,
Şi toate sînt vesele,
Ca la nunţi miresele,
Inimile, feţele.

Amîndoi cu barbă
Stufoasă şi albă,
Cu fuiorul moale
Pînă la paftale,
Ca doi arhierei
Numai demn crîmpei
Cît geana la pleoapă
Mai înnalţi de*o şchioapă,
S<au oprit puţin
La popa Marin.
Popa nu«i acasă,
Nu e preoteasă,
Nici paracliser.
Numai cîmp şi cer.
Arde în altar
Un mărgăritar,
Şi«o stea a rămas
La iconostas.
Din turlă atîrnă
Clopotul de«o bîrnă.
Cine ce să spuie
Dacă nimeni nu e?

Atunci au deschis
Sacii, şi<au trimis
Purceii de lemn
Să le*aducă semn
Şi ştire din sat.
— « Dacă ningem sat
Mergem lamnoptat,
Iar de n<o fi nea
Om sta şi*om vedea
Cum ne*om îmbrăca.
Dacă o sămgheţe
Punem ghebe creţe
Şi căciuli de oaie.
Dacă e a ploaie

Eu o să mă»mbrac
în piele de drac.
Dacă a venit,
Cum am auzit,
Vara lui Crăciun
Timpud şi mai bun »,
A zis Moş Ajun.

— « Tată Moş Ajune,—
Moş Crăciun îi spune,—
Eşti mai tînăr, poate,
Cu<o zi jumătate.
Pot să te şi iert,
Pot şi să te cert,
Vorbeşti cum e dat
Unui căpiat
Şi unui viclean.
Eşti cam pămîntean,
Şi vorba la minte
O ia înnainte.
Cînd eşti între slugi
Nu ştii ce îndrugi,
Parcă nu mai ştii
Nici de unde vii;
Dă*mi răgaz să*ţi spun.
Şi bei şi tutun.
Tu mustrarea mea
O pui în lulea.
Mă zmeresc, mămchin,
Şi tu cauţi vin.
Pînă pe la Paşti
Tot temtinzi şi căşti,
Şbai fi bucuros
Să fii om de jos.
Ai uitat ce<a zis
Cel de ne<a trimis?
Să nu se lipească
Muscă pămîntească
De noi amîndoi?
Uitărtemnapoi,
Frate Moş Ajune,
Şi fă rugăciune. »

— « Tată Moş Crăciun,
Zis<a Moş Ajun, —
Nu vreau să te mint,
M*a lovit un jind.
Zilelem stihare
Mi se fac amare,
Şi de<atîta rază
Mi se»ngreţoşază.
îngeri, aripi, stele,
Păcatele mele!
Toată noaptea, vere,
Mare priveghere.
Ziua liturghie,
Psalmi şi Slavă Ţie.
Fără să mai tacă,
Toată vremea toacă.
Cor de glasuri groase,
Condace, icoase
Şi coruri subţiri,
Şi tot mînăstiri,
Numai mînăstiri.
Pentru aţipire
Ceri blagoslovire,
Şi pentru sculare
Binecuvîntare.
Şi m<am săturat
Să dorm îmbrăcat,
Ca un ceas de pat.
Sînt un păcătos,
Dar pe<acbi frumos.

Eu, cu voia ta,
Paraaş rămînea,
Nu te supăra,
Mîine de amiază
Pîn' la Bobotează.
Uite ce*ai să faci,
Fii niţel dibaci.
O să mergi să spui:
A pierdut un cui —
Trebuia săd pui.
A pierdut cinci cuie —
Trebui' să le puie.
Fă şi tu o snoavă
Oun cui *şito* potcoavă
Şi zi că măgarul
L*a găsit pojarul. »

Şi şezînd afară
Acum, lîngă moară,
La un kilometru,
lată Sfîntu Petru.
Prea Sfinţia Sa
Tocmai îi căta
Şi era şi el
Cu moşii la fel,
Căci după tipic
Orice moş e mic,
Ager şi bătrîn
Şi<o bucată cîrn.
în stihia geamănă
Moş cu moş se<aseamănă,
Moş Crăciun gîndeşte,
Uitîndu*sem deşte,
Şi întru tîrziu
Zise: — « Ştiu, nu ştiu,
Vorba Dumitale,
Tată, mi se pare
Şi cu alţi măgari,
Mai mici ori mai mari
Că se potriveşte.
Şi, Doamne fereşte,
Poate şi cu<al meu.
O să stau şi eu
Pentru potcovit.
Fii blagoslovit.
Zici cămtîrziază?. . . »
— « Pînăm Bobotează.

Dar stînd ei la sfat,
Ce s<o fimtîmplat
Că din sacii grei
Ced duceau cu ei
Ieşiră cu miile
Toate seminţiile,
Toate jucăriile.
Urşii mari de lînă
Cu păpuşi de mînă,
Iepurii cu leii,
Lupii, brotăceii,
Făpturi şi jivine,
Plăsmuiri blajine,
Fiare, orătenii,
Trupuri de vedenii
Făcute din glumă
Fie că de gumă,
Sau de mucava,
Ori dintr/altceva,
De pildă: din ţiplă
Şi cu ochi de sticlă.
Căruţe şi sănii
Trase de dihănii.
Maimuţoi cu cîrmă,
Cu oase de sîrmă,

Elefanţi nerozi
Tot cu două cozi,
Ca sa nu pricep
Unde ei încep:
Una und' se ştie
Cu o gămălie,
Şi alta la cap,
Lipită cu pap.

Seminţii de jucării
S»au ales pe la copii.
Vacile şi turmele
îşi pierdură urmele,
în colibe, lîngă sobă,
Sună trîmbiţa cu tobă.
Iar la han, între tingiri,
Au tras şase musafiri;
După neam şi după bresle,
Trei la mese, trei la iesle.

NOAPTE DE AN

Colindeţ

Pe subt cerul plin de salbe
Semtind catifele albe.
Apele s<au încleştat
între maluri, de uscat,
Şi trec leneş peste ele
Boii mari cu coarne grele,
Cu<mpletit amici în cozi.
E o luncă de Irozi
împietriţi de vad în jos,
Zalem piept şi coif sticlos.
Unibs plopi, alţii răchite,
Paznici pe neadormite,
îmbrăcaţi în stalactite.

La zîntîi de an şi lună,
Ca din zodii ies pe lună,
De prin sutele de ani,
Plugurile cu plăvani,
Ca să are,
Pe ninsoare,
Şi trag brazdă prin zăpadă.
Cu flăcăi cu faţa smeadă;
Din pătule, din cătune,
Cînteceleou să răsune,
Gau pornit să haule
Sate, văi şi staule.

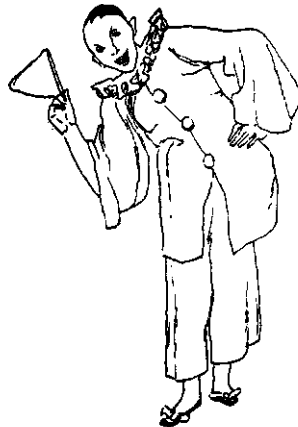
S*a<mbrăcat în chiciuri pomul,
Albăd ţara, alb îi omul.
Au plecat la drum flăcăii,
După pluguri cu dulăii,
Că de*or da de<o haită mare
De văpăi scăpărătoare,
Cîte două felinare
Ca scînteia de amnare,
Haita lungă
S<o ajungă.
Şi Tăriad pînăm zări,
Candele şi luminări.
Nu vă temeţi de jivini,
Că umblaţi între lumini,
Prin tărîmul fermecat,
Camtrmn basm desfăşurat.

Moară, roată şi morar
Potmoliţbs în cleştar.
Dintr<o gaură de cheie
Străluceşte o scînteie.
Ferestruia, sus pe piatră,
Se trezeşte cîteodată,
Ca o flacără din scrum.
Dintnun ghem ascuns de fum,
Se deşiră şbşi ia drum,
Şi de stele se agaţă
Un subţire fir de aţă.
Morăreasa ia din saci
Şbnvîrteşte la colaci.
Doi voinici, cu mîini voinice,
Au troznit în hău din bice,
împletite din curele
Şi bălţate cu mărgele.
în suman şi cizme, baciul
Bate gerul cu gîrbaciul,

Dar gîrbaciul, scurt şi gros,
E cîrmit anevoios.
Doi din crai
Scot un muget de buhai.
Unul dă, cîte niţel,
Cînd din cînd, din clopoţel.
Craiul negru povesteşte
Basmul, pe moldoveneşte,
Stihuri vechi, de slovă veche,
Mir de suflet şi ureche.
Ca la cărţile de joc,
S<au strîns craii la un loc,
Crai de tobă, crai de ghindă,
Cîntă, joacă şi colindă.

Să nu spui, ar fi păcat,
Gau plecat la căpătat.
Cine are boi şi plug
Are parte de belşug.
Ia te uită, băietane,
Pe dimie ce găitane!
Ce condeie pe cojoace,
Şi pe fluturi săd îmbrace!
însă cînd un gospodar,
Cu un ţoi ori un pahar,
bar cinsti cu un rachiu,
Iute ca argintubviu,
Cu vin fiert ori ţuică fiartă,
Păi, atuncea, Doamne iartă,
Nu se mulţumesc cu<atît:
Dau urciorul tot pe gît.
Şi semtîrzie la case,
Unde<s fetele frumoase.
Că se face pregătire
Cu ulcele pe peşchire,
Cu covoarele de zestre,

Cu muşcatelor! ferestre,
Pentru coame şi căpestre,
Cu năframe pe păreţi
Şi urări pentru drumeţi.



DRUMUL CU POVEŞTI

Trece ca o pînză, desfăcut din trîmbe,
Vîntul rău şi taie dealurile strîmbe.
Ia pustietatea vînătă din dungă,
Răscolind scaieţii şi răchita lungă.

în copacii negri recea lui arsură
Pune glomotoace de cleştar şi zgură.
Rîjniţele sale lasă rumeguş.
Cleiurile sale fac alunecuş,
Povîrnişul luciu, dis<de«dimineaţă,
S»amvelit cu ţiplă şi pojghii de ghiaţă.
Apele de<a valma, balta tot aşa.
Au făcut deasupra sloi de tinichea.
Totul, dintr<odată, se copilăreşte,
Vrînd să sompietrească ce nu se*mpietreşte.

Au fugit din sălcii mierlele şi cucii.
Numai cioaca poate sta în vîrful crucii.
Au zburat vulturibn lumea ceealaltă,
Cu sfînta lumină niţeluş mai caldă.
Bieţii de păianjeni, care torc mătasă,
Şase luni din găuri nu mai au să iasă.

Floarea şi mireasma au tăcut chitic.
Marele se face din cern ce mai mic,

Pînă la tipicul mic al jucăriii,
Ca săd ia cu mina mai uşor copiii.
Despre cîmp, atîta aş avea de zis,
Că e plin de iepuri pînăm Paradis.
Dar în povestire e o*mpotrivire
Ce«ar putea pe alţii decît noi să mire.

Moş Crăciun porneşte,
Vîntul îl opreşte,
Vîntul îi întoarce,
încotro şbncoace,
Sania, bădie:
Paroar fi, şi nu e, tot o jucărie.
La răscruci de drumuri, cinci vînturi, grămadă,
Sar săd risipească stelele din ladă.
Lăzile sînt toate bine încuiate,
Lacătele grele»au chei întortochiate.

Lupiimtre răspîntii bau ieşit nainte,
Fără să»şi aducă barba lui aminte.
— «Ce cătaţi aicea, măi, căţeii mei, —
ba mustrat unchiaşul, — Tuluc şi Grivei?
Daţbvă deoparte, fiare pămînteşti,
Nud pentru jivine drumul cu poveşti.
Ce vreţi? miei de pîslă şi cai de hîrtie?
Poate mucavaua de foame să ţie?»
Puşi pe două rînduri, în troianul gros,
Lupii, de ruşine, au făcut frumos.

Va să zică, vîntul, în feluri şi chipuri,
Vru sămtoarcă moşul din drum, cu tertipuri,
be necaz, că şi el face pomi şi stele,
Frumuseţi şi lucruri, mari şi mărunţele.
Din postavul lumii, alb, împărătesc.

Ce folos, cămdată toate se topesc:
Străveziu, uşure, horbote, broboade,
Lucrul lui, ca scrumul, se sfarmă şi cade,
Iar, ca să dureze, cît de cît mai bine,
Trebuie săd lase»n ramura ced ţine;
Pe cînd, el, Unchiaşul, pe al lui îl mută
De nu se sfărîmă unul dintr*o sută.
Toate«ajung diseară bune şi întregi
Şi ţin pîn' la anul fără să le dregi.

Iată de cemjură vîntul şid înţeapă
Şi de ce Unchiaşul nu vrea să priceapă.

După multă trudă, poftim că soseşte.
Rumen, gras şi vesel, mînă boiereşte,
Hamuri şi zorzoane îi încing măgarii,
Albi cum e sideful, iuţi ca telegarii.
Potcoviţi cu sticlă şi cu giuvaere,
Ca să aibăm coastă copita putere.
A sosit cu bine Moş Crăciun, dar ştiu
Ga ţinut şi plosca, bine, cu rachiu.

POMUL

Aduse niscaiva om
Sau duh, noapteam toi, un pom,
Ca un policandru nins,
Emgheţat şid şi aprins.

O boccea cu licurici,
Stele, îngeri si pitici.
Tolba ei, cînd *s>o* desfacă,
Ochii babiid rîd şid joacă.

Ce mai scufii, ce călţuni!
Adevărate minuni.
Dar mînuşile — aşteaptă!
Toate sînt pe mîna dreaptă. . .

Maica<mared de părere
Că scăpase din vedere.

FETELE MELE

Au aflat fetele mele,
Cînd se uită prin perdele,
Cine vine şi le pune,
în fereastră, boabe bune,
Arpacaş, mălai şi mei;
Că se uităm ochii mei,
Fără să se sperie.
Vin în stol puzderie,
Şi la geam, pe latură,
Mişunînd se satură.

Are grije, fiţi pe pace,
Tata mare să vămipace.
Că vă cumpără din piaţă,
Marţea, dis*de*dimineaţă,
Tot seminţe dulci la gust,
De fir lung cu spic îngust,
De fir gros cu ciucure,
Numai să vă bucure.

însă, cum se vede treaba,
Darurile nu<s degeaba,
Că şi voi îi daţi să scrie,
Schimb şi plată, poezie.

El vă stă mereu de pază,
Apărate să vă vază,
Vrăbioi şi vrăbii mici,
De om rău şi de pisici.

]



CINCI CÎRLIGE

Mîinile bătrînei mele
împletesc în cinci andrele,
întnascuns, pentru ajun,
Darurile de Crăciun.

Ziuamtreagă nud mai văd
Şchiopătarea prin omăt;
Cui apucă de omtreabă,
Maica spune oare treabă.

Dar copiii prin perdea
Prind în umbra ei ceva,
Iscodind taina mătuşii,
Seara, pe gaura uşii.

Ea, cu lîna între deşte,
Stă din lucru şi zîmbeşte.

ARIPI MICI

Boierii, cucoanele
Şbau închis obloanele,
Şbau zburat în gloată deasă
Către tara de mătasă.

între florile străine
Veneticilor lbe bine.
Aici, viscol, frig şi ceaţă,
Grîud strîns şi iazumghiaţă.

Am rămas locului noi,
Vrăbii, corbi şi piţigoi,
Şi cu înţelegere
Trupul c«o să degere.
Vara, vor cîntam sobor
Că semtorc în tara lor.

DARURILE

Două scufii cu urechi
Şi tîrligi două părechi,
Mînicere şi pieptare.
Mult de lucru nu mai are.

Ghemul cînd bl ia pisica,
Iar se supără bunica.
Tocmai pe subt un dulap
Fuge şi cîtemn ciorap.

—« Vin' la mama să te pupe,
însă, vezi, nu mămtrerupe,
Că»mi rămîn nepoţii goi, —
Roagă maica pe pisoi, —

Că vouă ce vă mai pasă
în flanela voastră groasă.

PASĂRILE CERULUI

Pasările negre taie,
îngheţate şi greoaie,
Cu aripile deschise,
Cerul ce Ie amorţise,
într<acolo,m asfinţit,
Prin văzduh înţepenit.

Un' se duc cine mai ştie,
Fără cuib nici coliviem
Ramurile, ca de fier,
îmbrăcatem zmalţ de ger?
Zborul lor cînd să semveţe
Prin văzduh, fără sămgheţe,
Şchiopătînd,
Din cînd în cînd?
Că le degeră de<a dreptul
Subsuorile şi pieptul,
Şi le ardem ochi şi ghiare
Vîntul, ca o apărare.

Le*aş pofti să intremcai,
Să le dau pezmeţi şi ceai,
Să le dau, în aşternut,
Mei, alune şi năut,
Să le*adorm, măcar atît,
Cu»oblojeli pînă la gît —
Sau le vîr întrmn suman.

Dar mă cred rău şi duşman,
Findcă omul cu biciuşcăd
Vînător cu glonţ de puşcă.
M<aş ruga, şi nu ştiu cui,
Să*mi dea scufii, să le pui.
Şi ciorapi de lînă groasă.
Poate şi tîrligi de casă;
însă lungi şi cu carîmbi,
Fie otova sau strîmbi,
Ori cumcreţituri şi fald —
Numai să le ţie cald.

Aş ruga*o pe bunică
Să ia fus şi furcă mică
Şi să tragă din fuior
Fire moi, de dragul lor.
Şi«o să o mai rog să facă,
Sîmbăta, şi cîte*o clacă
De logodnici şi feciori,
Pentru bufniţe şi ciori,
Pentru berze şi cocori.
Să lemcalţe, să le/mbrace
în ciubote şi cojoace.

Drept răsplată, curmeziş,
Le*or clădi, pe*acoperiş,
Cuiburi mari
Cu pui hoinari,
Din ostreţe,
Crăci şi beţe,
Şi din paie de săcară,
Caselor, la primăvară. ..

CÎNTEC DE BUDUROI

în căciuli de stuh şi paie
Stupii stau pitiţi în ploaie.
Printre crăcile de prun
Par un sat ori un cătun.
Au făcut şi foc. Se vede:
Fumul cetii din livede.
Mînăstiri, schituri, chinovii,
Ale maicilor Zinovii,
Epihârii şi Domniei:
Chilii mici, chivote mici.

Cam miroase<a iarbă»mare:
Şbau gătit şi de mîncare.
De spălat, ele*au spălat:
Rufemtinse la uscat.

Acum vre o săptămînă
Atîrnau ciorapi de lînă,
Şorţuri, fote, ii, pe sfori,
Bondiţe, de subsuori,
Barişe, scurteici, la soare,
Odăjdii de sărbătoare.

Le«a strîns şi le<a scuturat
Un vîrtej, amestecat
Cu frunza şi florile.
Au rămas surorile
Numai cu ce*aveau pe ele:
Nişte aripi dintr<o piele.

Din ştiubeie şi prisacă
Stariţele nu mai pleacă,
Şi maicile cuvioase
Au pus obloane la case,
De nu mai pătrundeofară
Nici un fir de rază rară,
Şi urzesc ţoale de ceară.

Trebuie să fie bine
Iarnam stupii de albine.
Adormit pe jumătate
S<asculţi viforul cum bate.
Sfîrcul nu te mai atinge,
Viscolul nu te mai ninge.

Stai, că fac un buduroi
De iernat, şi pentru noi.

i

PRISACA

STUPUL LOR

Stupul lor de pe vîlcea
Stă păzit într>o broboadă
De trei plopi înnalţi, de nea,
Pe o blană de zăpadă.

Prisăcarul le*a uitat
Şba căzut şi peste ele
Iarna, grea ca un plocat,
Cu chenar de peruzele.

înlăuntru însă«n stup
Lucrătoarele sînt treze
Şi făcînd un singur trup
Numcetează să lucreze.

Că nici una *ma* muncit
Pentru sine, cbmpreună
Pentru stupul împlinit
Cu felii de miere bună.

ISCOADA

De cum s*a ivit lumina,
A ieşit din stup albina,
Să mai vadă, izma*creaţă
Amflorit de dimineaţă?

Semgrijeşte gospodina
Demfloreşte şi sulfina,
Căci plutise văl de ceaţă,
Astămoapte, pe verdeaţă.

A găsit toată grădina
înflorită, şi verbina,
Şi s*a*ntors, după povaţă,
Cu o probă de dulceaţă.

PAZA BUNĂ

S«a întors cercetătoarea
Să le spuie la surori
Căd deschisă toată floarea
Şi cîmpia, de cu zori.

Şi*au plecat aproape toate
La cules, cu mii şi mii,
Lăsînd vorbă la nepoate
Sămgrijească de copii.

Căci muscoii şi bondarii
Şbalte neamuri de pădure,
Pe şoptite, ca tîlharii,
Umblau mierea să le<o fure.

însă pazam stupi e bună,
Că tîrziu, după apus,
Colo jos, subt stupi, la lună,
Ei zăceau cu burtam sus.

TÎLHARUL PEDEPSIT

întrm zi, prin asfinţit,
Şoaricele amdrăznit
Să se creadă în putere
A prăda stupul de miere.

El intrase pe furiş,
Strecurat pe urdiniş.
Se gîndea că o albinăd
Slabă, mică şi puţină,
Pe cînd el, hoţ şi borfaş,
Lîngă ead un uriaş.

Nu ştiuse că nerodul
Va da ochii cu norodul
Şbşi pusesem cap minciuna
Că dăm stup de cîte una.

Roiul, cum de ba zărit
Ga intrat, ba copleşit.
Socoteală săd mai ceară?
Nu! L»au îmbrăcat cu ceară,
De la bot pînă la coadă,
Tăbărîte mii, grămadă,
Şi bau strîns cu meşteşug,
încuiat camtrmn coşciug.

Nu ajunge, vream să zic,
Să fii mare cu cel mic,
Că puterea se adună
Din toţi micii împreună.

FETICA

Ce duh ai şi ce putere
Sămipleteşti ceară cu miere,
De la floarea din grădină,
Ostenită de albină?
Tu aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi şi pentru faguri,
Pulberi, rouă, stropi şi leacuri,
Poate că de mii de veacuri.
Ca din lînă, ca din ace,
Teşi reţeaua de ghioace,
De celulem care pui
Mierea dulce şi un pui.
Scule, numere, cîntare
Au spus la măsurătoare
Cămcăperea cea mai mare
în găoacea cea mai mică
E ghiocul tău, fetică.
Eşti, pe lumea de subt cer,
Cel mai mare inginer.
Pemtuneric, far' să ştii,
Ai făcut bijuterii
Şi minuni în toată clipa
Cu musteaţa şi aripa.
Şi, cum ştii, muncind, să taci,
Nu te lauzi cu ce faci.

ŢARA PITICILOR

PREFAŢĂ

într>o zi, pe înserat,
Ce să vezi? Ne<am apucat,
Doi părinţi şi doi copii,
Din *Cartea cu jucării,*
Să minţim, să povestim
Ce<am ştiut şi ce nu ştim,
Pentru alţi copii, mai mici,
Nici chiar mici de tot, dar nici
Mari, ca de însurătoare,
Şi făcurăm şbo prinsoare,
Cine poate seri mai iute
Stihuri vreo cîteva sute.
Şi neam aşternut pe scris.
Ochii ni s<au cam închis,
Mîna ne*a cam amorţit
Şi«a ieşit ce a ieşit.
Am citit în adunare
Ce scrisese fiecare,
Şi din toate, vrea nu vrea,
S*a ales povestea mea.
Rămăşagul fu: « Se poate
Seri şi pe nerăsuflate? »
Vorba e oam cîştigat
Şi,<n sfîrşit, am răsuflat.
Partea mea, întnadevăr,
Am avut un sfert de măr,

împărţind un măr creţesc;
Nu cumva ca să jignesc
Pe tovarăşii de coate,
Mîncînd sferturile toate.

Domnule, care citeşti
Multe altele poveşti,
Mai frumoase şi mai scrise,
N«o să*ţi placă, pare*mi<se.
Te«ai deprins cu stih bogat,
Cu care te*am învăţat.
Nu mă osîndi, vai mie!
Gam căzut în sărăcie.

E nevoie să<ţi explic:
Eşti prea mare. Fărte mic.
Uită regula o dată
Şi, cu cartea dezvăţată,
Mergi niţel de?a buşile.

Poţi închide uşile,
De ţbe teamă şi ruşine
Să te faci de rîs ca mine.
Ieşi din dogmă şi, tiptil,
Fă<te la citit copil.
Asta, Domnule Confrate,
Dă alean şi sănătate.
Eu, cum vezi, încet, încet,
M*am făcut analfabet.

ŢARA PITICILOR

în pădurea cu furnici
E*o cetate de pitici.
Au adus lăstunii ştire
Căd un fel de mînăstire
Şi că n«ar fi numai una.
Mult mai multe vede luna,
Mînăstiri de rugăciune,
Cînd răsare şi apune.
Schituri şi chinovii, toate,
Printre frunze aruncate
Fac din codru o cetate.

Zvonurile cercetate
S>au vădit adevărate.
Ca şi vrabia, lăstunii
N*aduc vorbele minciunii,
Că sînt cei mai serioşi
Din scatii şi din botgroşi.
Agăţaţi de iedere,
Şi cei mai demcredere.

înmulţindu<se piticii,
Şi gîngâvii şi pelticii,
ba primit şi Dumnezeu,
Care, dintrmn curcubeu,
îi scrutează cu ochianul
Toată ziua şi tot anul.
Neputînd să îl mînie
S<au făcut piticărie.
Şi cu sfîntud ajutor
Au ajuns cît un popor.

Dar prea mici pentru război
Şi buni doar de tărăboi,
Nendrăznind să asuprească
Altă viţă omenească
Şi, ca nu cumva să piară
îmbucaţi de niscai fiară,
Şbau făcut şi ei o ţară.
Sfat ţinură zile şase,
După naţii, după case,
Căci piticibs multe neamuri,
Trunchiuri, rădăcini şi ramuri,
Cînd corcite, cînd pestriţe
Şi cu graiuri după spiţe.

Cum se scrie pe curat,
Neamul s«a organizat. . .

Căutînd întîi ce fel
Să aleagă de model
Dintre sutele de state
Cunoscute şi umblate,
Au luat pildă să trăiască
Pravila călugărească.
Mai schimbînd pe ici, colea,
Unde nu se potrivea,
Amînînd postul cel mare
Pentru viaţa viitoare,
Micşorînd în călindare
Zilele prea lucrătoare
Şbnmulţindude pe cele
Scrise roşu dintre ele,
S<a*ntocmit, aşa, un plan
Că o zi a fost un an.

—«Săptămînile*s prea lungi
La duminici să ajungi»,
Zise marelemvăţat
Care lua parte la sfat.
—« Da, e drept, i s<a răspuns,
Una nu e de ajuns,
Şapte e mai bine, că. . .
Decît o duminecă. »
Şi soborul soroci
O duminică pe zi.
Un pitic — s<a legiuit —
Să stea mai mult aţipit.
Avînd dreptul să se culce,
Orice zi fiind de dulce,
Ziua, noaptea, cît mai des.
Şi să doarmă mai ales,
Că nici Pronia cerească
Nud doreşte să slăbească,
Bucălat ca o păpuşe,
Cu bărbia peste guşe.

S*au dat Sfintelor Scripturi
Cîteva întorsături.
S<a mai pus şi s*a mai scos
Ce fusese de prisos,
Şi păstrîndmsem sfîrşit
Ce era mai chibzuit,
între sfintele mirene
A fost pusă Sfînta Lene.
Uite,<s neamuri de pitici
Din mai mici în tot mai mici
Şi cu fel de fel de feţe,
Albe, negre, linse, creţe,
Şi cu vorbe că nu poţi
Să te preamţelegi cu toţi.

Cu o vorbăm două guri
Ori mă lauzi, ori mămjuri.
Vorbad ca ulceaua goală,
Te cîştigă şi temşeală,
Şi te spurcă şi te spală,
lei cu ea, ca din hîrdău,
Tocmai din sufletul tău,
Şbs în pricinile toate
Două feluri de dreptate.
Legămîntul şi minciuna
Sînt de<o teapă şi totuna
Şi nu ştii adevărat
Ce*ai minţit şi ce»ai jurat.
E un soi de făcătură
Să semtindă prin ruptură
Şi a fost un soi de lege
Ced legat să se dezlege,
Fieştecare crîmpei
în cîte două şi trei,
Orişice vîrf de bucată
Vrînd să fie lumea toată.
Şi orice ţipenie
Mare căpetenie.
Partea vrînd să fiemtreg,
Părţile nu semţeleg.

Dar bătînd un vînt odată
Răscoli pădurea toată,
Şi din pricinile fricii
S*au strîns iarăş toţi piticii.

Fiştecare vizunie
Are hram şi stăreţie,
Şi prin scorburi şi prin foi
Stau piticii cîte doi,

Cîte trei sau mulţi de tot
Şi semghesuie cum pot.
Mînăstirile mai mari
Au chiliilem stejari,
Nouă, zece pe o cracă,
O biserică şbo toacă.
Dintrmn bob de ghindămchis
S<amtocmit un paraclis.
Şi doi popi cît gămălia
Cîntăm ison psaltichia,
Pe cînd schivnicul din strană
Doarme dus, chitit în blană.
Dau tămîie cu căţuia
Pentru toată cetăţuia
Ispitită de pierzând,
Bătînd cruci, puind metanii.
Se hrănesc cu ce te miri
Şi mai mult cu nori subţiri.
Strîng în cîte o găoace
Rouă nouă subt capace:
Doniţi, putini, boloboace,
Şi în ele, cam copaie,
Sîmbetele fac şi baie,
Ziua marelui răsfăţ.

Pregătiţi pentru ospăţ,
Le ajunge o măslină
Şbo măsură de făină
Cîtămcapem degetar,
De la Paşti la Făurar.
Să frămînţi şi să tot faci
Artose şi cozonaci!
Dintr«o scorbură de cracă
Vine laptele de vacă.
Vaca *ma* intrat de tot:
Pînăm coarne, pîn' la bot.

Mi se pare căd pestriţă
Şbai jura căd veveriţă,
Pentru că la vaci şi boi
Coada nu prea stă vîlvoi.
Ouă? Ai prin meri şi pruni.
Dai o raită şi aduni
Şi temtorci cu o căciulă.
Marfad bună şi destulă.
Mii şi sute de găini
Ouă mult pentru creştini,
Trei pe zi ori cîte două.
După regula mai nouă.
Numai că găinile
Ce*şi aleg tulpinile
Şi pun cuib în frunza deasă
Nu sînt cele de acasă.
Sînt şi ele tot cu cioc,
Dar nu stau prea mult pe loc,
Şi aş face o prinsoare
Că sînt vrăbii, cît se pare,
Piţigoi, sticleţi ori cuci
Cuibăriţi colea prin nuci.
Cît priveşte dulcele
Ai albine: mulgede!
Dintrmn fagure de miere
Ies în scoici vreo trei ciubere.
Să nu uit să mai însemn
Că un ţoi de undelemn
Ţine, cum sînt rosturile.
Pentru toate posturile,
în cel mai înnalt molit
Emn pitic Mitropolit.
Nud mai mare de atît,
De la poale pîn' la gît;
De o şchioapă mijlocie,
Pot să dau şi chezăşie.
Stă întrmn pahar rotund,
Pe un jilţ lăsat la fund,

Spilcuit ca o mireasă,
Şi paharul stă pe masă,
Tuturora să soarate
în palatul din cetate.
Din molift, în lumeamtreagă,
El şi leagă şi dezleagă.
Mitra de mărgăritar
Ieseofară din pahar,
Şi de<acolo, plin de har,
Cu o rază,
Vede şi supraveghează.
El e tuturora tată.
Vorbad este ascultată,
Şi porunca lui temută,
Ori grăită, ori tăcută.
E de/ajuns că dă din pleoape
Şi înghiaţă şapte ape.
A făcut un semn cumva,
Sau din ochi sau din giubea,
Şi*amuţi posomorit
Codrumnalt numaidecît.
Căci piticibn sihăstrii
Fac prea multe nebunii,
Că se<mbie, că se joacă
Scoborînd tîrîş pe cracă.
Unul ţine predică,
Altud pune piedică.
Unora le vine placul
Să se dea de*a berbeleacul,
Şi din leagăne, din vînt,
Dau cu burta de pămînt.
Se amestecă, de mici,
Cu gîngănii şi furnici,
Şi semtrec în izmeneală.
Uneori, mai din greşeală,
Te ia cioacam cioc, şi cracul
Ţid apucă pitpalacul.

Dau cu tifla, se îngînă,
Se stropesc lîngă fîntînă
Sau se fluieră, semfruntă,
Zbiarăm chiote de nuntă.
Ori, ca nişte blestemaţi.
Se bat seara cu scuipaţi.
Se buşesc, se iau de brîu,
Larma zburdă fără frîu,
Baba*oarba, leapşa, turcă.
Bărbile li se încurcă,
Şi de*a capra, la tot pasul,
Nimeresc şbn pomi cu nasul.
Şi cum cad cu miile,
Mai deşi ca scrumbiile,
înţelege orişicine
Ce greu liniştea se ţine
întrmn hohot şbun dezmăţ,
Fără bici şi fără băţ.
Stareţul prea supărat
Cîteodată s*a<ncruntat,

?i deşid sînt fraţii dragi,
i mai pişcă la nădragi.
Pe piticul mai borţos
Ti ba<ntors cu faţam jos
Şid măsoară pe spinare,
Undeva, să am iertare.
Cîte unu«i pipăit
Cu gîrbaciul despletit,
Iară altul, slut şi cîrn,
Cu mătură, sau cu tîrn,
Sau cu snopul de urzici
Pielea grasă bo băşici.
Sau îl ţii în colivie
Agăţat la stăreţie.

Ca să daţi îndreptăţire
Stareţului scos din fire,

Să vă povestesc ce fac
Fraţii răi, cu comanac:
Iov primisemsărcinare
Să deam mînă o scrisoare
Stareţului dintrmn plop,
Arhiereu sau protopop;
Unui stareţ mai din vale
De dudul Sfinţiei Sale.
Un răvaş de Episcop
Se punem sticlă cu dop,
Tainele sfîntului Clir
Cerînd plicuri de clondir.
însă Iov, ca să cunoască,
Scoase dopul lung de iască
Şi ştafeta, şba citit.
Ca pe un nefericit,
Duhu Rău ha ispitit
Şba pierdut prin frunză, bietul,
Astupuşul şi biletul,
Şi i*a dus Vlădichiim poală,
Pe la toacă, sticla goală.
De isprava neiertată
A fost tras la judecată
Şi avu neobrăzare,
Feţelor judecătoare
Care caută lumină,
Să le spuie: —« Nu<s de vină»
Şi că sticla era plină
Cu spirt bun de tescovină.
—« Vă întreb acum frumos, —
Zise trist şi proestos, —
Ce pedeapsă se cuvine,
Să se vindece mai bine,
Unui frate mincinos? »

Şi să mai cutez să spun
Că Nichifor bea tutun?
Şi că are şim lulea,
Pe la sîn, pe undeva?
Şbun amnar
Cu brăcinar?
Nimeni însă, la dovadă,
Nu<i mai iute de tăgadă;
împrejurul gurii, barba
ba îngălbenit ca iarba.
A răspuns că la mijloc
E că suflă noapteam foc
înfundat. —« Fireoi să fii!
Deştele ţbs stacojii».
—« Am umblat cu un chibrit, —
Răspundea, — şi le*am pîrlit. »
—« Ori cărnii pute mie, or' că
Puţi matale a mahorcă.»
El răspuns da orişicui
Că aşa e suflul lui.

Tit fu prins în buzunar
Cu»o bucată de zahăr.
—« Nu minţi, că em zadar! »
—« Nu pricep şi sînt mirat, —
Zise Tit şi s*a jurat.—
Totuş, nu ştiu cine.mcalte,
Mba furat pe celelalte.»
Tiron îşi pitea o dată
Şim papuci cîtem bucată,
Şi de zahăr cît mîncase
Pe furiş, se îngrăşase.
Scuturîndud casa, tinda,
Cosma ba furat oglinda
Marelui Mitropolit,
Foarfecă de potrivit

Şbo grămadă
De borcane cu pomadă.
O avea
Spînzurată de curea
Şi se mai uita în ea,
Cum îi sta cînd poruncea
Şi cînd binecuvînta,
Zvelt şi sprinten pe tîrlig,
Cu trei degete cîrlig.
Alifiile străbune,
Mă gîndesc, cu plecăciune,
Căd slujeau demtins şi tras
Cutele de pe la nas,
Că înnaltul Prea Sfinţit
Cam era niţel zbîrcit,
însă foarte îngrijit,
Mirosind, ca o duduie,
A căpşuni şi a gutuie.
Vroia Cosma să se vadă
Ded frumos şi el o dată.
Şi<a ciuntit cîte o aţă
Din zulufi şi din mustaţă,
Căci, nu<i fie de deochi,
îi da barba pînă*n ochi.
Trecînd jos de cingătoare,
Unghiile la picioare
Cum se taie a uitat.
Foarfecă ba înţepat.
S»a rănit şi a ţipat,
Şi sărind pe un călcîi
S<a dat el de gol întîi.

Rele, mari, necugetate
Sînt asemenea păcate,
Şi piticii s*au jurat
Să nu cadămtru păcat.

Cresc cît vor, şi nud nimica,
Barba, unghiile, chica,
Dar opresc blesteme grele
Să le ciopîrţeşti pre ele.
Mai ales atunci cînd noi
Nici un foarfec să le tai.

Judecata, întrmn glas,
L«a legat, bamtins şi ras.

Toate faptele acestea
Nu cinstesc prea mult povestea,
Că piticii nu«s buni toţi,
Şimtre ei mai sînt şi hoţi.
Cîte unibntno ureche
Nuis pitici din vremea veche.
Pripăşiţi de joi, de vineri,
Unii sînt prea cruzi şi tineri.
Nici nou nouăzeci de ani,
încă pui, încă juncani.
De>abia pe la două sute,
Cînd bărbia face cute
Şi sînt plini ca nişte saci,
Graşi ca nişte cozonaci,
Falnici ca nişte bureţi,
Poţi să zici că sînt băieţi,
Şi de nu s*ar fi jurat,
Că*s flăcăi de însurat.
Să nud uit de zugrăvit
Pe sfîntul Mitropolit.
Părul lui, cu valuri creţe
Pînă<n şold, e*o frumuseţe,
Pieptănat de o răgace
Cu un spic, după ce coace,

Ori de mei, ori de săcară,
Pus deoparte de cu vară.
De<âltfel, gîzele din iarbă
Poartă grije mult de barbă.
Barba Marelui Pitic
Trasăd ca din borangic
Şid îmbracă pieptum zale
Cu odajdia ei moale.
Dumnezeu cel nepătruns,
Dîndud tron înnalt, ba uns.
L»amtărit cu un hrisov,
Scris cu slove de ceaslov,
în cerescul lui cerdac,
Pe o coaje de copac.
I ba scris cu vorbemcete
Şi strivite cu pecete.

Poatemcum ai vrea să ştii
în ce»anume sihăstrii
Şi anume cam pe unde
Mînăstirea se ascunde;
Din pădurea cu pitici,
Nu o prea zăresc deoici.
Să mai laşi întîi, niţel,
Săd întreb şi pe căţel,
Să mă gîdîl la cucui,
Şi pe urmă o să spui;
Să mă scarpin după ceafă.
Nu spui bine, numii dai leafă.
Vezi, căţelul ştie bine,
Că a fost la drum cu mine,
M*a păzit şi ajutat.
Am mîncat şi am răbdat
Şbam dus greul împreună,
Pe timp bun şi pe furtună,
Ghemuiţi întrmn culcuş,
Cum dormim dcatunci şbacuş.

E pitic şi el, dar treaz,
Fără frică şi viteaz.
Fără el, jur pe ce am,
Nu mai ştiu ce mă făceam.
Mă mînca vrun crocodel,
Vrun păianjen, fără el,
Iar cucuiele dentăi,
Cu vîrf bont şi vînătăi,
îşi aduc mai bine*aminte,
Fără snoave şi cuvinte,
Ce<am făcut şi ce*am umblat
Pînă ce le<am căpătat.

Uite, te<aş puteamdrepta,
însă doar pe Dumneata,
Şi sînt foartemcredinţat
Că o dată îndreptat
N*ai să dai învăţătură
Orişicui şi murăm gură.
Prin urmare,
în pădurea ceea mare
Iarnad cald, vara răcoare.
Fagii sînt atît de nalţi
Cum n*au fost şi nu<s ceilalţi,
Şi podesc o bagdadie
Pestemtreagamipărăţie.
Codrumchis, camtno odaie,
Nud ajunge pic de ploaie.
Am iernat şi am căscat
Numai pe pămînt uscat.
Că de*ar fi noroi, cam lume,
Nu le<ar mai păsa de glume
Cuvioşilor din schit,
Ci s«ar fbndeletnicit,
Toată ziua, toată viaţa,
Cum se crapă dimineaţa,

Să<şi radă pingelele,
Să<şi spele obielele
Şi să*şi frece cioarecii,
Alergînd ca şoarecii;
Că venind, din întîmplare,
Marele la cercetare,
Din maianarii, cel mai mare,
Cum îi zic piticii, «Tata»,
Săd vadă curaţi şi gata.
Pe cărări şi pe şosea,
Undetai fi, unde*ai călca,
Lamtuneric, la lumină,
Umbli ca pe rogojină,
Şi ţbe dulce la picioare
Toată ţara umblătoare.
Pardosită cu covoare
Şi cu preşi
Subt copacii mari şi deşi,
Zic şi temnicerii că
Eşti ca în biserică.

Ca sojungi pe drum, mai iute,
Rupi cinci tălpi şi trei căpute,
Dar ajungi neapărat
într«o zi la scăpătat,
însetat şi nemîncat.
Pîntecul, lipit de spate,
Ţba scăzut la jumătate.
Iei în tolba din spinare,
Răzimatăm cingătoare,
Straie, pîine, brînză, nuci,
Dar mai trebui' s*o şi duci.
Chibzuit şi gospodar,
Eu mi*am luat şi un măgar,
Cugetînd ca prin păşuni
Să ajung în şase luni.

Dar păşune şi livezi
Nicăirea nu le vezi
Şbar fi fost ca, la măgar,
Să înham şi un hambar,
Ca să aivă ce mînca
Pe drum şi Domnia Sa.
N*am ajuns să fac nimic
(Cu măgarul, vreau să zic).
Un măgar, părerea mea,
La drum lung e o belea.
Trebuise săd arăt
Demtors şi caleamdărăt.
Drumul meu ducea de/acasă
Pe dindos, pe lîngă casă.
întîi o apuci aşa,
Patru postii şi ceva,
Şi o iei pe lîngă dîmb,
Unded taie podul strîmb.
Nu lua ceas, nu măsura
Calea, timpul, nu cumva
Să te sperii cern răspăr
Mergevremeamtrodevăr.
Ai să dai de<o apă mare,
Fără pod şi trecătoare,
De un vînt în curmeziş,
De cenuşe, de prundiş,
Pe alocuri, cîmpul gol
E de clei şi de nămol.
Nici nu simţi ce fel şi unde
Talpa stă să se scufunde,
Şi, sorbit încet în prund,
Mîlul te trage la fund.
Am găsit, muncitām glod,
O mulţime de norod,
Răstignităm huma moale,
Neputînd să se mai scoale,
Şi la fiecemcercare
încleştată şi mai tare.

Ţara, după cum vedem,
O'mpresoară un blestem,
Şi nămolurile scad.
Uneori, pînă la iad.
Broaştele, cît nişte vite,
Dau din coarne şi copite.
Drăgălaşii, mititeii
Mormoloci, sînt cît purceii.
Dar un bivol şchiop, corcit,
Două nopţi m*a fugărit.
Ducă«e şi să se ducă,
Poate*a fost vre o nălucă
Neagră, şi, se vede treaba,
Că am alergat degeaba.
A venit încoa şbun ţap,
Să mă bat cu el în cap.
Nu cred rău c<a vrut să<mi facă.
îi ardea şi lui de joacă.
Dar de teamă de cucuie
M<am făcut săd văd că nu e.
Un ţînţar cît un ierete
Mult şi el de furcăsmi dete.
Muştele erau cu barbă.
M<am lovit de<o vacă oarbă,
M«am împiedecat de*o sfoară
Cu trei capete şbo ghiară.
Namile, dihănii multe,
Cît de lungi, pe»atît de slute,
Mişunau necunoscute.
Un păianjen cît un om
Avea ramuri mari, de pom;
Aţa lui, din nod în nod,
Semtindea cît un năvod.
Peştele din apă, parcă,
Era, Doamne! cît o barcă
Şi ieşea din rîu la soare.
Am văzut o lipitoare
Şi mai neagră şi mai mare.

Ce ciudat e, poţi să zici,
Ca o ţară de pitici
Să înceapă, la doi paşi,
Gun ţinut de uriaşi!
întrmn basm de mai tîrziu
Mbam şi pus de gînd să scriu
Cum se cheamă fiecare
Lighioană şbarătare,
Că e bine să lemveţi
Să le spui şi la băieţi.

însă fie cum o fi,
Poate că m<aş răzgîndi.
Ce să cauţi, tu, voinic,
Negreşit, dar încă mic,
Să iei drumul prin pustii,
Cu strigoi şi cu stafii,
Să temcurci pe unde ies,
Din bîrloagele de şes,
Soiurile de jivine
Care m«au pîndit pe mine?
Eu mai bine ţbaş fi dat,
Răzgîndindu«mă, un sfat.
Ia întindere colea,
Pe un puf de canapea,
Să auzi povestea mea.
Căci de*aceea sînt poveşti,
Ca să nu te osteneşti
Decît cel puţin să căşti
Seara, de Crăciun şi Paşti,
Şi s»asculţi, pe adormite,
Lucruri nemaipomenite.

Cît priveşte sfînta slujbă,
E mai mare ava Cujbă,

Protoslnghelul bătrîn,
Vechi unchiaş, oleacă spîn,
Cam ursuz şi, nu degeaba,
Poreclit în schituri « Baba ».
A se şti, e legiuit
Aspru, slujbele din schit,
Buche, buchi, pe dinafară:
O vecernie de seară,
O utrenie de noapte,
O molitvă, pe la şapte,
Cu citiri în liturghie
Şbun acatist la chilie.
Tipicarul, canonarhul
Şi Chirii iclisiarhul
Rînduiesc şim paraclis
Să se cînte cum stă scris,
Fără ca, de nerăbdare,
Să se sară din tropare,
Ori, cu gîndul mai buimac,
Să se piardă un condac,
Ori să'ţi scape din vedere
Poftoreala ce se cere.
Că»n *Aiinee,* se citeşte
Subt stihire: « Poftoreşte »,
Ca să cînţi de două ori,
După sfinţi şi sărbători,
Rugăciunea cuvîntată
Nu se prinde dintr/odată,
Şi lui Dumnezeu îi place,
Dintre norii de cojoace
Şi de pături, să asculte
Poftoreli oricît de multe.

Datinile din bunici,
Din pitici în străpitici
Au trecut din viaţăm viaţă
Şi piticii le învaţă.

Zece ani de ascultare,
La corvezi cu clacă mare.
întîi mătură şi spală.
Fierbe rufelemtr*o oală.
Toată noaptea, pîn' la ziuă,
Bate păpuşoium piuă,
De mălai şi mămăligă,
Pînă, bietul, semcovrigă.
Iar în zori, cu o căldare,
Cară apa din izvoare.
Obosit de neodihnă,
Cădem deal şi doarmem tihnă,
Şid trezeşte, cînd îl doare,
Numai pofta de mîncare.

Unii spală obştea toată,
Care*aşteaptă dezbrăcată.
O cămaşe mai purtată
Trebuie mai mult frecată,
Şi nădragii au de scos
Din fund zbenghiul de prisos.
Iar întnun păinjeniş,
Cam ascuns, cam pe furiş,
Stau ciorapii la uscat.
Cinci duzini: le*am numărat.
Şi piticii suflăm foaie
Goi şim picioarele goale.
Cu căputǎ şi carîmb
Un ciorap, pe sfoară, strîmb,
Pus la rînd cu alte ţoale,
Cît păstaiad, de fasoale.
Şi cămeşile*s ca nişte
Fluturi, daţi în vînt să mişte,
Şi batistele^, să zic,
Ca de nasul de pitic,

Roşcovan cam luna mai,
Dar umflat de guturai.
(Pentru troahnă singur leacul
Pus în nară e bumbacul.)

Parcă, pe frînghii, iţarii
Şi bau lepădat ţînţarii,
Ştii, ţînţari cu coapsam dungă,
încreţiţi din sîrmă lungă.
Fiecare dolofan
Are dreptul de golan
La două rînduri pe an,
Şi de Paşti şi de Crăciun,
Cu o turtă cu magiun.
O giubea şi o curea
Şbo scurteică scurtă, scurtă,
Pînă la juma de burtă.
Dar cum pielea s<a scumpit,
Cizma merge la cîrpit.
O pereche de bocanci
N»o iei nici cu patru franci.
De cînd ţine schitul minte
N>a tocit omcălţăminte,
Şi prin iarba ceea moale, *n*
Bine cu tălpile goale.

De ce«ar sta spălătoria
Rînd în rînd cu croitoria,
Şi de ce, dacă temibraci,
Treci alături, la cîrpaci?
Pentru că aşa ţbe dat
Dacă eşti pitic curat.
Sute de croitori descos
Şi cos nasturii de os,

Peticelemtre picioare
Şi la alte mădulare.
Acele aleargă iute,
Du>te, vino, vino, du<te.
Un croitor mai priceput
Drege de la început
La maşina de cusut.
Culcă pe pitic subt ac,
Coase de<a dreptul pe crac.
îl dă jos, se suie altul.
Numai unul, Toma psaltul,
Fuse/odată vătămat
De maşină, şba strigat,
Şi nădragul, a venit
Vraciul de ba dezlipit
Şi a pus un plasture
Pielei de subt nasture.

însă, pînă una, alta,
Ici e rîul, colea balta:
Toţi fac baie.
Mai bătrînii în copaie,
La odaie.
Cei mai leneşi îşi aduc
Apăm gură, cu clăbuc,
Şi făcîndu<şi gura cep,
A se linciuri încep,
De parcă s<ar fi spălat,
Cum e vorba, cu scuipat.
Astam limba lor pelticăd
Morfoleală de pisică.
Strînşi ca raţele, la ploaie,
Cei mai graşi se scăldăm straie,
Neputînd să se dezbrace
De seu mult, ca de<o găoace.
Bălăcesc, şi uniimnoată
întrmn lac nimica toată,

Iar duhovnicul Ilie,
Pe un fund de farfurie.
Uriu<şi scaldă trupul sfînt
în ghiveciul de pămînt.
într*o strachină mai rece
Era altul să semnece,
Şi un frate, mai de soi,
Scufundîndu<semtrmn ţoi,
A rămas în el, băiete,
Şi*a crescut, un an ori doi,
Mare cît un castravete.

Ceasul ajungînd la semn
Bate toacam fier şim lemn.
Lemnul cel dintîi se roagă,
Ciocănit mărunt pe doagă
Cu un ciot cît o lulea,
Pentru cine mai dormea.
Că piticii, mulţi dorm duşi
Prin gutui şi corcoduşi.
Şi visînd, precum se ştie,
La cereasca^mpărăţie.
Cascada lene şi semtind,
Somnul dulce jinduind
Şi, frecîndu*se la ochi,
Nu le fie de deochi,
Bosumflaţi că ia sfîrşit
Visul nemaiîmplinit.
Visul întrerupt îţi lasă
Toată viaţa somnoroasă.
Unul cade ca din grindă.
Ca o ghindă.
Unul se gătea să caşte
Şi, sfiit de nişte broaşte,
A rămas nemaicăscat
Şi, în schimb, s*a scărpinat.

Din pomi, calea cea mai scurtă,
O iau cei mai mulţi pe burtă,
Dar şbaşa, din crăci în crăci,
încurcaţi în cămilăfci
Şi greoi ca nişte ploşti,
Nici prea teferi, nici prea proşti,
Tot ajung să se scoboare
Şi să cadă în picioare.
Un pitic mai gros e şchiop,
Dar în treaptăă protopop,
Stavrofor sau mitrofor.
E mai scurt de un picior,
Şi ciubotele, la ducă,
îl sucesc şi îl hurducă.
Cîrjad e, din subsuoară,
Cît căluşul de vioară.
O metanie de lînă
îi atîrnă de o mînă.
în dulamă şi giubea
Calcă rău, păşind abia,
Dar cu cine semtîlneşte
Zicemcet: —« Blagosloveşte! »

Auzind şi ea chemarea,
Toacă şi ciocănitoarea.
Clopotul de după miezul
Nopţiid trage huhurezul.
Pupăza şi ţintizoiul
Bat în zimţi cu piţigoiul,
în tot ceasul rugăciunii
Bat bondarii şi tăunii,
Şi în zbor de roiuri cheamă
Ca un murmur de aramă.

închinînd la strana goală,
Unde şade nevăzut
Cel cea fost dintrumceput,
Intrăm strană sau se scoală
Doisprezece»arhimandriţi
Şi duhovnici preasfinţiţi.
Tot soborul e în păr
Şid sobor întrodevăr,
Un sinod adevărat,
Scuturat şi periat,
Desfăcut ca din cutie
Cu pitici de jucărie.
Fiecarele avea
Papură de catifea
Pentru tălpile lui sfinte
Din sfinţitemcălţăminte.
Bărbile au un miros
De măslin şi tiparos,
De sulfină şi de nufăr,
Ca un văl păstrat în cufăr,
Alb, de cînepă şi in.
Au zis de trei ori: —«Amin!»
Un diacon dă tămîie
împrejur, de pe călcîie,
Şi, făcînd închinăciune,
Iese ceaţă din tăciune,
Rotogoale, şi se suie,
Sunînd lanţul, din cătuie.
Lanţurile, cîteşitrei,
Greieri au în clopoţei.

Psaltul mare, Ioil,
A venit la schit copil,
Şi acum îi ţin copiii
îsonele liturghiii,
Grămădiţi la strana lui
Ca un stol de nişte pui.

Corul, cînd se potriveşte,
Cîntă: « Doamne miluieşte »
Şi îngînă fiştecare
Glas: «Prea Sfîntă Născătoare».

în altar e*o intrătură
Pentru cuminecătură.
Un potir cît o zorea
E cu stea de peruzea.
Procoveţem
Patru feţe.
O ripidă de mătase,
Cusături de flori frumoase.
O prescurăm coaje moale,
în chip de patru paftale.
O frămîntă şi o coc
Schivnicii de la mitoc.
Vinud stoarcem poloboace
Iosif mutul, cared face.
însă cheia de la beci,
Cu butoaie mari şi reci,
E la stareţ, pe verigă,
Şi piticii nu mai strigă,
Cerînd altă chezăşie,
Ca pe vreme de urgie,
Cînd din pivniţă semfruptă
Cei mai năzdrăvani la luptă,
Stingînd vinul şi rachiul.
Subt Ghervasie Saşiul,
Stareţ rău şi cu nărav,
Şi saşiu, dar şi gîngâv,
Douăzeci de gîligani
Au secat în patru ani
Zăcătorile, păstrate
De cinci veacuri în cetate,
Pe cînd obştea lua în gură
întrmn an o picătură
Doar în cuminecătură.

Un pitic nedreptăţit
Cu mai mulţi s»a chibzuit,
Necăjiţi de<atîta post,
Săd dea postului de rost.
Au aflat un meşteşug
Căptuşit cu beteşug.
Frigurile, cînd şi cînd,
îi cam scutură, pe rînd,
îi apucă, cete, cete,
Ba cu tremur, ba cu sete,
Şi gîtlejul lbe uscat
Pîn' la fund, pînăm ficat.
Nişte junghiuri îi cam taie
Şid frămîntăm măruntaie.
Doftoria mai creştină
E ciocanul cu prăştină,
însă fără de aghiazmă:
Cea mai dulce cataplazmă.
Vezi, aghiazma, nicidecum
N«are gust niţel de fum,
Şi n/aduce alinare
La oricare mădulare,
Fără numai sufleteşte.
Nici n*o guşti, că se stropeşte.
Dar de suflet, fiecare
Nu prea se mai bolnăveşte.
Cu o sticlă de ispravă
Obştea n*ar mai fi bolnavă,
Şid păcat că<n săptămînă
Nud stă cheia lamdemînă.

Vinul are<asezămînt
Cît e trup şi sînge sfînt,
Că se face preschimbare
Printr*o binecuvîntare.
Ce e sînge şi e trup
E ca fagurii din stup.

J

l

Turtad turtă, vinul vin:
îl sorb tot şbntîi mămchin.
Cîte un pitic mai fură
Din cuptor cîte*o prescură,
Şi cu vin de două deşte
Mai ades se<mpărtăşeşte,
La chilie, umilit,
Ca un vechi arhimandrit,
Cu toate că, mai pe scurt,
Trasum sticlă nu e furt.

Nu se ştie veştmîntarul
Unde<şi mîngîie amarul,
La ce schit, în mare taină.
Căci aduce pe subt haină,
încruntat dintr«o sprinceană,
Cît un pui, o damigeana.
Cînd îl vezi, cam după prînz,
Are nişte ochi de mînz
Şi zîmbeştemtnale sale
Gînduri, şovăind agale.
Puţintel aprins la faţă,
Anteriul i se<agaţă
Cînd de colo, cînd de ici,
între ştevii şi urzici.

Ştiu în sinea ta ce zici:
Din pitici cum ies pitici?
De la icre, sau din ouă,
Sau din ele amîndouă?
Lucrul ăsta bam uitat.
Bine că m*ai întrebat
Şbo să spui adevărat.

Am băgat în schit de seamă
Că piticii nu au mamă
Şi nici tată,
Niciodată;
Nici neveste:
Rînduiala aşa este.
Tainele neînţelese
N*au făcut piticărese.
Fuste la pitici şi fete
Făcătorul nu le dete,
'Cigăd toaca săd ucigă!

Eu îi fac din mămăligă.
Dacă vrei şi dumneata
Un pitic a încerca,
Dacă vrei pitici să faci,
Ia aluat de cozonaci
Şi învaţă de la mine.
Seama ia să iasă bine.
Ia alune d*ele mici,
Potrivite pe pitici.
Pui de toate<ntr<o căldare
Şi presări cu scorţişoare.
Pui şbun praf, niţel, de sare.
Dacă iese spumam clocot,
Şba bătut un ceas de clopot,
Pregăteşti, fără zăbavă,
Şi cuptorul pentru tavă,
Mai ungînd şi cu lipici.
Şi ies tocmai opt pitici.
Astad legea, opt odată,
Cu barba nepieptănată;
Nici mai mulţi, nici mai puţini,
Toţi voinici şi toţi creştini.

De*ar ieşi un musulman,
Îl torni iarăş în cazan
Şi mai dă niţel în fiert,
Ieşind un pitic pe sfert.

Eu, mai leneş, cu ciaunul,
Fac odată cîte unul.
Mai pui şi o linguriţă
De tahîn, şi lămîiţă.
Şi mai am un mijloc bun:
Pui mahorcă, pui tutun,
Cum îi vreau, mai roşcovani,
Mai bălani ori mai ţigani.
Pînăd gata o fiertură,
Mai citesc şi din Scriptură.

Greutatead la alune
Şi să fie toate bune,
Că de este miezul sec
Iese un pitic zevzec.
Şi mai e o greutate
Lîngă celelalte toate:
Cum se face alifia
Sau lipiciul. Datoriad
Să se prindă negreşit. . .
Uite, vezi, nu miam gîndit. . .
Toate cele, mărunţele,
Le am scrise pe o piele
Ş'uo sămcerc să mă silesc
Slova să le*o desluşesc.
O să vezi cum or să>ţi iasă
Tot pitici de*ăi mici prin casă,
Din dulap, de prin umbrele,
Agăţaţi printre perdele,
Valvîrtej pe canapele,

Grămădiţi peste pisici,
Mii şi sute de pitici,
Şi la tine, mulţi în pat,
La sărit şi gîdîlat.
Pe cafeaua ta, cu lapte,
Or să tabere vreo şapte,
Ca să«ţi pape şi smîntîna,
Vîrînd limba, băgînd mîna,
Mierea, cornul, prăjitura,
Şi furîndude cu gura.

Dar motanibs nişte fiare
Cu cîrlige şi cu ghiare.
Puned botniţă pisicii,
Că<ţi mănîncă toţi piticii.

Schiturile, cîteodată,
Au o zi de judecată.
Pe o uşă din pridvor
Scrie mare: « Consistor ».
Stareţul, suindud scara,
Strîngem şold cu subsuoara
Cartea groasă, de canoane.
Grămăticul, cu creioane,
Gumă, pană şi cerneală,
Punem sală rînduială.
Cînd începe judecata,
Rînduială este gata.
Batem talger de aramă,
A deschis din cataramă
Vechea pravilă, şi bagă
între foi cîte»o zăloagă,
Petice de patrafir.
Din tavan, un musafir,
O maimuţă cît un nod,
Depănîndu<se din pod,
Joacăm gol, pe sus, ca naiba.
A văzut o muscă, zgaiba,
Şi se lasă
Pe o dîră de mătasă.

Faţa cea mai cuvioasă
Răsfoieştem cot, pe masă,
Şi, din cînd în cînd, îşi plimbă
Două degete pe limbă.
A scrutat pe păcătos,
Carcşi lasă ochibn jos,
Un pîrlit, un venetic.
Numele lui: Calinic.
Vinovat e, semţelege,
De o grea fărădelege.
Fapta lui îşi cere preţul.
A citit întîi citeţul:
—« Era la bucătărie
Şi venea din chelărie.
Luînd o strachină, nici vorbă,
Din rîntaşul pentru ciorbă,
ba vărsat<o pe chelie
Cuviosului Ilie »,
Cared martor şi*i de faţă,
Plin de seu ca de*o mătreaţă.
Barbad e, de la gîtlej
Pîn' la nas, ca un vîrtej,
Prinsă parcă»ntr<o sfîrlează.
—« Ce*ai făcut nici nu cutează
Gura noastră să grăiască »,
Spuse vocea stăreţească.
Sfetnicul mai vechi din Sfat
E ciupit, ca de vărsat,
Din greşeală împuşcat,
întrmn pom cu mult vînat,
Cu alice.
Se apleacămcoa şi zice

(Şoaptă cu mîna la gură):
—« Parcăd scos dintr/o untură ».
Sfetnicul din stînga pare
Căd cu el de o părere,
însă stareţul le cere
Pedepsiri pilduitoare
Şi ssamtors zicînd: —« Eşti prost!
Povesteşte cum a fost. »
Vinovatul e zugrav,
Dar şi dînsul tot gîngâv.
Se sileşte şi se luptă
Cu un cîlţ de vorbă ruptă
Şi dă gîndul, pînăd scoate
Bîlbîit pe jumătate,
Şi mai mult din mîini şi coate
Să grăiască dacă poate,
Iar de cum a început
Adunarea*a priceput,
Şi toţi ziseră deodată:
—«Judecatad luminată».

Tace molcom toată sala
Cît se face chibzuiala.
Pe subt masă Consistorul
Chibzuieşte cu piciorul
Şi se calcă pe picioare,
Drept răspuns şi întrebare.
—« Fii, părinte, serios »,
Zisem colţ un proestos.
Dar osînda întîrzle,
Findcă stareţul nu ştie
Cine ba întors pe dos
Cartea, şi cu susum jos,
Şi tocmai atunci, ca dracul,
ba pierit şi comanacul.

Hotărîrea, în sfîrşit,
E citită liniştit.
Comanacul sa găsit.
—«Aruncat<am, frate, sorţii
Şi eşti dat deocuma morţii.
Mort vei fi între cei vii,
Asta trebuie so ştii.
Să n*ai poftă de mîncare
De cinci ori nămiaza mare.
Să mănînci de la cazan.
Drept e, frate Damian? »
—« N*am văzut nicicînd mai dreaptă
Judecată înţeleaptă »,
A răspuns cel întrebat.
Iar ceilalţi: —«Adevărat!»
—« între fraţi vei fi străin
Şbţi tai porţia de vin.
Dar find mort, eşti totuş viu:
Te înţărc şi de rachiu.
Nu<ţi mai las de*acum putere
Nici să lingi un strop de miere.
Să temţepe toţi ciulinii!
Să»ţi dea coate toţi vecinii!
Şi sticleţii să te ciupe!
Viespile să mi te pupe! »
Şi mai zise: —« Calinic
Vrednic nud de*a fi pitic ».
Şi mai zise glasul iară:
—« Scoateţid pe mort afară »,
Către patru sprîncenaţi
Gîzi, călăi şi crunţi gealaţi.

Dar legat, după osîndă,
Nud fu inima mai blîndă
Celui scos din porţie,
Desi el cu morţii e.

Pocăinţă, remuşcare
Ticălosul nu mai are.
—« Tarcmi pare<acuma rău
Ga fost blid, şi nu hîrdău »,
Zise el, rîzînd în sine,
Fără urmă de ruşine.

Cît de bun ai vrea să ieşi,
Scorţişoara dă şi greş.

Toţi piticii cărturari
Poartă brîu şi ochelari,
Brîu încolăcit pe şale,
Ca la turci, peste pistoale.
Brîul duce, plin de pete,
Şi cerneală şi pecete,
Şimtrmn corn de ied mai duce
Şi nisip, ca să usuce.
Slovele prea îngroşate
Trebuiesc cu el zvîntate,
Şi nisip cînd nu mai ai
Iei ţărînă şi presai.
Că la scrisul pe hîrtie
Pana nu prea vrea să scrie.
Dai din limbă, strîmbi din gură,
Iese şbo zmîngălitură;
Mai întingi, mai pui, mai pici.
Tot aşad şi la pitici.
Nemînjiţi ca să rămîie
Dau cu sare de lămîie.
Ochelaribs de urechi
Agăţaţi cu sîrme vechi.
Cad pe nas ca o brăţară
Şid mai legi şi cu o sfoară,
Dedesubt, din comanac.
Lucru de pitic sărac.

Cărturarii din pitici,
Cei mai tineri şi mai mici,
Şbau făcut şi obiceiul
Să nu scrie cu condeiul
Şi, făcînd economie,
La cerneală şi hîrtie,
Mîzgălesc păreţiim şir
Cu cărbuni şi tibişir.
Un pitic vrînd să se joace
la pe stareţ şi îl face
Dinspre nas, şi cîrn, pe zid.
Iconomul ba păzit
Şi bamcins, într<o hodaie,
Cu o mamă de bătaie.
Dar nepotolit cu*atît
L»a făcut şi mai urît,
Cu cocoaşe şi cu rît
Şi de rîsul tuturor.
Şi<a fost dat la Consistor.
Pe de altă parte, toţi,
Care nu<s veri şi nepoţi,
Se răzbună şi murmură
Pe păretele din şură,
Murdărit cu cîte toate,
Pîri, măscări stocări spurcate.
Tot ce nu s«a spus pe faţă
Scris e dis*de*dimineaţă.
De aceea cărturarii
Sînt subt pază ca tîlharii,
Căci un vîrf de scris pe scurt
Dă venin şi doare mult,
Şbo fărîmă de sudalmă
E mai rea decît o palmă.

Să mai spui? Să nu mai spui?
Nud în toana orişicui.
Moş gîndi, precum se cere,
Să găsesc o încheiere.
Că deom ţinco tot aşa,
O sojungem a căsca
Şi eu cît şi dumneata,
Ca în basmul cu cocoşu',
Basmul cu Cocoşu Roşu,
Şi cu ochii tot mai mici
Neom trezi şi noi pitici.

Mai e timp şi altădată
Să vă spui povestea toată.

ADAM ŞI EVA

ADAM ŞI EVA

Urîndud'se singur în stihii,
A vrut şi Dumnezeu să aibăm cer copii
Şi so gîndit din ce săd facă,
Din borangic, argint sau promoroacă,
Frumoşi, cinstiţi, nevinovaţi.
Şi puseoşezămîntul dintre fraţi.

Dar ba ieşit cam somnoros şi cam
Trîndâv şi nărăvaş strămoşul meu Adam;
Că ba făcut, cum am aflat,
Cu praf şi niţeluş scuipat;
Ca să încerce dacă un altoi
De stea putea să prindă pe noroi,
Că, de urît, scuipînd în patru zări, stingher,
Făcuse şi luminile din cer.

Dar iată că ba nimerit,
Din pricina aluatului, greşit,
Şi că Adam, întîiul fiu
Al Domnului, ieşise, parcă, şi zbanghiu.
Nud vorba, nici o poză nu ne*nvaţă
Cum ar fi fost omul dintîi la faţă.
Nici unda lacului nu ba păstrat,
în care se<oglindea la scăpătat.

Puterea lui dumnezeiască,
Dormind mereu, căta săd mai trezească:
ba rupt un os din coaste, ceva,
Şba zămislit*o şi pe Eva.

Mai poţi căsca de lene, iarăş,
Cînd ai o soră şbun tovarăşi'
S*au luat de mîini şi au cutreierat
Grădina toată*n lung şi lat.

Să nu te miri că, şovăind şi mici,
Li se julea şi nasul prin urzici.

PARADISUL

Grădina se chemase Paradis şi Rai.
Acolo totdeaunad mai, —•
Oftează Eva a pustiu,
Cînd povesteşte, mai tîrziu,
Copiilor ţinuţi în poală,
De cîte ori îi culcă şi îi spală, —
Acolo anul ţine, fără greş,
De la caise pînă la cireşi,
De la cireşe pînă la caise.

De două luni e anul, pare<mi*se,
Ba, mi se pare, nici de*atît.
Nuă viscol, ger şi timp urît,
Doar poame bune, cu toptanul,
Cît e grădina şi cît ţine anul.

Un rîu de miere şi un rîu de lapte
Se*mpreunau în miazănoapte.
Şi am văzut şi altceva:
Bomboanem flori şi gîrle de cafea,
Zahăr movili şi cornuri mari cu mac,
Stafide, nuci cu cozonac.

Puneai o chiflă şi ieşeau o mie,
Crescute cîte cinci pe*o farfurie,
Cu frişca şbnmuiate în sirop,
Cu rom o picătură ori un strop.
Ziceai în gînd şi, tăvi, nu mai ţiu minte,
Veneau pe fuga cu plăcinte,
Frigări cu pui intrau pe uşi.
Aduse de băieţi şi de păpuşi.

Peştii ieşeau, să întrebaţi pe tata,
Din iazuri, la dorinţă, copţi de<a gata,
Şi alegeai, pe sus, orice friptură,
Şi se prăjea, prin aer, pîn' la gură.
Orice ai vrut şi jinduit
Era de<ajuns să fi rîvnit.
Tata mişca numai sprinceana,
Şi vinul alerga cu damigeana.

Aşa era în Paradis. Păcat
Că bam pierdut şi nu am ascultat!

T

PORUNCA

Prin Rai copiibau dus<o foarte bine,
Cum ar fi dus<o orişicine,
Jucîndu<se cu gîzele şi iezii,
Care săreau pe mugurii livezii.

Nici: « Culcărte devreme!» Nici:
« Te scoală! »
Nu era cine ţine socoteală
Că întîrzii, Adame, de la şcoală,
Că lecţia s«o spui fără greşeală,
Că, Eva, încă nici te»ai pieptănat
Şi te găseşte prînzul tot în pat.

Nimic, nici taţi, nici mame, nici dădace,
Nici profesoară, rea ca o răgace,
Nici dascălul cu zgîrci în beregată,
Care să sîcîie băiatul şi pe fată.
Totul era de glumă şi de joacă
Şi aşteptai doar pomii să se coacă.

Dar ced venbntr»o zi lui Dumnezeu,
Că sesarătă încins în curcubeu
Şi detemtîile porunci,
Anume ced iertat şi nu e să mănînci.
—« Din pomul ăsta, Evo şi Adame,
Să nu v»atingeţi nicidecum de poame.
De unde nu, cunoaşteţi ce waşteaptă:
Pedeapsa mea cea crîncenă şi dreaptă.:

—« Ai auzit? »
—« Am auzit! »
—« Ce fel,
Că se mînie Domnul, însuş el? »
—« Mbe tare poftă, dragul meu, să gust
Tocmai din pomul ăla, plin de must. »

PĂCATUL

Pomul pe care Domnul îl oprise
Făcea de toate, şi caise.
Smochine, chitre, pere moi şi prune,
Care de cari mai grase şi mai bune.
Castan cu fel de fel de crăci,
Cu flori, miresme şi murmure. Căci
în Paradis se îmbinau deodată
Tot bunătăţi din lumea toată.

Să nu temdemne gîndul: « Ia şi papă »?
Să nu îţi lase gura apă
Şi să mai ţii porunca minte
A sfîntului şi bunului Părinte?
înger să fii, şi tot ţi«ar fi dat brînci
Inima — vai! — să rupi şi să mănînci,
Necum să fii băiat şi fată,
La pomul care da şi ciocolată.

Ei se uitau la poame, iar pe
Copac semcolăcise ispititorul şarpe,
Îi ochii lui de mîţă, aurii,
Ii împingeau să guste pe copii,

Care dădeau copacului tîrcoale,
Măcar din portocale;
Că se cojesc, mai mare dragul,
Nejerpelite cu briceagul.

Ce*or fi mîncat, ce nu vor fi mîncat,
Destul că au căzut în greu păcat.
Ba de abia atuncea, mi se pare,
Li s*a deschis mai bine pofta de mîncare
Şi<au învăţat în Raiul din pădure
De<abia să sară legea şi să fure.

PEDEAPSA

Credeau că Domnul e culcat
Şi *mo* să ştie ce s<a întîmplat,
Că n<avea doară fluturii iscoade
La fiştecare soi de roade.

Ea, cam neroadă, dînsul, cam netot,
Nu se<aşteptau că Domnul vede tot;
Că ochiul lui deschis, întnadevăr,
Şi depărtările le vede în răspăr.

Nici numghiţiseră omibucătură,
Gau şi fost prinşi cu ea în gură,
Şi cel puţin nu apucase
Să puie poame<n sîn, vreo cinci sau şase.

El, Dumnezeu, venind în rotogoale,
în supărarea Prea Sfinţiei Sale
ba luat de scurt, poruncile ştiute
Cum le<au călcat aşa de iute.

Adam pe Eva lui o a pîrît,
Eva pe şarpe, care s<a tîrît.
Nici unul n<a voit s<aleagă,
Să<şi ia asupră«şi vina lui întreagă.

De mişelie, nu atît de furt,
Răspunsul aspru fu şi scurt;
Că Dumnezeu loveştemtotdeauna
Mai tare decît faptele minciuna.

Din Raiul dulce şi din tihna bună
Domnul ba dat afară, în furtună.

ADDENDA

RĂZBUNARE

M*au apăsat bătrînii şi tinerii şi cei
Cu vîrstempleticite, nici oameni, nici femei.
M*au apăsat nerozii, deştepţii, cărturarii
Şi micii, mijlociii şi marii şi mabmarii.

Toţi cîţi împăduchează icoanele şi spurcă,
Făţarnici, treapta albă a cerului ced urcă,
Au şovăit că ochiul ba prins şi bamţeles,
Acolo unde cîrdul solemn era mai des.

Mormintelor spoite li s•a cojit spoiala,
S>a deslînat cuvîntul, amgălbenit cerneala,
Culoarea şi accentul s<au stins şi risipit,
Lovite de arsura surîsului acid.

Tu tulburi vălmăşagul pe prăzile mai bune,
Şi haita gînditoare n*ai vrea să se răzbune,
Cînd singur dinaintea frăţiei te ridici
Şid sîngeri fariseii şi blînzibntorşi pe bici?

ŢARA MEA

E un palat cum altul nu<i.
Te simţi sfiios cînd treci prin dreptul lui.
Se uită lunamcremenind la el
Clădit pe stîlpi înnalţi, cu capitel.
împodobit cu zmalţuri şi chenare
Semvîrtem aur, parcă după soare,
Şbn frumuseţea lui, pe veşnicie,
Parcăd lăsat pe panglici din Tărie.
Visai să ai în el o încăpere
Şbun pat de*odihnă moale, la durere,
Un şir de cărţi pe masă şbo lumină
Şi trei felii de pîine pentru cină.
Cînd ai bătut în uşă, domnişorii
Strigau să se alunge cerşetorii
De dragoste, de duh şi sănătate.
Şi te<au gonit cu biciul din cetate.

VIII ŞI MORŢII

O regulă temdeamnă să nu scrii
Decît de bine despre vii,
Că lucrurile judecate
Trec pentru tinemtre păcate.
Porunca e să rabzi din greu,
Că judecataă a lui Dumnezeu.

Tot regula temdeamnă să te porţi
Sfiios, cuviincios şi cu cei morţi.
Gau apăsat, oau prigonit
Stăpînii timpului, trăit
în plînsete şi suferinţă,
Tu întăreşte*te<n credinţă
Şi rabdă aprig, semenule meu,
Căd pedepseşte bunul Dumnezeu. . .

De altfel, dogmamvaţă pe mişel
Că orice stăpînire*i de la El,
Că focul, sîngele şi fierul
I le*a trimis spre pocăinţă cerul,
în numele săracului Hristos,
?i că s*amvrednicit de ele cu prisos,
ngenunchiat, bolnav şi mut,
E singurul tău merit cunoscut,
Şi pocăinţa ta îndătinată
E singura şi marea ta răsplată.

Deci, morţi şi vii s<au înţeles
Să ocolească orişice proces,
Şi unii pe ceilalţi îi spală
Cu un principiu mistic de morală,
Şi adevărul, astfel, îl înşeală,
Ca nu cumva să iasă la iveală.
Minciuna şi făţărnicia
Şbasigură atotputernicia.

UN CRITIC

Dădeam săd ocolesc, dar m*a zărit
Şi, nărăvit cu dulcile tîrcoale,
M*a prins de braţ şi mim vorbit smerit:
—« Ştii oam citit»o cartea dumitale.

Emoţia mă curmă, să mă ierţi.
Am plîns şi<ţi mulţumesc oam fost în stare.
De ani de zile ochii mei inerţi
Nu mai ştiau ce este^o lăcrămare. »

M*am apărat şi dam să fug, dar el
Mămţepenise bine*ntr*o vitrină.
într>adevăr, dădusem chiar un fel
De carte, cum se zice, la lumină.

M*a dus aşa, cu surle şi urale,
De mă credeam purtat întnun convoi
De coruri şi cădelniţi monahale,
Şi mă uitam în lături şbnnapoi,

înfricoşat să vadă orişicine,
în osanalele admirative,
Că le răbdam şi mă priveau pe mine
Fierbinţile lui mari superlative.

O laudă tîrîtă te insultă.
Ocaraa mai primită, că nu ştie
Să gîdîle trufia cu linsoare multă,
Făcînd cu ţinem gînd tovărăşie.

Nu înţeleg nici azi că imam ţinut
S*aud un ceas sinistra secătură,
Fără săd pun bocancul în şezut
Şi să nu*i ard o palmă peste gură.

IDEALIST

Mă ia de braţ şbn automobil.
Să scap de el nicicum nu se mai poate.
E un savant, mă rog, şimn imbecil,
Deci o superioritate.

îsi iese din măsură şi din piele.
Dă sfaturi grave şi filosofează
Şi e fudul că mi<amşirat, mărgele,
Mărgăritare moi, de capră brează.

E doftor, mi se pare,m medicină.
Dar cînd sughiţe, bunăoară,
Se sperie, slăbeşte şi leşină
La gîndul c«ar putea şi el să moară.

începe fraza orişicînd cu: « Dacă
Aş fi », de pildă, mare peste blegi,
Ar şti ce trebuie să facă
Şbar îndrepta şi ţara, mămţelegi.

Lsascult zicînd: « Din punctul de vedere »,
«Găsesc că», «deci» şi «prin urmare»,
« Momentul dat ». . . Urmează o tăcere
Şimtinde la chibrit şi o ţigare.

E psiholog şi poliglot, de fel.
E mare cărturar si profesor.
Ar fi un loc, făcut ca pentru el,
La un hotel, portar sau ajutor.



PRIETENUL SUFLETESC

Dacăd întrebi de sănătate,
El stă cu buzele umflate.
Dacăd opreşti cumva la masă,
Zice că supa e prea grasă
Şi, încă de la început,
Bucatele nu bau plăcut.
îi dai ţigare şid surprinzi
Gaşteaptă să bo şi aprinzi.
Temtreabă cît cîştigi din meserie
Şi cît plăteşti semestrul de chirie.
Se pare că ar fi avut
Şi gîndul la un împrumut.
La urma urmei, dacă n«ai peşin,
S«ar mulţumi cu mai puţin.
Zici «dumneata», el zice «tu»,
Zici «ba»,
El zice «da».
Nevastă»ta îi pare pricepută,
Dar, după faţă, cam trecută.
Nu ştie ceai că ai albit
Şi te găseşte mai slăbit.
Cum temţelegi cu socrii şi cu fata?
De unde*ai cumpărat cravata?
De mult nu se mai poartă cu dungi şi picăţele:
« Ded trece pe la mine, ţbarăt pe ale mele ».
« Mai scrii la vre o carte? »
« Ce te*ai mutat aşa departe? »

De<ai stam oraş, ai fbnțeles
Că ar veni la masa ta mai des.
Ce te gîndeşti să faci la vară,
Că el şbo va petrece tot la țară.
Te uiti la ceas, că s*a făcut tîrziu.
Ce săd mai dai să scapi? Vre un rachiu?
Dar vizita se prea lungeşte.
Săd spui ceva răstit, mai romîneşte?
S«a*ntunecat, se face unsprezece,
Şi prietenul tău tot nu vrea să plece.
Nu prea se simte bine:
La noapte poate c*ar dormi la tine.
Te scoli, te strîmbi, el stă, puțin îi pasă.
N*are măcar cei şapte ani deocasă.

EPITAF

Plin de cîte racile,
A lins toate vacile.
Bivoliță şi catîrcă
L<au purtat dormind în cîrcă.

S«a spălat în loc de apă
Cu lapte proaspăt de iapă.
Ca să<şi facă piele nouă,
A cerut găleți de rouă.

Dresuri, prafuri, alifii
bau zgîit ochii de vii,
Şi cu nas, cu ochi, cu tot,
Fațad se făcuse bot.

HÎTRUL

Mbaprinsei şi eu o vatră
întno scorbură de piatră.
Moş Pîrţag îmi dă tîrcoale
Cu o găleată cu bale.

De ce jarul meu sticleşte
Dacă vatra lui mocneşte?
Vetrele nbs peste drum:
Eu fac jar, el scoate fum.

Nu mai are tinereţe
Moşul ca să mai înveţe
Că*n văpaia vetrei mele
Am pus o poală cu stele
Şi oam luat pentru dogoare
Coca, pe cîrlig, din soare.
Nu vreamvăţ de nici un fel
De la mai meşter ca el.

Nicovala de*o aude,
Moşumcepe să asude.
Galben, verde şi duşman
Dă cu ochii de ciocan.

O scînteie saremcoace:
Se mînle de ced place
Şi scuipînd s*o stingă, ea
Fuge şi se face stea.
Şid trec năduşelile
Toate căptuşelile.

A venit cerbul domnesc
La mine săd potcovesc.
Opt potcoave mici, de aur,
Ciocănite<au fost de faur.

Am bătut colţi pădureţi
La turmele de mistreţi.
Lupii mi<au cerut măsele,
Zimbrii — frunţi cu coarne grele.
A venit şi Făt<Frumos,
Buzdugan săd fac mai gros,
Şi Ileana, doi cîrcei
De argint săd fac. Cercei.
Şi prin fierăria noastră
Trecu si luna albastră.

Hîtrule, nu e nici un
Mijloc să te mai îmbun?
Taica ţbar drege şi ţie
Vreo chivără, vreo tichie,
Cînd ai vrea în arătare
Să iesi mîndru şi călare.

CÎNTEC DE FAUR

Ce *ţin,* moşule, ce vrei,
Că scuipi în cărbunii mei?
Te*am oprit, din vatra mea,
Să iei jar pentru lulea?
Vinovat îs, la ţigare,
Că ţbai fript unghia mare
Şi căm vîlvătaia creaţă
Ţba luat foc şi o musteaţă?
Te*am băgat în fum cu nasul,
Că nu<ţi mai trecu necazul?

Moşule, ţigan hain,
Eşti o ploscă de venin,
Şi*unde tu*ţi apeşi piciorul
Laşi duhoare, ca dihorul,
Şi, ca melcul, lasă bale
Podul palmelor matale.
Ai mînjit
Cînd ai iubit
Şi împuţi
Dacă săruţi.
în văpaia dimineţii
Faci otravă ca bureţii.
Dumnezeu te«a blestemat
Să fii sterp şi îngîmfat,
De nimic să nu ai parte,
Nici de viată, nici de moarte.

Pui altoi:
Iese puroi.
Semeni floare:
Parcă uzi cu apă tare.
Viţa ta dă aguridă.
Pomul — viespe şi omidă.
Săpi un puţ, şi apa seacă,
Nalţi o cruce, face cracă.
Fierăstrăul ţid încerci:
Mucegai tai şi ciuperci.
Vreai să dai şi tu pomană:
Crăpăm două o icoană.

Slavă Domnului, făcuşi
Totdeauna tot ce vruşi.
Unde<mi bat undrelele
Ţi*ai uscat obielele,
Unde*ascut săgeţile
Tu<ţi piepteni musteţile.
Scoabe, lacăte, ţîţîni,
Eu le fac şi tu mămgîni.
Fac belciuge, vrei verigi
Şi mă ţii de rău şi strigi.
De fac săbii, tu vrei teci.
De fac una, vrei cincizeci.
Fac o teacă, vrei o spadă.
Fac un vîrf, ai vrea o coadă.
Fac tăiş, tud vrei ştirbit,
Vrei fier bont, nu vrei cuţit.

Măre moşule Cutare,
Vatra mea nud scuipătoare,
Şi de scuipi în jar aprins
Crezi cumva că bai şi stins?

UITE.L, VINE

Uited, vine Bulibaşa,
în iţari şba strîns cămaşa
Şi cu brîul pîntecele.
Vrea să*mi curme cîntecele,
Cu o ceată de golani.
Pe tutun şi gologani.
Am şi eu un biet păcat:
Cînt, potcoava cînd o bat,
Ca să iasă, iarnă, vară,
La copite mai uşoară.

Mîna<mi spînzură în jos,
Răzimată, pe baros,
Şi luleauam gură rîde.
Bulibaşad neam de gîde,
Şi golanii, ajutoare,
Cbibzuiesc să mă doboare.

Cinci cuţite dau sădnpungă,
Ţîţa fără să<mi ajungă.
Fiecare se repede,
Dînd cu nasul de perete.
Bulibaşa nimereşte
Cu gingia drept în cleşte,
Şimn ţigan în pielea goală
Şba spart euram nicovală.

Dar s*au prins a semţelege
Căd mai bine să mă lege,
Să*mi reteze beregata.

Sînt legat în lanţuri, gata,
Dar mămtind niţel din trup
Şi le rup.

Ei, mişei şi păgubaşi.
Dau napoi cu cîţiva paşi.

Eu le fac o zicătoare:
Mă, cuţitul nu mă doare.
Cînd ai pus în brîu cuţit
Ori te laşi, ori eascuţit.

Lanţul lui — de<a surda strigă
E de plumb de mămăligă.

Să fi fost ţigani vreo zece.
bam gonit cu apă rece.

TRANSFIGURARE

Pentru că am auzit
Că prin timp ai năpîrlit,
Ţi*aş dam dar o bidinea
Să<ţi lipeşti chică din ea.

Cu barbete tinere
Ai fi ca un ginere,
Şi mustăţile de cneaz
Ţi<ar da ifos de viteaz.

O prăjinămtre picioare
Ţbar ieşi cam prin spinare,
Şi o cobiliţăm vînt
Te<ar dam leagăn, cînd şi cînd.

Şi măcar o să»ţi rămîie
Drept statuie o momîie.

Numai căm prăjină, sus,
N<ai să gemi că eşti Isus
Şi să plîngi în asfinţit
Că te<au prins şi răstignit.

VICLEIM

E*aşa ieftină la mine
Blana gingaşei hermine,
Gam înveştmîntat, cucoane,
Două sute de pogoane.

Dacă vrei şi dumitale,
Pot să*ţi dau vreo cinci mantale.
Şi te<ai şi putea alege
Ce*ai poftit, irod sau rege.

Eu, să<ţi spui adevărat,
Aş avea în arătură
Un loc slobod de/mpărat,
Tocmai bun şi pe măsură.

Mişti doar subsuorile,
Ca să sperii ciorile.

însă rogu<te, grăbeşte,
Că hermina se topeşte.

CEd FI ŞI TU?

Ced fi şi tu şi ce fel de jivină,
Că scormoneşti şi turn lumină?
încerci să zbori şbajungi să sai
Ca gărgăriţa de mălai.
Ai vrea să cînţi şi zbieri:
N<ai glas, nici aripi, nici puteri.
Te*ai cuibărit pe undevamtrm buche
Şi stai în slovă strîns ca un păduche.
Ţi s<a spuzit hîrtia pe care umblbn lat
Şi vrînd să te înnalţi te*ai cocoşat.

Te<aud şbaş vrea să şi teascult,
Dar bîzîitul tău nu ţine mult
Şbo ia mereu de lamceput,
Ca un sughiţ, o tuse, un strănut.
Ai fi rîvnit să cînţi, şim rotogoale
Să crească larg şi cîntecele tale.
Răsuflul ţbeste scurt şi, întrerupte,
Fărîmele cumtregul de*a surda dau să lupte.

Mînia ţbo încerci ca un gîndac,
Şi ţbo răzbuni, dar n»ai nici ac
Şi nici venin în măruntaiul dumitale.
Te*apăs cu talpa: ies niţele bale.

ROMANŢA

Am învăţat odată cuvintelemipreună.
Eu le adun cu pana: şi pana ta leodună.
Am înşirat şireaguri şi stihuri amîndoi.
Par ale lui purtate, iar ale mele noi.

Pe strune cîntă şi el, pe strune cînt şi eu.
Eu cînt, aşamtrjo doară, ca pentru Dumnezeu.
El îmi pîndeşte ghiersul cu scripca lui săracă.
Eu nu m<aud. El, silnic, munceşte să mămtreacă.

Din coarde şi din graiuri, din slove şi mărgele,
Au fost mai căutate la horă ale mele,
Şi fetele, flăcăii le*au prins de lamceput.
El a scrîşnit, amgălbenit şi a gemut.

Văpaia stelei albe mba tras prin noapte drum.
Lumina lui firavă semneacă grea, de fum.
Trecea încet şt viaţa, şi el s«a judecat
îmbătrînit, şim suflet smerit şimgenunchiat.

Făţarnică, vicleană, puhavă stîrpitură,
Neputincios stătuseşi cu tălpile la gură,
Şi unghiilem carne gingia ţi le<a ros,
Lipit de întuneric şi zvîrcolit pe jos.

încredinţat că pana şi omul au murit,
Caria îţi rînjeşte şi rîde, în sfîrşit.
E cam tîrziu. Veninul şi el se oţăţeşte,
Şi zgîrciurile dure te ţin în zece cleşte.

Nădăjduiai, călăul din temniţele mute
Cumva, pe neştiute, ghicind să te ajute.

în ziua cînd crezusesi că tbai vărsat amarul
Nu poţi să faci cu omul nici ce<a făcut măgarul.

STRIGOI PRIBEAG

Dintre vrăjmaşii tăi mai nempăcat,
Unul aţine drumul la tot pasul,
Mai ticălos ca toţi cîţi nou cruţat
Că te/ai născut, nici pîntecul, nici ceasul.

Slobodă iese luna din pămînt,
Şbn roua ei trasare nouă floarea.
El nu putea să uite lucrul sfînt
Şid turbură jignit asemănarea.

îţi dă tiptil ocoale de dihor.
Ţbar otrăvi odrasla şi ţi/ar pune
Foc în patul, în staul şi pridvor,
De nu şbar teme mîna de tăciune.

Ai fi putut să ţid agăţi de şea,
Şi roibul săd tîrascăm ţărna oarbă
Cu funiamnodată de grumaz, aşa,
Pîn' la tocirea oaselor de iarbă. . .

Dar noapteam vis, printre strigoii reci,
Vine smerit, şi şoapta lui blajină
îţi face rugăciune săd dezlegi
Şi săd mîngîi cu milă şi lumină.

i cînd, a doua zi, temfruntă iar,
1 laşi să scuipe bale şi scăpau,
Pentru că ştii că sufletud murdar
Se îndoieşte şi căd pare rău.



BILETE DE PAPAGAL

1

Frontul, slava mea enormă,
M*a<mbrăcat în uniformă.
Te rog, Domnule croitor,
Să mă faci fermecător.
Biceps gras şi mădulare.
Vreau să defilez călare.

2

Ce*mi tot vorbeşti de geniu şi talent,
De capul prost, de cap inteligent?
Escrocherii, zorzoane de prisos.
Eu te*aş ruga să fii cuviincios.

Eşti viteaz, te ştiu, şbai fost
Mai ales în adăpost.

4

Cînd traduci, pare că scrii,
Şi cînd scrii, parcă traduci.
Ai plecat şi parcă vii,
Ai sosit, parcă te duci.

Cînd ai fost, nici nu erai,
Nici măcar şi nici niscai.
Ce destin fără de rost!
Azi, cînd vrei să fii, ai fost!

NufS aşa de fioros
Pe cît ţip şi fac urît,
Căci mămtorc numaidecît
Si stiu să fac si frumos.

Are*o fire minunată
Strălucitul meu amic.
Nu refuză niciodată,
însă nici nu dă nimic. . .

7

Temvaţă toţi deşteptii, scriind, ced poezie,
Dar scapă din vedere sămveţemtîi să scrie.

DE ZIUA CĂRTURARULUI

Eşti, cărturare, mîndru, destoinic şi dibaci.
Cum te îmbraci de iute, aşa te şi dezbraci.
In cîteva costume ţbai hotărît portretul
Şbmpaci cu eleganţă pe domnul cu valetul.

înnalt, stufos şi chipeş, s*ar zice, pe figură,
Că ai un pisc în suflet şi oase de armură.
Călare pe o faimă severă, tu, frumos,
Urcai tîrîş, în zale, şi scările dindos.

Nimic nu temtîrzie, căci trebuie s*aduni
în coiful tău cu pene bani, repede şi buni.
Zgîrcit la judecată, aleasă ca din sită,
Cu gloria eşti darnic, cînd laudad plătită.

Pitit subt jilţul moale, al fostului Şezut,
Putuşi sluji de cîrpă stăpînului căzut,
Şbacum o schimbi cu steagul, vărgat,
cu dungi şi stele.
Vei dovedi cu martori că bai purtat la piele.

T

CINE FUGE?

Cine fuge pe barieri,
Alergînd din răsputeri?
Are barba pînăm brîu,
Cît un snop vărsat, de grîu,
Şi cum fuge şi se duce,
De subt barbăd saltă*o cruce,
Pe un lanţ de aur gros,
Ca săd placă lui Hristos.
Aur gros de giuvaer.
Cu trei stele, ca pe cer,
Şi căruţa lui cu foc
Zbiară ca să<şi facă loc,
Pe şoseaua cu grădini,
Peste gîşte şi găini.
Vrea sojungă cît mai iute,
Că palatul îi cam pute.
A primit înştiinţare
Că sosesc din depărtare
Viespile de fier, pe sus.
Sondoieşte, ca Isus
Să mai facă vreo minune,
Ca în timpurile bune,
Şi grăbeşte a*şi ascunde
Bine părţile rotunde.
Se piteştem sat, la proşti,
Cale de vreo patru posti.
Prea Sfinţite Nicodime,
Patriarh de la Treime,
Proştii fără altă treabă
Se uimesc şi se întreabă
Cum de»ţi uiţi în ceasul rău,
Omule<al lui Dumnezău,
Cu năravuri boiereşti
Turma dată *s>o* păzeşti?
Binecuvîntatarti gură
Ţbeste plină de Scriptură,
Cîtă vreme, gras în ceafă,
Stai la troacă, lîngă leafă,
Şi ierţi cîtemai păcate
Cu trei deştemcîrligate.

EPITAF

N<a mîncat şi *ma* băut
Numai cîte *mo* fi vrut,
Terci de zmîrc
Şi muguri de tîrn cu sfîrc.

Numai momite cu cimbru
N>a putut mînca, de zimbru.
Cînd a vrut şbatare carne
Şi<a zdrelit gingiam coarne.

FOAIE VERDE LA PARIS

La Paris, între pahare,
Şed în coate, pe ziare,
Foşti curteni şi foşti boieri,
Cîţiva buni stăpîni de ieri.
De cînd stau pe dinafară
Ei suspină după ţară.
Că se nimeriră toţi
Mari romîni şi patrioţi.
Doar o dat*au şovăit,
Cînd s«au strîns şi au fugit.
Cînd corabia semneacă,
Şobolanii, droaie, pleacă.
Din pîrjol, ca de*obicei,
Au tulit»om cîrd şi ei,
Cu o muscă pe căciulă,
Groasăm pîntec şi sătulă.

Truda voastră, măi Ioane,
V*au cărat/om geamantane,
S/aibă să benchetuiască
Din sudoare romînească.
Tîlmăcită în valută,
Amcetat să le mai pută.
Gîndul li se*abate*n ţară,
însă hoitul, bunăoară,
S«au grăbit cumtîietate
Să şid iam străinătate;

Cel cu pipota mai mare
Să şi*o puie la păstrare,
Unde sînt, asigurate
Miliardele furate,
în depozite secrete,
încă de pe cînd, băiete,
Se băteau în piept, la Moşi,
Pentru glie şi strămoşi.
Strămoşiile şi glia
Merg cu genealogia.
Poţi fi mare patriot
Chiar de *mai* pierdut de tot
Sîsîitul pe silabă,
Moştenit de la tarabă.

Peste ţări şi peste ape
Ţi*este ţara mai aproape.
Scumpe fură toate celea,
Dar mai scumpă ţi*este pielea,
bai văzut? Cînd să răspundă,
Au pierit întno secundă,
Parcă nici n*ar mai fi fost.
Tu, Ioane, gol şi prost,
Ai rămas pe brazda ta,
A plivi şi secera.
Putregaiul de strînsură
Ajunsese la coptură,
Şi buboiul de pe oase,
îngrăşat cu vîrf, crăpase.
Haimanaua fără ţară,
Pripăşită şi fugară,
Luînd trecutul cu chirie,
Şba făcut şbo meserie:
Din senin şi dintr<odată,
Se propune exilată.
Maimuţoii ciocoieşti
S>au trezit în tren Bălceşti.

— « Daţbne cîte<o hîrtie,
în trei limbi, de mărturie,
Că în timpurile grele
N*am gîndit numai la piele
Şi că ceasurile mari
Le*am trăit mîncînd dolari. »

Zice unul mai cu vază:
—«Ştiţi căm ţară se votează?»
—« Ştirea ne interesează. »
—« Aflu că poporul tot
Merge, om cu om, la vot,
Şi, ce nu s*a pomenit
în răstimpul fericit,
Toată breasla, toţi golanii,
Tîrgoveţii şi ţăranii,
în opinci şi în obiele,
Şi muierile, şi ele,
Vizitii, grăjdari la noi,
Şi ciobanii, de la oi.
Locul nostru, de acuş,
O săd ia un lăcătuş.
Şbunui advocat samsar
îi urmează un dogar.
Cum vedeţi, mă rog frumos,
Lumea s*a întors pe dos. »

V*amintiţi de ţara bună?
Lucram bine împreună,
Pîn*a nu se<aprinde casa
Şba o lua la sănătoasa,
Cu bănet şi catrafuse,
Valvîrtej.
— « Ce bine fuse! »
—« Ne scuipam, ne ocăram,
Dar uşor ne şbmpăcam.

Pentru drepturi şi putere,
Alergam după avere.
Cu o mie de pogoane
Nici nu»ţi mai păsa, cucoane.
Cu o mie de hectare
Alegeai un domn mai mare,
Şi cu patruzeci de mii,
Cu cirezi şi herghelii,
Mori, ţiţei, păduri şi sate
Şborişice, pe săturate,
Erai autoritate.
Ţbera voia respectată
în justiţie şbarmată
Şid numeai şi îl scoteai,
Orişicînd, pe cine vreai,
Admirînd cum semvîrteşte
Totul, tot, pe zece deşte.
Şi desigur, cei mai tineri,
Veri, nepoţi, băieţi şi gineri,
Trebuiau încurajaţi
Să ajungă deputaţi,
Senatori, bărbaţi de stat.
Un mandat de deputat
Era, dragă, o arvună
Care merge dimpreună,
Ca vocala cu«o consună.
Cu silabele ,,Budget"
Aveau dreptul, get*beget,
Să semfrupte din belşug,
Ca viţeii, care sug.
Nu e ţara lor, cînd vor?
Nu e maica, vaca lor?
Nu mai ştiu care netot
Născoci un singur vot,
Că acum, după războl,
Voturile sînt la fel.
Coconaşul
Cu rîndaşul

E totuna şi egal.
Ce dezmăţ! Şi ce scandal!
Trei colegii erau rele?
Vai de păcatele mele!
Uite, parcă mbe ruşine
Că votează orişicine.
Vrei să fii şi tu ca mine?
Ţbarătam eu, stăi niţel,
Că nu sîntem toţi la fel.
Cînd vedeam că te întreci,
Te turnam, legat, la beci.
Vreai şi tu să te alegi,
Nemîncat de ani întregi,
Şi să faci, tu, alte legi?
Zău? De fiştecare falcă
Te*alegeai cu o scatoalcă,
Să *wo* uiţi cît mai trăieşti,
Să nu uiţi nici cine eşti.
Dacă nud mai dam de fund,
Luam şi urna s*o ascund.
Cei mai buni alegători
Ne votau de zece ori.
La prostime, mai tîrziu,
Dam cinzeaca de rachiu,
Şi, de fitece fiţuică,
Polul şi un chil de ţuică.
Cîştigam aşa un loc,
Numai cu un boloboc.
Sigur ca să fii de tot.
Sculai şi pe morţi la vot.
Minunata de metodă
îi tihnise şi lui Vodă.»

Oratorul de la chef
Părea să fi fost un şef.
Cauză, necauză.
Se făcu o pauză.

Dar în masă, de odată,
Se porni un pumn să bată.
însemna, din asistenţă,
Că grăieşte*o excelenţă.
Spînului, ca o femeie,
îi venise o idee.
îşi trecu mîna prin păr
Şi grăi, într*adevăr:
—« Vreau să ştiţi ce m<am gîndit,
De trei zile nedormit.
Nu glumesc, nu spui poveşti. . .
Să le scrim la Bucureşti. . .
Că le*am da, din timp, şi lor,
Hotărît un ajutor.
Prin tocmeli şi înţelegeri,
Să le facem noi alegeri,
Cum ştim noi şi le<am făcut,
Pe tipicul cunoscut.
Avem leacuri şi reţete
încercate şi concrete.
Pentru fel de fel de cazuri,
Mutre, nazuri şi necazuri,
Sfori sucitem zeci de chipuri,
Chiuluri, panglici şi tertipuri
Şi, de s*ar ivi buclucul,
Mîngîieri cu cauciucul.
Mă aştept, că, mai apoi,
Să ieşim la vot şi noi.
Dar nu punem în scrisoare:
„Domnule" sau „Frăţioare",
Sau: „Stimate", „Onorate",
Titluri vechi şi perimate,
Ci, dibaci cum sîntem iarăşi,
Vom începe cu: „Tovarăşi".
Cred că, recunoscător,
Cel mai marem rîndul lor
Ne dămdată, tuturor,

Şi moşiilemdărăt,
După cum o să v<arăt,
Şi astfel, mai dai, mai lasă,
Ne vedem iar domni acasă.
Cît priveşte monarhia,
S«a schimbat filosofia.
Am ajuns de cîţiva ani
Democraţi republicani.
Suveranul, mult iubit,
E de altfel absorbit
De supreme interese,
în gîlceavă şi procese,
Testamente şi*mpărţeală
De moştenire regală.
într*o ţară depărtată,
A chemat în judecată
Şi pe fosta ţiitoare,
Una din moştenitoare, —
Grijuliu că baniid scapă, —
Şi pe taică*su din groapă.
Mîndră, sfintă dinastie,
Ai căzut în ţigănie.
Este vremea, semţelege,
Sămnălţăm pe noul rege,
O prăjinăm Cişmigiu,
Cu o teacă şi'un chipiu.
Trebuie iar înţeles,
Să scrim clar şim chip ales,
N*avem la Paris, prezente,
Toate marile talente,
Minţile mai eminente,
Toate penele măiastre,
Strînse*ale culturii noastre?
E ştiut, cultura toată,
Ca şi noi, îi exilată,
Şi, ca să vorbim deschis,
Elitad acim Paris,

Şi adevăratul stil,
Neaoş, scrie în exil.
N«avem un trecut şi fapte?
Oare nouă sute şapte
Nud al nostru, domnii mei?
N<avem scopuri, nu idei?
Nud ideea cea mai bună
Că fugirăm împreună?
Daţbmi ţara îndărăt
Şi ce pot am să varăt.
Am concepţii în exil,
Şi poporud imbecil.
Faci din el ce vrei şbţi vine,
Ca să rabde ştie bine.
Rabdă tot şi tot înghite
Timpuri nemaiisprăvite.
Ca înghiţitoarea lui
Altam lumea asta nud.
Dăd borhot şi muci şi sînge,
El înghite, nu se plînge.
Cine vrea, cum vrea îl minte,
Imbecilul e cuminte,
Zece veacuri şi răbdarea
bau lărgit înghiţitoarea.
Cu cinzeaca şi cu fleica
Uită tot şi toate neică,
Şi pe mă<sa şi pe ta«su
Şi ne creşte nouă nasu.
In temeiul căpătat
Orişicare ipistat
Este şi bărbat de stat.
Asta, vezi, de noi se ştie
Şi avem psihologie.
De asemenea se ştie
Că plutim în poezie
Şi, fugind accelerat,
Ne<am găsit şi adunat.

Şi cu toate că<n absenţă,
La mezat şim concurenţă,
Să ne scoatem pe furiş
Ochii am ţinut morţiş.
Să avem vreo cinci guverne,
Cu miniştri de Externe,
Dreapta, stînga şi mijlocul.
Şi nemtoarcem şi cojocul.
Mai avem şi cîţi fugari
Tot atîtia cancelari. »

într«adins ori din greşală,
Prin Paris trecea Păcală,
în iţari, cu traistam băţ,
Se brodi pe la ospăţ
Şi.mibucînd din mămăligă,
bauzea de jos că strigă.
Zisem sine: «Să mă sui
Şi trei vorbe să le spui:
Puneţbvă poftam cui!
Ce a fost *sta* isprăvit,
Ce>aţi cătatărăoţi găsit,
îngrijiţi mai abitir
De guvernem cimitir
Şi mîncaţi şi înghiţiţi
Banii ţării măsluiţi.
Eu v»aş mai ura atît:
Să vi se oprească m gît! »

EPITAF

Şba făcut înghiţitoare
Pe pofta lui de mîncare.
Toate bunătăţile
bau mînjit mustăţile.

Au trecut prin burta lui
Iezii, mieii cîmpului
Şbamvăţat cum să prăjească
Sos cu pasăre cerească.

Mioriţa *va* plăcut
Cu nucşoară şi năut,
Şi pentru privighetoare
Avea altfel de frigare.

MORMÎNT ÎN DRUM

Ţărani, femei, pe drumul de Periş,
îngenunchiaţi pe dîmbul strimt şi frînt,
între lumini înfipte în pămînt,
Veghează un copil cu ochiimchişi.

O pată crudăm calea de pietriş
Arată locul sîngelui plăpînd,
Şi peste chipul micului mormînt
Cad lacrimile şterse pe furiş.

Ce vagabond de spaţii şi smintit
A dat peste păpuşa lor de fată
Şi, sfărîmîndîo, bravul, a fugit?

Trecusem goană cu maşina aia
Flăcăul ţării, scurt, ca o săgeată,
Grăbit să*şi ia cafeaua la Sinaia.

CRISTELNIŢA

Mitropolitul cînd ha botezat
A spus că era gata săd înnece,
Nu c<ar fi fost cristelniţa prea rece,
Dar că s<ar fi născut şi el căscat,
în neamul lui, al treilea din leat,
Toţi s*au născut căscaţi, că trece,
Din tatăm fiu, meteahnam cîte zece,
Şi semnul de blazon e*asigurat.
Oricine poate, măre, săd audă
La un mesaj de anul viitor,
îngaimă fraza, geme şi asudă.
Şi orişicine poate săd cunoască,
Din fuga de maşină cu motor,
Că umblă mut şi surd şi gură<cască.

MESAJUL

De fiecare început de an
El ne citeşte cîte o scrisoare,
De prin văzduh, din lunga depărtare,
Ga mai făcut un plod, un roşcovan.

Rozînduîşi vorbele, ca un ciolan
Le morfolem gingii şimghiţitoare.
Ce are? Gîlci în beregată, oare?
Şid trebuia un an de*aşa elan?

Dacă şi timpul vostru va dura
O să mai faci o forfotă de crai.
Englezi, franţuzi, nemţi, belgi et caetera.

Sporeşte*ţi seminţia, Majusculă,
De onkli, tante, mutere, şi hai!
Că ţara n*are muşiţă destulă.

ALTEŢĂ

Ţbai cam greşit, Alteţă, cariera.
Că eşti frumos şi ai pe cal ţinută,
Nici un sergent*major nu mai discută,
Căci te*a văzut călare la Pipera.

Eşti cunoscut şi la Madera,
în sud, unde matrozii te salută,
Cheflii şi ei ca Prinţul, şutăm sută,
Şi grecii pripăşiţi prin porturi. Kalispera!

în Bucureşti, scoteai din garduri parii
Şi dărîmai pereţi şi felinare
Şi te băteai în parte cu birjarii.

Căm limuzină eşti viteaz, te ştiu,
Doar capului bam pune omtrebare:
Nu bar tihni mai bine vizitiu?

EPITAF

Hoitul de subt piatra mea
Şi<a dus viaţa pe saltea.
Toate păcatele grele
bau fost pături şi saltele.

N»a avut atîtea sugeri
Cîte ţîţe şi cîţi ugeri
La tot ceasul
bau lovit gura şi nasul.

CANCELARUL

Ne*am întrebat adesea, cioclovină
Dibacem măsluirile externe
Şi răsturnată leneş între perne,
Pe arcurile moi, de limuzină,

Ce fel de neam aveai la origină,
Căci numele, din cîteva guverne,
Nu sună, n>are ritm şi nu seoşterne
Pe graiul nostru, cu şoptirea lină.

Te*am ascultat vorbind de*o Romînie
De care parcă nici n*aveai habar,
Ca de<o problemă de geometrie,

Şi ţuguiat la limba ta de iască,
Am înţeles că scoţi din buzunar
Şi sugi cîte<o bomboană englezească.

A FOST, N.A FOST?

Se povesteşte că aveam un rege,
Cum, care, cînd? cătai şi întrebai,
îl căutai, cam sacul cu mălai,
Un bob de mei şi n<aveai ce alege.

Din povestire spusă te mirai
Că n*ajungea din fapte să semchege
Şi nu aveai din pleavă ce culege,
Pribeagă umbră, praf şi mucegai.

Fugar de neam, de timp şi de popor,
Stins ca un muc şi rece ca un ciot,
N'avea răgaz, de»a fuga călător.

A fost? N*a fost? rămîne să se ştie,
Fugind mereu, el a fugit de tot
Din ţara guvernată de o fotografie.

MARELE CIOCLU

De*o viaţă mă tot îngropi,
Dus de fauni, ca de popi.
Trăgînd zodia la sorţi,
Mbau ieşit mai multe morţi
Şi*apucaseşi să mămveţi,
Tot cu vieţi şi cu nevieţi,
Şi cu alte tinereţi.
Ajunsesem să mă port
Cînd mai viu şi cînd mai mort,
îndurînd cîteva sute
De morminte neştiute.
Mă şimgropi, dar mă şimvii,
Fire<ai proslăvit să fii!
Eşti un cioclu sibilin,
Poreclit în cărţi Destin.

La oricare moarte<a mea
Ori aprinzi, ori stingi o stea,
Una vie, alta moartă,
Ca o candelă cu toartă.
Pe cea moartă o trezeşti
Cu şoapte vrăjitoreşti.
Celei vii îi stingi obrocul
De*a noroc şi nenorocul,
Cam descîntece şim rune,
Cu o apă şbun cărbune.

Mă gîndeam, de cîte ori
începeai să mă omori,
Ce*am făcut şi ce<ai cu mine,
Ce fac rău şi ce fac bine?
Vechi ostaş al vieţii dîrji,
Ori în luptă, ori în cîrji,
Ori viteaz, ori şi înfrînt,
Ziuam cer, noapteam pămînt,
M<am supus, şi mă frămînt.

Dar, spre groapă, ce alaiuri
De cimpoaie, scripci şi naiuri!
Cîte buciume şi strune
Dau a jale să răsune!
Flautele bocitoare
Gem jelind lammormîntare.
Cînd mă scoli, la trebuinţă,
Strigăm vînt a biruinţă. . .
La răspîntii, e sobor:
Umbre lungi în umbra lor.
Din popas întnalt popas,
Lumînări de parastas.
Sau mă crezi, sau nu mă crezi,
îsonud purtat de iezi.
însuş Pan porneşte corul,
Drept în şolduri, cu piciorul.

Vine din mitologie
Şi o muscă argintie,
De prin vremuri vechi, străvechi
Şi, ciupindud de urechi,
încep să se scuture
Iezii, ca de fluture,
Iar albinele, cînd pot,
Le ling mierea de pe bot,

Findcă iezii le<au tot supt
Caprele, pe dedesubt.

Un flăcău, văzînd căd joc,
?i cătînd să*şi facă loc,
n mulţime să pătrunză,
Cîntă din buze si frunză.

Colom drum, nişte gheboşi
Bat în palme bucuroşi.
Dar gheboşii iar semşeală
Şi nu ies la socoteală.
Bocetele sînt cîntate,
Jumătate fluierate,
?i convoiul, ca să*mi placă,
n loc să mă plîngă, joacă
Hora mare şi măruntă,
Ca la chef si ca la nuntă.

Ai vrea, cred, să te răzbuni
Că şi eu încerc minuni.
Cum temtorci niţel din spate,
îţi văd cheilemşirate
Şi»ţi fur, cînd se*ascunde luna,
Din curea tot cîte una,
Şi cu ele pipăi toate
Lacătele încuiate. . .
Să le rup, băttunvar vina,
Nu pot, mîncade/ar rugina.

După cît pot sămţeleg,
Nu sînt om ca lumea,mtreg.

Cînd pămîntul doarme dus,
Ochibmi umblă tot pe sus,
După stele logostele,
Să mai fur una din ele.

Sînt pe drept şbadevărate
Hoţ de taine fermecate,
Şi*orice<ai vrea sămii faci tu, mie,
Nu mă las de*asa hoţie.

TABLA ALFABETICĂ A POEZIILOR

după primul vers

*

după titlu

CUPRINS

COPILĂREŞTI

ADDENDA

I

1

Tabla alfabetică a poeziilor

